

**Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
iulie – august – septembrie 2022**

Cu Hristos, în cuptorul încercării

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2022 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Cu Hristos, în cuptorul încercării : citate din Spiritul Profetic, aranjate pentru studiul zilnic. - Pantelimon :

Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-194-1

Cuprins

1. Alături de Păstor	5
2. Greutățile care vor veni	13
3. Colivia	21
4. Când se vede fața Aurarului	28
5. Temperaturi extreme	36
6. Lupta din răspuțeri	44
7. O speranță de nezdruncinat	52
8. Se poate vedea invizibilul	60
9. O viață trăită cu laudă.....	68
10. Blândețe în mijlocul focului.....	76
11. Așteptarea cu răbdare.....	84
12. Așa cum moare sămânța.....	92
13. Domnul Hristos, în cuptorul încercării.....	100

25 iunie – 1 iulie

Alături de Păstor

Sabat după-amiază, 25 iunie

Când Își prezintă lecțiile din marea carte a naturii, Marele Învățător deschide ochii înțelegerii [ascultătorilor Săi] ca să descopere atenția care le este acordată lucrurilor, proporțional cu locul pe care îl ocupă pe scala creațiunii. Dacă iarba de pe câmp, care astăzi este atât de frumoasă, delectând simțurile, iar mâine este tăiată și arsă, are o atât de mare atenție din partea Creatorului, cu cât mai mult va avea El grijă de omul care este făcut după chipul Său! Nu vom putea niciodată să avem idei exagerate despre valoarea sufletului unui om sau despre atenția pe care i-o acordă omului Cerul. Apoi, El dă asigurarea: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”

Isus este Păstorul cel bun. Urmașii Săi sunt turma pășunii Lui. Un păstor este întotdeauna împreună cu turma ca să o apere, să o păzească de lupi, să caute oile rătăcite și să le aducă înapoi la staul și apoi să le conducă în pășuni verzi și la ape vii. – *Lift Him Up*, p. 215

Chiar și atunci când trecem prin valea descurajării, să nu uităm niciodată că Domnul Hristos este tot atât de aproape de noi ca atunci când înaintăm încrezători, ca și cum ne-am afla pe culmile munților. Glasul Său ne spune: „Nu vrei să-ți lași povara asupra Marelui Purtător de povă, Domnul Isus Hristos? Nu dorești să trăiești în locul luminat de cruce, spunând: «Știu în cine am crezut și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea?» «... Voi, care Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre» (2 Timotei 1:12; 1 Petru 1:8,9).”

... Trebuie să am încredere în El, indiferent de schimbările mele emoționale. Trebuie să-L laud pe Acela care m-a „chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Privind stăruitor la iubirea și la

bunătatea Lui plină de har, inima mea trebuie să se ancoreze puternic în Hristos, Mântuitorul meu. Nu trebuie să mă încred în El numai ocazional, ci neîncetat, ca să pot dovedi roadele rămănerii mele în Cel care a plătit pentru mine cu sângele Său prețios. Noi trebuie să învățăm să ne încredem în făgăduințele Sale, să avem o credință statornică, să le luăm ca pe Cuvântul sigur al lui Dumnezeu. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, pp. 811–812

Satana vrea să ne distrugă, dar Domnul Isus ne reface. Noi trebuie să ne exercităm credința în mod constant și să ne încredem în Dumnezeu, indiferent ce simțim. ... Poți spune împreună cu psalmistul: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” – *Lift Him Up*, p. 332

Duminică, 26 iunie

Un ghid pentru drum: Păstorul

Așa cum păstorul își iubește oile și nu se poate odihni nici dacă lipsește doar una dintre ele, tot astfel, însă într-o măsură infinit mai mare, Dumnezeu iubește fiecare suflet rătăcit și înstrăinat. Oamenii pot respinge chemările iubirii Sale, ei pot rătăci departe de El, pot alege un alt stăpân. Totuși, ei sunt ai lui Dumnezeu, iar El dorește nespuse de mult să recâștige ce Îi aparține. El spune: „Cum își cercetează un păstor turma când este în mijlocul oilor împrăștiate, așa Îmi voi cerceta Eu oile și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și de negură” (Ezechiel 34:12).

În această parabolă, păstorul pleacă în căutarea unei singure oi – tocmai cea mai neînsemnată oaie din turmă. Tot astfel, chiar dacă ar fi existat doar un singur suflet pierdut, Domnul Hristos tot ar fi murit pentru el.

Oaia care s-a rătăcit de turmă este cea mai neajutorată dintre toate creaturile. Ea trebuie căutată de păstor, deoarece singură nu poate găsi calea de întoarcere. Tot așa este și cu sufletul care s-a rătăcit departe de Dumnezeu. El este la fel de neajutorat ca oaia pierdută și, dacă Iubirea divină nu ar fi venit să-l salveze, nu și-ar fi găsit niciodată drumul înapoi la Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 187

Oricât de mult și-ar iubi oile, orice păstor își iubește mai mult fiii și ficele. Isus nu este numai Păstorul nostru. El ne este și „Părinte veșnic”. Și El zice: „Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl” (Ioan 10:14,15). Ce sublimă declarație! El este singurul Fiu, Acela care este la sânul Tatălui, Acela despre care Dumnezeu a declarat că este „Omul care Îmi este tovarăș” (Zaharia 13:7) – această legătură care există între El și veșnicul Dumnezeu este luată ca model pentru a arăta relația dintre Hristos și copiii Săi de pe pământ!

Isus ne iubește pentru că noi suntem darul Tatălui Său și răsplătirea lucrării Sale. El ne iubește ca pe copiii Săi. Cititorule, El te iubește. Cerul Însuși nu poate da nimic mai mult, nimic mai bun. De aceea, ai încredere! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 483

Atunci când revedem nu capitolele întunecate ale experienței noastre, ci manifestările marii îndurări a lui Dumnezeu și ale iubirii Sale nepieritoare, vom lăuda cu mult mai mult decât ne vom plânge. Vom vorbi despre credințioșia plină de dragoste a lui Dumnezeu – Păstorul adevărat și plin de gingășie și de compasiune al turmei Sale, care a declarat că nimeni nu ne va smulge din mâna Sa. Rostirile inimii nu vor fi murmur și nemulțumiri egoiste. Lauda se va revărsa de pe buzele adevăraților credințioși ai lui Dumnezeu ca o apă limpede, curgătoare. „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” „Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer, afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Psalmii 23:6; 73:24,25). – *Mărturii*, vol. 6, pp. 367–368

Luni, 27 iunie

Popasuri de-a lungul drumului

Oamenii suferă mult, pentru că merg alături de calea pe care Dumnezeu a ales-o pentru ei. Ei merg în lumina focului pe care ei înșiși l-au aprins, iar urmarea sigură este suferință, neliniște și durere, pe care ar fi putut să le evite dacă și-ar fi supus voia lor lui Dumnezeu. ... Oricare ar fi calea pe care Dumnezeu a ales-o pentru noi, orice cărare ar fi rânduit El pentru picioarele noastre, aceea este singura cale sigură. ... Cu ochii credinței, cu o supunere copilărească asemenea unor copilași ascultători, noi trebuie să privim la Dumnezeu, să urmăm călăuzirea Lui și greutățile vor dispărea.

Făgăduința este: „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea...”. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 175 (17 iunie)

... Dacă pașii voștri sunt conduși de Dumnezeu, nu trebuie să vă așteptați să aveți parte mereu de pace și prosperitate. Cărarea care conduce la ziua cea mare nu este cea mai ușoară și, din când în când, va părea întunecoasă și spinoasă. Dar aveți asigurarea că brațele neobosite și puternice ale lui Dumnezeu vă vor înconjura, protejându-vă de rău. El vrea de la voi să practicați credința în mod serios și să învățați să vă încredeți în El și atunci când este ceață, la fel ca într-o zi însorită.

Urmașul lui Hristos trebuie să aibă în inimă o credință plină de supunere, pentru că, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu. Credința este mâna care ne menține în legătură cu ajutorul veșnic, este mijlocul prin care o inimă reînnoită este făcută să bată la unison cu inima lui Hristos. – *Solii pentru tineret*, p. 102

Necazurile noastre nu apar din senin. În fiecare situație grea, Dumnezeu are un scop pentru cel mai mare bine al nostru. Fiecare lovitură care nimicește un idol, fiecare situație providențială care slăbește legăturile noastre cu cele pământești și ne întărește iubirea față de Dumnezeu este o binecuvântare. Intervenția cosorului care curăță de uscături poate fi dureroasă pentru o vreme, dar, după aceea, aduce „roada dătătoare de pace a neprihănirii”. Ar trebui să primim cu recunoștință orice ne trezește conștiința, ne înalță gândurile și ne înnobilează viața. Mlădițele care nu au rod sunt tăiate și aruncate în foc. Să fim recunoscători că, prin această curățare de mlădițele neroditoare, putem să ne păstrăm legătura cu Vița cea vie, deoarece, dacă suferim împreună cu Hristos, vom și domni împreună cu El. Chiar încercarea care ne pune credința la probă în modul cel mai sever și ne face să ni se pară că Dumnezeu ne-a uitat are menirea de a ne aduce mai aproape de El, ca să putem lăsa la picioarele lui Hristos toate poverile noastre și să experimentăm pacea pe care ne-o va da El în schimb. Dumnezeu iubește fiecare ființă pe care a creat-o, chiar și pe cea mai slabă, și are grijă de ea, iar noi nu Îi putem aduce o mai mare dezonoare decât aceea de a pune la îndoială iubirea Sa față de noi. Oh, să cultivăm acea credință vie care se încrede în El în ceasul întunericului și al încercării! – *My Life Today*, p. 93

Marți, 28 iunie

Un ocol neașteptat (1): Valea

Când zăcea pe patul de moarte, Henry White, fiul nostru cel mare, a zis: „Patul de suferință este un loc prețios dacă avem prezența lui Isus.” Când suntem obligați să bem ape amare, să ne întoarcem gândul de la amărăciune și să ne gândim la lucrurile de preț și strălucitoare. În încercare, harul îi poate da sufletului omenesc siguranță, iar când stăm lângă patul de moarte și vedem cum poate un creștin să suporte suferința și să treacă prin valea morții, prindem putere și curaj pentru a lucra și nu dăm greș, nici nu ne descurajăm în a conduce sufletele la Isus.

Aceia care au suportat cele mai mari necazuri sunt adesea cei care pot să le aducă mângâierea cea mai mare altora, ducând strălucirea soarelui oriunde merg. Asemenea oameni au fost corecțați și făcuți să fie mai plăcuți prin suferințele lor. Ei nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu când au fost asaltați de necaz, ci s-au apropiat mai mult de dragostea Sa ocrotitoare. Astfel de oameni sunt o dovadă vie a grijii duioase a lui Dumnezeu, care face întunericul să fie la fel ca lumina și ne corectează pentru binele nostru. Domnul Hristos este Lumina lumii. În El nu este întuneric. Ce lumină prețioasă! Să trăim în lumina aceasta! Spuneți adio tristeții și nemulțumirii! Bucurați-vă în Domnul întotdeauna și spun din nou: Bucurați-vă! – *Solii alese*, cartea 2, p. 274

Porunca este: Mergeți înainte, împliniți-vă datoria personală și lăsați toate urmările în mâinile lui Dumnezeu. Dacă înaintăm pe calea pe care ne conduce Isus, vom vedea triumful Său, vom avea parte de bucuria Sa. Dacă vrem să purtăm cununa biruinței, trebuie să avem parte de lupte. Asemenea Domnului Isus, noi trebuie să fim făcuți desăvârșiți prin suferință. Dacă viața lui Hristos ar fi fost o viață comodă, atunci poate că am fi în siguranță cedând leneviei. Dar, pentru că viața Sa a fost caracterizată de o continuă renunțare la Sine, suferință și sacrificiu de Sine, dacă suntem părtași cu El, nu ne vom plânge de nimic. Dacă Îl avem drept călăuză pe Cel ce este Lumina lumii, putem să mergem în siguranță pe calea cea mai întunecată. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 28–29

Să ne amintim că viața copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viață de pelerin. Nu avem înțelepciune să ne planificăm propriile vieți. Nu este treaba noastră să ne potrivim viitorul. „Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). ...

Prea mulți, făcând planuri pentru un viitor strălucit, ajung la un eșec total. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi. Asemenea unui copilăș, aveți încredere în călăuzirea Lui, care „va păzi pașii preaiubiților Lui” (1 Samuel 2:9). Dumnezeu nu-Și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși dacă ar putea să vadă sfârșitul de la început și dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună-lucrători cu El. – *Divina vindecare*, pp. 478–479

Miercuri, 29 iunie

Un ocol neașteptat (2): Masa întinsă

În împlinirea îndatoririlor noastre, noi nu trebuie nici să-i disprețuim pe dușmanii noștri, nici să ne temem de ei. ... Punându-ne încrederea în Dumnezeu, noi trebuie să înaintăm continuu, făcând lucrarea Lui fără egoism, în smerită dependență de El, încredințându-ne providenței Lui și pe noi înșine, și tot ce ține de prezentul și de viitorul nostru, păstrând până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, aducându-ne aminte că primim binecuvântările cerului nu pentru meritele noastre, ci datorită meritelor lui Hristos și pentru că, prin credința în El, acceptăm harul îmbelșugat al lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 7, p. 108

Dacă întâmpinăm dificultăți și le învingem prin puterea lui Hristos, dacă ne confruntăm cu dușmani și îi punem pe fugă prin puterea lui Hristos, dacă acceptăm responsabilități și le ducem la îndeplinire cu credincioșie prin puterea lui Hristos, noi câștigăm o experiență prețioasă. Învățăm, așa cum nu am fi putut învăța altfel, că Mântuitorul nostru este un ajutor potrivit la vreme de nevoie. – *Mărturii*, vol. 5, p. 34

Hristos nu le-a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie ușoară. El le-a prezentat vasta alianță a răului desfășurată împotriva lor. Ei aveau să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Însă ei nu aveau să fie lăsați să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei și că, dacă vor merge înainte în credință, se vor mișca sub pavăza Celui Atotputernic. El i-a îndemnat să fie curajoși și tari, pentru că în rândurile lor avea să fie Cineva mai puternic decât îngerii – Comandantul oștirilor cerului. El a luat toate măsurile pentru aducerea la îndeplinire a lucrării lor și a luat asupra Sa răspunderea succesului. Atâta timp cât aveau să asculte de Cuvântul Său și să lucreze în legătură cu El, nu aveau să dea greș. „Mergeți la toate neamurile”,

le-a poruncit El. Mergeți până la cele mai îndepărtate regiuni locuite ale globului și fiți siguri că prezența Mea va fi cu voi chiar și acolo. Lucrați cu credință și încredere, pentru că niciodată nu va fi un timp în care să vă uit. Voi fi întotdeauna cu voi, ajutându-vă să vă aduceți la îndeplinire datoria, călăuzindu-vă, îmbărbătându-vă, sfințindu-vă, sprijinindu-vă și dându-vă succes în rostirea cuvintelor care să îndrepte atenția altora spre cer. – *Faptele apostolilor*, p. 29

Joi, 30 iunie

Promisiunea unui drum în siguranță

Cum vom ajunge să cunoaștem personal bunătatea și dragostea lui Dumnezeu? Psalmistul nu ne spune: „Auziți și aflați, citiți și veți ști” sau: „Credeti și cunoașteți”, ci: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul”. În loc să vă bazați pe cuvintele altora, gustați voi înșivă.

Experiența este cunoaștere dobândită experimental. Religia experimentală este lucrul de care avem nevoie acum. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul.” Unii – da, un mare număr – au o cunoaștere teoretică a adevărului religios, dar nu au simțit niciodată puterea înnoitoare a harului divin asupra inimii lor. – *Mărturii*, vol. 5, p. 221

Dumnezeu a prevăzut un balsam pentru fiecare rană. Există un balsam în Galaad și există un medic. Nu vreți să cercetați Scripturile acum, așa cum nu ați făcut-o niciodată? Cereți-I Domnului înțelepciune în fiecare situație de criză. În fiecare încercare, cereți-I lui Isus să vă arate o cale de ieșire din necazuri, iar apoi ochii voștri vor fi deschiși pentru a vedea remediul și a aplica, pentru cazul vostru, făgăduințele vindecătoare care au fost scrise în Cuvântul Său. În felul acesta, vrăjmașul nu va găsi nicio posibilitate de a vă conduce la jale și necredință, ci veți avea credință, nădejde și curaj în Domnul. Duhul Sfânt vă va da un discernământ limpede, ca să puteți vedea și să vă puteți însuși fiecare binecuvântare ce va acționa ca un antidot pentru tristețe, ca o ramură vindecătoare pentru fiecare înghițitură amară ce este pusă la buzele voastre. Fiecare înghițitură de amarăciune va fi amestecată cu dragostea lui Isus și, în loc să vă plângeți din cauza amarăciunii, vă veți da seama că dragostea și harul lui Isus sunt atât de amestecate acolo, în necaz, încât l-au transformat într-o bucurie liniștită și sfințită. – *Solii alese*, cartea 2, pp. 273–274

Când își vor lua ochii de la lucrurile acestei lumi și îi vor îndrepta spre cer și spre lucrurile cerești, copiii lui Dumnezeu vor deveni un popor

deosebit, pentru că vor vedea harul, bunătatea și mila pe care Dumnezeu le-a arătat față de copiii oamenilor. Iubirea Lui așteaptă un răspuns din partea lor, și viața lor le va arăta celor din jur că ei sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu și că iubesc lucrurile de sus, nu pe cele de pe pământ.

... Când ne gândim cum a venit Hristos în lume să moară pentru omul căzut, începem să înțelegem ceva din prețul plătit pentru răscumpărarea noastră și ne dăm seama că fără Dumnezeu nu există nici bunătate, nici măreție adevărată. ...

Aproape am ajuns acasă; în curând vom auzi vocea Mântuitorului, mai plăcută decât cea mai armonioasă muzică, spunând: Lupta voastră s-a sfârșit. Intrați în bucuria stăpânului vostru. Minunată și slăvită binecuvântare! Eu vreau să o aud de pe buzele Sale nemuritoare. Vreau să-L laud, vreau să-L slăvesc pe Acela care stă pe tron! Vreau ca glasul meu să răsunе iar și iar în curțile cerești. Vei fi și tu acolo? Să ne ajute Domnul și să ne umple cu toată plinătatea Sa și cu putere și atunci vom putea gusta bucuriile lumii care va veni. – *In Heavenly Places*, p. 368

Vineri, 1 iulie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Bunătatea și mila lui Dumnezeu inspiră curaj”, p. 98 (10 iulie).

Greutățile care vor veni

Sabat după-amiază, 2 iulie

Trăsăturile noastre de caracter greșite nu sunt întotdeauna vizibile pentru noi, deși poate că pentru alții sunt evidente. Dar timpul și circumstanțele ne vor pune la încercare cu siguranță și vor aduce la lumină aurul caracterului sau vor descoperi un metal inferior. Niciunul dintre noi nu este cunoscut sau citit de toți oamenii până când nu este testat în creuzetul lui Dumnezeu. Fiecare gând josnic, fiecare faptă greșită descoperă un defect de caracter. Aceste trăsături colțuroase trebuie să fie aduse sub daltă și sub ciocan în marele atelier al lui Dumnezeu, iar harul Său trebuie să le șlefuiască și să le lustruiască, astfel încât să devenim potriviți pentru a avea un loc în templul cel glorios. – *Mărturiile*, vol. 4, pp. 540–541

Mulți oameni din zilele noastre cred că atunci când încep viața de credință vor fi scutiți de orice lipsuri și dificultăți. Însă oricine își ia crucea și Îl urmează pe Hristos ajunge, în experiența lui, la un Refidim. Viața nu este alcătuită numai din pășuni verzi și izvoare răcoritoare. Dezamăgirea ne copleșește, apar privațiuni, vin situații care ne fac să ajungem în poziții dificile. Când mergem înainte pe calea cea strâmtă, făcând, după părerea noastră, tot ce putem mai bine, observăm că vin peste noi încercări cumplite. ... Muștrați de conștiință, ne gândim că, dacă am fi umblat cu Dumnezeu, nu am fi ajuns niciodată să suferim atât de mult. ...

Însă, în vechime, Domnul Și-a dus poporul la Refidim și El poate hotărî să ne treacă și pe noi pe acolo, ca să ne încerce credința și loialitatea față de El. În îndurarea Sa față de noi, El nu ne așază în locurile cele mai ușoare, pentru că, dacă ar face așa, am ajunge să fim mulțumiți de noi înșine și am uita că Domnul este sprijinul nostru la vreme de nevoie. Dar El vrea să ni se descopere în situațiile-limită prin care trecem și să ne descopere resursele inepuizabile pe care le avem la dispoziție, indiferent de

împrejurările în care ne aflăm, iar dezamăgirea și încercarea sunt îngăduite să vină asupra noastră ca să ne dăm seama cât de neajutorați suntem și să învățăm să-L chemăm pe Domnul în ajutor ca un copil care, atunci când îi este sete sau foame, merge la tatăl său pământesc. – *Signs of the Times*, 10 septembrie 1896

Pe orice cale sunt spini. Toți cei care urmează călăuzirea Domnului, trebuie să se aștepte să întâmpine dezamăgiri, suferințe și pierderi. Însă un spirit de adevărat eroism îi va ajuta să treacă peste toate acestea. Mulți amplifică aparente dificultăți și apoi încep să se plângă și să lase cale liberă deznădejdiei. Astfel de oameni au nevoie de o mare schimbare a lor înșiși. Ei au nevoie să se autodisciplineze, să depună efort și să își depășească toate aceste simțăminte copilărești. ...

Fiecare om ar trebui să aibă o țintă în viață, un obiectiv. Coapsele minții trebuie să fie încinse și gândurile, deprinse să rămână fixate asupra țintei de atins la fel ca acul busolei care este întotdeauna îndreptat spre nord. ... Scopurile valoroase trebuie să fie păstrate mereu în atenție și fiecare gând și faptă să țintească spre aducerea lor la îndeplinire. Întotdeauna să existe o țintă precisă de atins. – *The Faith I Live By*, p. 316

Duminică, 3 iulie

Luați prin surprindere?

Petru a înțeles cu greu această învățătură amară, și anume că drumul lui Hristos pe pământ trecea prin luptă și umilință. Ucenicul se dădea înapoi în fața părtășiei cu Domnul său în suferință. Dar, în văpaia focului din cuptor, el trebuia să învețe binecuvântarea adusă de aceasta. Multă vreme după aceea, când ființa lui atât de activă era aplecată sub povara anilor și a muncii, a scris: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi, dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4:12,13).

... [Isus] a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Crucea era asociată cu puterea Romei. Era instrumentul celei mai crude și mai umilitoare forme de moarte. Criminalii cei mai decăzuți erau puși să-și poarte crucea până la locul de execuție și adesea, când urma să le fie pusă în spinare, se împotriveau cu disperare până când erau biruiți și instrumentul de tortură era legat de ei. Dar Isus le-a poruncit urmașilor Săi să-și ia crucea și să o

poarte după El. Pentru ucenici, cuvintele Lui, deși puțin înțelese, arătau că trebuie să fie supuși până la cea mai mare umilință – supunere până la moarte pentru Numele lui Hristos. Cuvintele lui Hristos n-ar fi putut să descrie mai bine ce înseamnă o totală predare de sine. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 416–417

Urmașii lui Hristos știu prea puțin despre comploturile urzite împotriva lor de Satana și oștile sale. Dar acela care șade în ceruri va conduce toate aceste lucruri pentru îndeplinirea planurilor Sale. Domnul îngăduie ca poporul Său să fie supus încercărilor grele ale ispitei, dar nu pentru că I-ar face plăcere să îl vadă chinându-se și suferind, ci din cauză că acest proces este esențial pentru biruința sa finală.

Prin securea puternică a adevărului lui Dumnezeu, noi am fost luați din cariera lumii și aduși în atelierul lui Dumnezeu în vederea pregătirii pentru a ocupa un loc în templul Său. În lucrarea aceasta, ciocanul și dalta trebuie să își facă partea, apoi vine rândul șlefuirii. Nu te răscula împotriva acestui proces al harului. Tu poți fi o piatră colțuroasă, care trebuie să fie prelucrată înainte de a fi gata pentru locul pe care ți l-a desemnat Dumnezeu. Nu trebuie să fii surprins dacă ciocanul și dalta încercărilor lui Dumnezeu îți îndepărtează defectele de caracter. Numai El poate să facă această lucrare. Și fii sigur că el nu va îngădui nicio lovitură fără folos. – *The Faith I Live By*, p. 317

Partea strălucitoare și voioasă a religiei noastre va fi reprezentată de toți aceia care I se consacră zilnic lui Dumnezeu. Noi nu ar trebui să-L dezonorăm pe Dumnezeu prin relatarea plină de mâhnire a necazurilor care par dureroase. Toate încercările care sunt primite ca lecții vor produce bucurie. – *Mărturii*, vol. 6, p. 365

Luni, 4 iulie

Satana, sursa problemelor

Satana s-a sfătuit iarăși cu îngerii lui și, cu o ură cumplită împotriva conducerii lui Dumnezeu, le-a spus că, atâta vreme cât el avea putere și autoritate asupra pământului, eforturile lor aveau să fie de zece ori mai puternice împotriva urmașilor lui Isus. Nu reușiseră nimic împotriva lui Hristos, dar trebuiau să-i învingă pe urmașii Lui dacă era posibil. Ei urmau ca, în fiecare generație de oameni, să-i prindă în capcană pe cei care aveau să creadă în Isus. Satana le-a spus îngerilor lui că Isus le dăduse ucenicilor Săi puterea de a-i muștra și de a-i alunga pe demoni, dar și

puterea de a-i vindeca pe cei pe care demonii aveau să-i îmbolnăvească. Apoi, îngerii lui Satana au plecat ca niște lei care răcnesc, căutând să-i distrugă pe urmașii lui Isus. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, pp. 191–192

Fiecare suflet să aibă grijă. Vrajmașul e pe urmele voastre. Fiți vigilenți, veghind sânguincios ca nu cumva vreo cursă ascunsă cu grijă și meșteșugită să vă prindă pe neașteptate. Cei fără grijă și nepăsători să fie atenți ca nu cumva ziua Domnului să vină asupra lor ca un hoț, noaptea. Mulți se vor abate de la cărarea smereniei și, lepădând jugul lui Hristos, vor umbla pe cărări străine. Orbiți și zăpăciți, ei vor părăsi calea strâmtă, care duce la cetatea lui Dumnezeu. ...

Cel care biruiește trebuie să vegheze, deoarece, prin legături, rătăcirii și superstiții lumești, Satana se străduiește să-i smulgă de la Hristos pe urmașii Lui. Nu e de ajuns să evităm primejdiile grozave și mișcările periculoase și nedemne. Trebuie să ne ținem și strâns lângă Hristos, umblând pe cărarea lepădării de sine și a sacrificiului. Ne găsim în țara vrăjmașului. Acela care a fost aruncat din cer s-a coborât cu o mare putere. El caută să folosească orice șiretlic și născocire care se poate închipui pentru a robi suflete. Dacă nu veghem fără încetare, vom cădea ca o pradă ieftină la nenumăratele lui înșelăciuni. – *Maranatha*, p. 90

De aici înainte, urmașii lui Hristos trebuiau să privească la Satana ca la un vrăjmaș înfrânt. Pe cruce, Isus urma să câștige biruința pentru ei; El dorea ca ei să primească biruința aceasta ca fiind a lor. „Iată”, a zis El, „că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va putea vătăma.”

... Mântuitorul este alături de cei ispitiți și încercați. La El nu poate fi insucces, pierdere, imposibilitate sau înfrângere – noi putem totul prin Acela care ne întărește. Când vin ispitele și încercările, nu aștepta ca mai întâi să birui toate greutățile, ci privește la Isus, ajutorul tău.

Există creștini care gândesc și vorbesc prea mult despre puterea lui Satana. Ei se gândesc la vrăjmașul lor, se roagă în privința lui, vorbesc despre el și, în închipuirea lor, el crește fără încetare. Este adevărat că Satana este o ființă puternică, dar, mulțumim lui Dumnezeu, avem un Mântuitor puternic, care l-a izgonit pe cel rău din cer. Satana simte plăcere când îi preamărim puterea. De ce să nu vorbim de Isus? De ce să nu preamărim puterea și iubirea Lui? – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 490, 493

Marți, 5 iulie**Păcatul, sursa problemelor**

Nu este un lucru mic ca omul să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, să pună voința lui stricată în vrăjmășie cu voința Făcătorului său. Este doar pentru folosul cel mai mare al omului, chiar în această lume, să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Și, cu siguranță, este în interesul lui veșnic să se supună lui Dumnezeu și să fie în pace cu El. ... Dintre toate fapțurile pe care Dumnezeu le-a făcut pe pământ, numai omul s-a răzvrătit. Totuși, el are putere de judecată ca să înțeleagă cerințele Legii divine, are o conștiință care îl face să simtă vinovăția călcării ei, dar și pacea și bucuria ascultării. Dumnezeu l-a făcut o ființă morală liberă să asculte sau să nu asculte. Răsplata vieții veșnice – „o greutate veșnică de slavă” – le este făgăduită celor ce fac voia lui Dumnezeu, în timp ce, asupra tuturor celorlora care nesocotesc Legea Sa, stau amenințările mâniei Sale. – *Sfințirea vieții*, p. 76

Înainte voastră stau cerul cu atracțiile lui și o greutate veșnică de slavă pe care le puteți pierde sau câștiga. Cum va fi? Viața și caracterul vostru vor da mărturie despre alegerea pe care ați făcut-o. Sunt foarte îngrijorată, pentru că văd că atât de mulți sunt indiferenți cu privire la aceste subiecte de o importanță infinită. Ei se zoresc mereu încoace și încolo pentru lucruri de mică importanță și acel singur mare subiect este scos cu totul din mintea lor. Ei nu au timp să se roage, nu au timp să vegheze, nu au timp să studieze Scriptura. Ei sunt cu mult prea ocupați cu altele ca să se mai pregătească pentru viața viitoare. Ei nu pot pune deoparte timp pentru a-și desăvârși caracterele de creștini și, cu înțelepciune, să își asigure un titlu pentru cer. Dacă veți avea viața veșnică, trebuie să fiți plini de zel și activi. Slăviți-L pe Dumnezeu alegând calea Lui și voia Lui. El va fi sfătuitorul vostru înțelept și prietenul vostru credincios. – *Our High Calling*, p. 44

Puțini sunt cei care cred că omenirea a decăzut atât de mult și a ajuns atât de jos, că este cu totul rea și disperat de mult răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Când nu se află sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, mintea poate fi modelată de Satana după cum dorește. Satana va înjosi toate capacitățile raționale asupra cărora deține controlul și le va transforma în însușiri firești. Gusturile lui, preferințele, concepțiile, planurile și țintele lui sunt îndreptate în mod direct împotriva lui Dumnezeu; Satana nu are nici cea mai vagă înclinație spre lucrurile

prețuite și aprobate de Dumnezeu, ci o plăcere deosebită pentru acelea pe care Dumnezeu le disprețuiește. ...

Dacă Domnul Hristos locuiește în inimă, atunci El va fi în toate gândurile noastre. Cele mai profunde gânduri vor fi despre El, despre iubirea și despre puritatea Lui. El va umple toate cămăruțele minții. Iubirea noastră se va concentra asupra lui Isus. Toate speranțele și așteptările noastre vor fi asociate cu El. Cea mai mare bucurie a sufletului va fi ca viața pe care o trăim acum să o trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu, privind înainte cu dor și iubind venirea Sa. El va fi cununa bucuriei noastre. – *In Heavenly Places*, p. 163

Miercuri, 6 iulie

Cuptorul care rafinează

Un proces de curățire și de rafinare este în curs de desfășurare în poporul lui Dumnezeu și Domnul oștirilor lucrează aici cu mâna Sa. Procesul acesta este dificil pentru suflet, dar este necesar pentru a fi îndepărtată orice pângărire. Încercările sunt foarte importante pentru ca noi să putem fi aduși mai aproape de Tatăl nostru ceresc, în supunere față de voința Sa, ca să-I putem aduce Domnului o jertfă în neprihănire. Domnul îi aduce pe copiii Săi iar și iar în aceeași situație, sporind presiunea până când mintea este umplută cu o smerenie deplină și caracterul este transformat; atunci ei sunt biruitori asupra lor înșiși, în armonie cu Hristos și au Spiritul cerului. Poporul lui Dumnezeu nu poate ajunge să fie curat fără să sufere. ... El (Domnul) ne trece dintr-un foc în altul, punând la încercare valoarea noastră reală. Adevărata frumusețe de caracter este dornică să fie pusă la probă. Dacă nu suntem dispuși să fim încercați de Domnul, înseamnă că suntem în pericol. ...

... Ca să-i facă să în stare să înțeleagă în ce stare sunt, Domnul îngăduie ca focul suferinței să vină peste ei ca să poată fi purificați. Încercările vieții sunt agenții folosiți de Dumnezeu pentru a îndepărta necurățiile, infirmitățile și asprimea din caracterul lor, ca ei să poată ajunge potriviți să stea împreună cu îngerii cerești curați, în slavă. Focul nu ne va consuma, ci doar va îndepărta zgura și noi vom ajunge purificați de șapte ori și vom purta pecetea Divinității. – *My Life Today*, p. 92

Domnul va interveni pentru a curăți biserica Sa. ...

Nu pot să spun cât de curând va începe acest proces de purificare, dar nu va fi amânat multă vreme. Cel care ține vânturătoarea în mâinile Sale Își va curăța templul de toate întinările imoralității. El va curăța pe deplin

curțile templului. Dumnezeu este în conflict cu toți cei care săvârșesc nedreptăți, oricât de mici ar fi, pentru că, prin aceasta, ei resping autoritatea Sa, pun în pericol propria ispășire, răscumpărarea pe care Domnul Hristos a plătit-o pentru fiecare fiu și fiică a lui Adam. Merită să umblați pe o cale respingătoare în ochii lui Dumnezeu? Merită să aduceți un foc străin pentru jertfele oferite de voi înaintea lui Dumnezeu și să spuneți că este ceva fără importanță? – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 73

Încercările și obstacolele sunt metodele de disciplinare alese de Domnul și mijloacele hotărâte de El pentru succesul nostru. ...

Faptul că suntem chemați să răbdăm încercări arată că Domnul Isus vede în noi ceva prețios, pe care dorește să-l dezvolte. Dacă nu ar vedea în noi nimic prin care să-Și poată slăvi Numele, nu Și-ar pierde timpul cu perfecționarea noastră. El nu pune în cuptorul Său pietre lipsite de valoare. Nu rafinează decât minereul valoros. Fierarul pune în foc și fierul, și oțelul ca să poată ști ce fel de metale sunt. – *Divina vindecare*, p. 471

Joi, 7 iulie

Focul care maturizează

Apostolul Pavel a fost mult onorat de Dumnezeu, fiind răpit într-o viziune sfântă până la al treilea cer, unde a privit scene a căror măreție nu i s-a îngăduit s-o spună și totuși aceasta nu l-a făcut să fie îngâmfat sau încrezut. El a înțeles însemnătatea vegherii stăruitoare și a tăgăduirii de sine și a spus lămurit: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” ...

Pavel a avut o suferință fizică – nu vedea bine. El s-a gândit că, prin rugăciune stăruitoare, această problemă ar putea să fie îndepărtată. Însă Domnul avea planul Său și i-a spus lui Pavel: Gata! Nu Îmi mai vorbi despre lucrul acesta. Harul Meu îți este de ajuns. El te va face în stare să duci această infirmitate. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1107

Când luăm în mâinile noastre administrarea lucrărilor pe care trebuie să le facem și ne bazăm pe propria înțelepciune pentru a avea succes, noi luăm pe umeri o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o și încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm o responsabilitate care Îi aparține lui Dumnezeu și astfel, ne așezăm, realmente, în locul Lui. Când anticipăm pericolul și nereușita și avem toate motivele să fim siguri că vor veni,

putem să ne îngrijorăm, pe bună dreptate. Dar, dacă vom crede cu adevărat că Dumnezeu ne iubește și ne vrea binele, vom înceta să ne temem de viitor. Ne vom încrede în Dumnezeu cum se încrede un copil în părintele său iubitor. Atunci, tulburările și chinurile noastre vor dispărea, pentru că voința noastră este absorbită de voința lui Dumnezeu.

Domnul Hristos nu ne-a promis că ne va ajuta astăzi să purtăm poveștile zilei de mâine. El a spus: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9); așa cum a fost dată mana în pustie, harul Său ne este oferit în fiecare zi pentru dificultățile și problemele zilei respective. La fel ca poporul Israel aflat în peregrinaj, noi putem găsi dimineață de dimineață pâinea cerului atât cât ne este necesar pentru nevoile zilei. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 100–101

De la creștin se cere o energie neobosită, dar nu este obligat să lucreze în puterea lui; puterea divină așteaptă să fie cerută. Orice om care luptă sincer pentru a-și învinge eul își va însuși făgăduința aceasta: „Harul Meu îți este de ajuns.”

Prin efort personal, unit cu rugăciunea credinței, sufletul este pregătit pentru luptă. Zi după zi, caracterul crește în asemănarea cu Hristos. S-ar putea să fie o luptă serioasă pentru a depăși obiceiuri care au fost îndrăgite multă vreme, însă, prin harul lui Hristos, putem fi triumfători.

Dacă suntem sinceri față de îndemnul Duhului lui Dumnezeu, vom merge înainte, din har în har, din slavă spre slavă până când vom ajunge la atingerea finală a nemuririi. – *My Life Today*, p. 99

Colivia

Sabat după-amiază, 9 iulie

Să nu privim încercările ca pe ceva ciudat, ci să le privim ca pe niște mijloace prin care trebuie să fim purificați și întăriți. „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări (în engl.: când cădeți în diferite ispite)”, avertizează Iacov, „ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1:2,3).

În viața viitoare vom înțelege lucrurile care aici ne pun atât de mult în încurcătură. Ne vom da seama ce ajutor puternic am avut și cum îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să ne păzească atunci când am ascultat sfatul Cuvântului lui Dumnezeu.

Tuturor acelora care Îl primesc, Domnul Hristos le va da puterea să devină fii ai lui Dumnezeu. El este un ajutor prezent în orice vreme de nevoie. Ar trebui să ne fie rușine că avem o credință care se clatină atât de ușor. Cei care sunt biruiți nu se pot acuza decât pe ei înșiși pentru faptul că nu i-au rezistat vrăjmașului. Toți aceia care aleg să vină la Hristos pot să vină la El și să găsească ajutorul de care au nevoie. – *In Heavenly Places*, p. 257

„Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). Aceasta cere rugăciune stăruitoare și o continuă veghere. Trebuie să fim sprijiniți de puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi, ne îndrumă gândurile către cer și le deprinde să stăruie asupra celor curate și sfinte. Pe lângă aceasta, trebuie să cercetăm cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119:9,11). – *Patriarhi și profeți*, p. 460

Cei care sunt instrumentele Domnului trebuie să aibă un zel sfințit, un zel care este în întregime sub controlul Său. Vremuri de furtună vor veni foarte curând asupra noastră și noi nu ar trebui să mergem pe nicio cale care le-ar putea grăbi. Vor veni nenorociri de așa natură, că îi vor conduce la Dumnezeu pe toți aceia care doresc să fie ai Săi și doar ai Săi. Până când nu suntem încercați și probați în cuptorul încercării, nu ne cunoaștem pe noi înșine și nu este potrivit să măsurăm caracterele altora și să-i condamnăm pe cei care încă nu au lumina soliei îngerului al treilea.

Dacă vrem ca oamenii să fie convinși că adevărul pe care îl credem noi sfințește sufletul și transformă caracterul, să nu-i mai provocăm mereu cu acuzații vehemente. În felul acesta, îi vom determina să tragă concluzia că învățătura pe care noi o predicăm nu poate fi învățătura creștină, din moment ce pe noi nu ne face buni, amabili și respectuoși. Creștinismul nu se manifestă prin acuzații și condamnări cu pumnul ridicat.

... Unul dintre cele mai mari blesteme ale lumii noastre (care se vede pretutindeni, și în biserici, și în societate) este dragostea pentru supremație. Oamenii devin absorbiți de căutarea după putere și popularitate. Acest spirit s-a manifestat și încă se manifestă în rândurile păzitorilor Sabatului, spre întristarea și rușinea noastră. Dar succesul spiritual vine doar pentru aceia care au învățat blândețea și smerenia în școala lui Hristos. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 396–397

Duminică, 10 iulie

Drum înfundat

Copiii lui Israel păreau să aibă o inimă rea și necredincioasă. Ei nu voiau să sufere asprimile vieții în pustiu. Când au dat de dificultăți pe drum, ei le-au considerat imposibil de depășit. Încrederea lor în Dumnezeu s-a clătinat și nu au putut să vadă înainte decât moartea. ...

... Domnul a dorit să-i aducă în situația de a nu avea ce să mănânce și să întâmpine greutăți pentru ca inima lor să se întoarcă spre El, spre Acela care îi ajutase mereu până atunci, ca ei să creadă în El. El era gata să fie un ajutor prezent pentru ei. Dacă, în nevoia lor L-ar fi chemat, El le-ar fi arătat dovezile iubirii Sale și ale continuei Sale purtări de grijă. Dar ei păreau că nu vor să se încreadă în Domnul decât atât cât vedeau cu ochii manifestările evidente ale puterii Sale. Dacă ar fi avut o credință reală și încrederea lor în Dumnezeu ar fi fost tare, inconvenientele și obstacolele, chiar suferințele reale ar fi fost suportate cu dragă inimă, după ce Domnul lucrase într-un mod atât de minunat pentru a-i elibera

din robie. Mai mult, Domnul le promisese că, dacă ascultau de poruncile Sale, nicio boală nu avea să vină peste ei, pentru că El spune: „Eu sunt Domnul care te vindecă.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 249–250

Necredința și murmurările copiilor lui Israel sunt o ilustrare a poporului lui Dumnezeu de azi, de pe pământ. Mulți ... nu se cunosc pe ei înșiși. Dumnezeu îi pune deseori la încercare și le testează credința în lucrurile mici și ei nu suportă încercarea deloc mai bine decât copiii lui Israel din vechime.

... Când vin greutăți sau când calea devine aspră – momente în care credința și iubirea lor pentru Dumnezeu sunt puse la încercare – ei se retrag din fața încercării și murmură cu privire la procesul prin care Dumnezeu a ales să îi purifice. Iubirea lor nu se dovedește a fi curată și desăvârșită, gata să sufere totul. Credința copiilor Dumnezeului cerului trebuie să fie puternică, activă și durabilă – esența lucrurilor pe care le așteaptă. Atunci, limbajul unor asemenea oameni va fi: Binecuvântează, suflețe, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele lui cel sfânt, căci mi-a făcut bine. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 251–252

Istoria Vechiului Testament a fost păstrată pentru folosul celor din generațiile următoare. ... Atât Vechiul, cât și Noul Testament ne învață principiile ascultării de poruncile lui Dumnezeu ca fiind condițiile asigurării pentru o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu, pentru că, prin ascultare devenim părtași naturii dumnezeiești și învățăm să fugim de stricăciunea care este în lume prin poftă. De aceea, învățăturile Scripturii trebuie studiate, poruncile trebuie ascultate și principiile ei, mai valoroase decât aurul, aduse în viața de zi cu zi. – *Letter 342*, 2 septembrie 1907

Luni, 11 iulie

Ape amare

Prin porunca lui Dumnezeu, copiii lui Israel au fost aduși la Refidim, un loc lipsit de apă. Acela care era învăluit în stâlpul de nor îi conducea și ei își așezaseră tabăra acolo ca urmare a poruncii Sale clare. Dumnezeu știa că la Refidim nu era apă și l-a adus aici pe poporul Său ca să-i pună la încercare credința. – *Asemenea lui Hristos*, p. 353

Moise a lovit stânca, dar Domnul Hristos a fost Acela care a stat lângă el și a făcut ca apa să curgă din stânca dură. Israelii L-au ispitit pe Domnul când le era sete și au spus: „Dacă Dumnezeu ne-a adus aici, de ce nu ne dă apă și pâine?” Faptul că israeliții au manifestat o necredință

atât de strigătoare la cer l-a făcut pe Moise să se teamă că Dumnezeu îi va pedepsi pentru murmurările lor nelegiuite. Domnul a pus la încercare credința poporului Său, dar israeliții nu au suportat încercarea. Ei au murmurat cerând mâncare și apă și s-au plâns de Moise. Din cauza necredinței lor, Dumnezeu a îngăduit ca vrăjmașii să pornească război împotriva lor, ca să le poată arăta celor din poporul Său de unde le vine puterea. – *Istoria mântuirii*, pp. 132–133

„Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.» Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel” (Exodul 17:2). ... Apa răcoritoare, izvorând într-un loc uscat și sterp, ... este o emblemă a harului divin pe care numai Domnul Hristos îl poate revărsa și care este ca o apă vie, care purifică, înprospătează și înviiorează sufletul. Acela în care locuiește Hristos are în el un izvor de har și putere care nu seacă niciodată. – *That I May Know Him*, p. 23

Marti, 12 iulie

Marea luptă din pustiu

După căderea omului, Satana a declarat că s-a dovedit că faptele omenești nu sunt capabile să respecte Legea lui Dumnezeu și a căutat să convingă universul să accepte această părere. Cuvintele lui Satana au părut a fi adevărate, iar Domnul Hristos a venit să-l demaște pe amăgitor. Maiestatea cerului a preluat situația omului și, cu aceleași mijloace pe care omul poate să le obțină, El a rezistat ispitelor lui Satana, așa cum trebuie să reziste omul. Aceasta a fost singura cale prin care omul căzut putea să ajungă părtaș la natura divină. Prin preluarea naturii omenești, Domnul Hristos a fost pregătit să înțeleagă încercările, necazurile și toate ispitele de care este asaltat omul. Îngerii care nu erau familiarizați cu păcatul nu puteau să simtă cu omul în încercările lui deosebite. Domnul Hristos S-a umilit, luând natura omului, și a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, pentru a ști cum să-i susțină pe toți cei care vor fi ispitiți. – *Solii alese*, cartea 1, p. 252

Tronurile și împărățiile lumii și slava lor I-au fost oferite lui Hristos dacă accepta să Se închine înaintea lui Satana. Niciodată un om nu va fi încercat cu ispite la fel de puternice ca acelea cu care a fost asaltat Hristos. ... Asupra omului, Satana are mai mult succes. Ție îți voi da toți acești bani, acest câștig, acest teren, această putere, aceste onoruri și bogății. Pentru ce? Condițiile lui sunt, în general, renunțarea la integritate, tocirea conștiinței și cultivarea egoismului. Prin devotamentul față

de interesele lumești, Satana primește tot omagiul și toată supunerea pe care le cere. Ușa rămâne deschisă pentru el ca să intre când dorește, cu suita lui nelegiuită de iubire de sine, de mândrie, de lăcomie, de lipsă de răbdare și de înțelepciune și cu întregul său cortegiu de spirite rele. Omul este fermecat și ademenit în mod perfid spre ruină. Dacă cedăm înclinațiilor lumești ale inimii și ale vieții, Satana este satisfăcut.

În fața noastră stă exemplul lui Hristos. El l-a învins pe Satana, arătându-ne că și noi putem învinge. Hristos i s-a împotrivit lui Satana cu Scriptura. ... Avem în fața noastră exemplul lui Hristos. Dacă Sfintele Scripturi ar fi studiate și urmate, creștinul ar fi întărit pentru a i se împotrivi vrăjmașului celui viclean, dar Cuvântul lui Dumnezeu este neglijat și, de aici, urmează dezastrul și înfrângerea. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 45–46

În luptele lor cu Satana, membrii familiei omenești au tot ajutorul pe care l-a avut Domnul Hristos. Oamenii pot să fie mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit și Și-a dat viața pentru ei. „Căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:20). Și cu ce preț! În natura Sa omenească, Fiul lui Dumnezeu S-a luptat cu aceleași ispite nemiloase și aparent copleșitoare de care sunt asaltați oamenii – ispita de a-și îngădui pofta, de a se aventura cu aroganță acolo unde nu i-a condus Dumnezeu și de a se închina dumnezeului lumii acesteia, sacrificând o fericire veșnică pentru plăcerile fascinante ale vieții acesteia. Fiecare va fi ispitit, dar Cuvântul declară că nu vom fi ispitiți peste capacitatea noastră de a suporta. Noi putem să ne împotrivim și să îl înfrângem pe vrăjmaș. – *Solii alese*, cartea 1, p. 95

Miercuri, 13 iulie

O moștenire trainică

Te simți cumva copleșit de supărare astăzi? Îndreaptă-ți privirea către Soarele Neprihănirii. Nu încerca să învingi toate dificultățile, ci întoarce fața spre lumina care izvorăște din tronul lui Dumnezeu. Ce vei vedea acolo? Curcubeul legământului, făgăduința adevărată a lui Dumnezeu. Sub el se află tronul harului și oricine dorește să se bucure de bogățiile harului care a fost pregătit și să-și însușească meritele vieții și ale morții Domnului Hristos primește, în virtutea simbolului reprezentat de curcubeul legământului, asigurarea binecuvântată a acceptării de către Tatăl, sigură atâta timp cât va exista tronul lui Dumnezeu.

Credința este tot ce ai nevoie. Nu lăsa credința să ți se clatine! Luptă lupta cea bună a credinței și nădăjduiește în viața cea veșnică. Lupta va

fi aspră, dar luptă cu orice preț, deoarece, în Hristos Isus, făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin”. Așează-ți mâna în mâna lui Hristos. Chiar dacă sunt dificultăți de întâmpinat, îngerii care excelează în putere vor conlucra cu poporul lui Dumnezeu. Privește spre Sion și pornește pe drumul care duce către sfânta cetate. Fiecare biruitor este așteptat acolo, pentru a primi o coroană a slavei și o haină realizată în războaiele de țesut ale cerului. Chiar dacă Satana ți-ar întuneca drumul de la un capăt la altul și chiar dacă ar încerca să ascundă dinaintea ochilor tăi scara tainică ce unește pământul cu tronul lui Dumnezeu, pe care coboară și urcă îngerii care sunt duhuri slujitoare ale celor ce vor fi moștenitorii mântuirii, croiește-ți drumul spre cer și, pas cu pas, înaintează până la tronul Celui Infinit! – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, pp. 462–463

„Voi vă bucurați mult”, scrie Petru, „măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.” Cuvintele apostolului au fost scrise pentru învățătura credincioșilor din toate veacurile și au o deosebită însemnătate pentru aceia care trăiesc în vremea când „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”. Îndemnurile și avertizările sale, cum și cuvintele lui pline de credință și curaj sunt necesare fiecărui suflet care vrea să-și păstreze credința nezguduită „până la sfârșit” (Evrei 3:14). Apostolul a căutat să-i învețe pe credincioși cât de important este să-ți ții mintea în frâu ca să nu rățăcească, ocupându-se de subiecte neîngăduite sau să-și irosească puterile cu lucruri ușurative. Cei care nu vor să ajungă pradă amăgirilor lui Satana trebuie să își păzească bine intrările sufletului. – *Faptele apostolilor*, pp. 518–519

Joi, 14 iulie

Încercare de foc

Noi nu trebuie să-I cerem lui Dumnezeu ceva ca să dovedim că Își va împlini Cuvântul, ci pentru că îl va împlini; nu ca să dovedim că El ne iubește, ci pentru că ne iubește. „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răspundește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Dar credința nu este în niciun fel amestecată cu încumetarea. Numai acela care are adevărata credință este sigur față de încumetare. Căci încumetarea este credința contrafăcută de Satana. Credința cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și aduce roade în ascultare. Încumetarea se întemeiază și ea pe făgăduințe, dar le folosește la fel ca Satana, pentru a scuza nelegiuirea. Credința i-ar fi făcut pe primii noștri părinți să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Încumetarea i-a făcut să calce Legea Lui, crezând că iubirea Lui cea mare îi va scăpa de urmările păcatului lor. Nu este credință aceea care cere favoarea cerului, dar nu împlinește condițiile pe baza cărora urmează să se acorde harul. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele și pe prevederile Sfintei Scripturi. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 126

În providența Sa, El îi aduce pe acești oameni în situații diferite și împrejurări variate, pentru ca ei să-și poată descoperi în caracter defectele de care nu au avut cunoștință. El le dă ocazia să-și corecteze aceste defecte și să devină apti pentru lucrarea Sa. Adesea, El permite ca ei să fie asaltați de focul nenorocirilor pentru a-i putea curăți.

... Domnul îngăduie ca aleșii Săi să fie trecuți prin cuptorul suferinței pentru a arăta ce firi au și dacă pot fi prelucrați pentru lucrarea Sa. – *Divina vindecare*, p. 471

Faceți lucrarea care este cel mai aproape de voi! Faceți-o, chiar dacă aceasta ar însemna să înfrunțați pericolele și greutatele din câmpul misionar, dar, vă rog, nu vă plângeți de greutate și de sacrificii! Priviți la valdenzi! Vedeți ce planuri au întocmit pentru ca lumina Evangheliei să poată să lumineze în mințile întunecate. Noi nu ar trebui să lucrăm așteptând să ne primim răsplata în această viață, ci cu ochii ațintiți către premiul care urmează la sfârșitul cursei. Acum este nevoie de bărbați și de femei care să fie la fel de credincioși față de datorie cum este acul busolei față de pol; de bărbați și de femei care să lucreze fără să aștepte să le fie netezită calea înainte și să fie îndepărtat orice obstacol. – *Mărturii*, vol. 5, p. 406

Vineri, 15 iulie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. 12, „Ispitirea lui Isus” ;
Astăzi cu Dumnezeu, „Lumină prin întunerice”, p. 348 (5 decembrie).

Când se vede fața Aurarului

Sabat după-amiază, 16 iulie

„El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite. ...” Acesta este procesul de rafinare, de curățare, ce urmează să fie realizat de Domnul oștirilor. Lucrarea aceasta pune sufletul la grea încercare, dar numai prin acest proces pot fi îndepărtate zgura și impuritățile. Toate încercările prin care trecem sunt necesare pentru a ne apropia de Tatăl nostru ceresc și pentru a ne conduce la ascultare de voința Sa, astfel încât să-I putem aduce o jertfă neprihănită. – *Mărturii*, vol. 3, p. 541

În providența lui Dumnezeu, conflictele de pe acest pământ ne oferă pregătirea necesară pentru dezvoltarea unui caracter potrivit pentru curțile cerești. Noi trebuie să devenim membri ai familiei regale, copii ai lui Dumnezeu și „toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu” și se supun voinței Sale.

Dumnezeul nostru este un ajutor prezent întotdeauna la vreme de nevoie. El cunoaște pe deplin cele mai ascunse gânduri ale inimii noastre, toate intențiile și planurile sufletului nostru. Când suntem încurcați, chiar înainte să-i spunem necazul nostru, el face tot ce este necesar pentru a ne elibera. Suferința noastră nu rămâne neobservată de El. El știe întotdeauna, mai bine decât noi, ce este necesar pentru binele copiilor Săi și ne conduce așa cum am alege noi să fim conduși dacă ne-am putea cunoaște bine inima și am vedea nevoile reale și pericolele așa cum le vede Dumnezeu. Dar ființele mărginite abia se pot cunoaște pe ele însele. Nu își înțeleg slăbiciunile proprii. Dumnezeu ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine și știe cum să ne conducă. ... Dacă ne vom pune încrederea în El și Îi vom supune Lui căile și planurile noastre, El ne va conduce pașii exact pe drumul care va avea la sfârșit biruința asupra oricărei pasiuni și oricărei trăsături de caracter care nu se aseamănă caracterului Modelului nostru divin. – *Our High Calling*, p. 316

Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima lor firească este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Ei se îmbracă în propria neprihănire și sunt mulțumiți cu atingerea unui standard omenesc al caracterului, un standard fixat de ei, dar cât de fatal dau greș pentru că nu ating standardul divin, iar prin puterea lor nu sunt în stare să corespundă cerințelor lui Dumnezeu!

Noi putem să ne evaluăm singuri, să ne comparăm între noi, să spunem că ne descurcăm la fel de bine ca acesta sau acela, dar întrebarea care se va pune la judecată este: Corespundem noi cerințelor înaltului cer? Atingem noi standardul divin? Este inima noastră în armonie cu Dumnezeuul cerurilor? – *Solii alese*, cartea 1, pp. 320–321

Duminică, 17 iulie

„Asemenea chipului Fiului Său”

O transformare a caracterului, așa cum este văzută în viața lui Ioan, este întotdeauna rezultatul comuniunii cu Hristos. În caracterul cuiva pot fi defecte vădite, totuși, atunci când el devine un adevărat ucenic al lui Hristos, puterea harului divin îl transformă și-l sfințește. Privind ca într-o oglindă slava Domnului, el este schimbat din slavă în slavă, până când ajunge asemenea Celui pe care Îl adoră.

Ioan a fost un învățător al sfințeniei și, în epistolele sale către biserică, el a stabilit reguli care nu greșesc, pentru purtarea creștinilor. „Oricine are nădejdea aceasta în El”, scria apostolul, „se curățește, după cum El este curat.” „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 3:3; 2:6). El a învățat că un creștin trebuie să aibă inima și viața curate. El n-ar trebui să fie niciodată mulțumit cu o mărturisire de credință goală. După cum Dumnezeu este sfânt în sfera Sa, tot așa și omul căzut, prin credința în Hristos, trebuie să fie sfânt în sfera lui. – *Faptele apostolilor*, p. 559

Cu cât veți studia mai mult caracterul lui Hristos, cu atât vi se va părea mai frumos. El va deveni pentru voi asemenea unei persoane apropiate, un bun prieten; Îl veți urma cu dragoste. Dacă mintea este modelată de lucrurile cu care are mai mult de a face, atunci gândindu-vă la Isus și vorbind despre El veți ajunge în stare să vă asemănați cu El în spirit și în caracter. Veți reflecta chipul Său în lucrurile importante, curate și spirituale. Veți avea gândul lui Hristos și El vă va trimite în lume ca reprezentanți spirituali ai Săi. – *Asemenea lui Hristos*, p. 65 (20 februarie)

Mi-a fost arătat că, în viitor, vom vedea cât de strâns au fost legate de mântuire încercările noastre și cum aceste suferințe ușoare au lucrat „pentru noi, tot mai mult, o greutate veșnică de slavă”. ...

... Anii de renunțare la sine, de privațiuni, de încercări, de suferințe și persecuție pe care i-a suferit sunt văzuți de Pavel ca o clipă. Lucrurile din timpul în care trăia nu au fost considerate vrednice să fie menționate în comparație cu greutatea veșnică de slavă care îl aștepta când lupta avea să se încheie. Aceste necazuri erau mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru desăvârșirea caracterului creștin. Oricare ar fi situațiile în care poate ajunge un creștin, oricât de întunecoase și misterioase ar putea fi căile alese de Providență, oricât de mari ar fi lipsurile și suferința, creștinul poate privi dincolo de toate acestea la lucrurile nevăzute și veșnice. El are binecuvântata asigurare că toate lucrurile lucrează împreună spre binele său. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6 p. 1099

Luni, 18 iulie

Credință, în mijlocul focului

Este posibil ca un creștin care Îl iubește pe Tatăl său ceresc să nu poată să vadă în situațiile providențiale sau în semnele exterioare niciuna dintre favorurile cerești de care au parte cei care sunt mai puțin sau deloc consacrați. Adesea, el este aspru încercat, întristat, pus în încurcătură și îngrădit din toate părțile. Aparent, toate sunt împotriva lui. ...

... Iov a fost deposedat de bunurile sale pământești, a rămas fără copii, a ajuns o priveliște de groază pentru prietenii lui, însă, la timpul hotărât de El, Dumnezeu i-a arătat că nu îl uitase pe slujitorul Său. ...

Dacă, pentru Hristos, ești chemat să treci prin cuptorul încins, El Însuși va fi lângă tine așa cum a fost lângă cei trei tineri credincioși din Babilon. Cei care Îl iubesc pe Răscumpărătorul lor se vor bucura pentru fiecare ocazie de a se împărtăși de umilințele și de ocara de care a avut El parte. Iubirea pentru Domnul lor va face ca suferințele pentru El să le fie scumpe. – *In Heavenly Places*, p. 271

Dumnezeu îl va răsplăti pe omul credinței și al ascultării. Dacă această credință este adusă în experiența vieții, orice om care se teme de Dumnezeu și care Îl iubește va fi făcut în stare, prin ea, să îndure încercările. Moise a fost plin de încredere în Dumnezeu pentru că a avut credința potrivită. El a avut nevoie de ajutor și s-a rugat pentru aceasta, s-a prins de Domnul prin credință și a țesut în experiența lui convingerea că Dumnezeu îi poartă de grijă. El credea că Dumnezeu îi conduce viața

în mod personal. Îl vedea pe Dumnezeu și Îl recunoștea în fiecare detaliu al vieții și simțea că se află sub ochii Celui Atotvăzător, ai Aceluia care cântărește motivele și care încearcă inima. El privea la Dumnezeu și se încredea în El pentru tăria de a-l purta și de a-l păstra necorupt, orice formă ar fi avut ispita. El știa că i se încredințase o lucrare specială și dorea să facă tot ce era posibil pentru ca lucrarea aceea să fie un succes deplin. Dar el știa că nu putea face lucrul acesta fără ajutor divin, pentru că avea de-a face cu un popor încăpățânat. Prezența lui Dumnezeu era suficientă pentru a trece cu bine prin situațiile cele mai dificile în care putea fi pus un om. – *Mărturii*, vol. 3. pp. 651–652

Când vin peste noi încercări, să nu stăruim cu gândul asupra mărimii greutăților și să simțim că nu ne putem bucura în Domnul. Este adevărat că vom avea tot felul de simțăminte. Vor veni asupra noastră timpuri de descurajare și de tristețe. Dar noi trăim prin ceea ce simțim sau prin credință? Când frații și prietenii noștri vorbesc fără să se gândească și ne produc durere, să nu ne lăsăm doborâți! Să ne aducem aminte că suntem într-o lume de încercări și dureri, de necazuri și dezamăgiri. Când avem parte de astfel de experiențe, ele ar trebui să ne conducă la Hristos. Dacă nu, vom avea parte de pierderi. ...

Procesul de purificare nu este plăcut, dar să ne amintim că Hristos a venit în lumea noastră și a luat corp omenesc ca să poată purta toate suferințele de care are parte omul și să fie un exemplu, suferind cu credincioșie orice formă de încercare. Dumnezeu vrea să ne dăm seama că suntem parte din marea familie omenească și că trebuie să trecem prin testele la care este supusă ea. – *The Upward Look*, p. 252

Marți, 19 iulie

Ultimele cuvinte ale lui Isus

Nu putem fi gata să-L întâmpinăm pe Domnul dacă mergem să ne umplem lămpile goale doar atunci când ne trezim, la auzirea strigătului: „Iată, Mirele vine!” Nu putem să-L ținem pe Domnul Hristos departe de viața noastră de pe pământ, și totuși să fim pregătiți pentru a fi împreună cu El în ceruri. ...

... Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină care devine o putere transformatoare în viața celui ce îl primește. Sădind în inima oamenilor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă în ei atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale, caracterul Său, trebuie să lumineze pretutindeni prin urmașii Săi. În felul acesta, ei trebuie să-L

slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea Mirelui spre casă, spre cetea lui Dumnezeu și spre locul unde are loc ospățul nunții Mielului. – *Parabolele Domului Hristos*, pp. 413–414

În el însuși, omul nu deține nicio lumină proprie. Despărțiți de Hristos, suntem ca o lumânare stinsă, ca luna atunci când nu ajunge la ea lumina soarelui. Noi nu avem nici măcar o singură rază de lumină pe care să o răspândim în întunericul lumii. Dar, când ne întoarcem spre Soarele Neprihănirii, când intrăm în legătură cu Domnul Hristos, întregul suflet radiază de strălucirea prezenței divine.

Urmașii lui Hristos trebuie să fie mai mult decât o lumină printre oameni. Ei sunt lumina întregii lumi. Tuturor celor ce poartă Numele Lui, Domnul Isus le spune: „Voi v-ați consacrat Mie, iar Eu v-am trimis în lume ca reprezentanți ai Mei.” Așa cum Tatăl L-a trimis pe Hristos în lume, tot astfel, declară El, „i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18). Așa cum Tatăl S-a descoperit prin Isus, tot așa Isus trebuie să Se descopere prin noi. Deși Mântuitorul nostru este Marele Izvor al luminii, nu uita, o, creștine, că El este descoperit prin oameni! Binecuvântările lui Dumnezeu sunt oferite prin oameni. Domnul a venit în mod personal în lume ca Fiu al omului. Unită cu natura divină, natura umană trebuie să intre într-o legătură nemijlocită cu tot ce aparține naturii umane. Biserica lui Hristos și fiecare ucenic al Domnului, în mod personal, constituie mijloacele rânduite de cer prin care Dumnezeu li Se descoperă oamenilor. Îngerii slavei așteaptă să transmită prin voi lumina și puterea cerului pentru cei care sunt gata să moară. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 40

Dumnezeu le cere copiilor Săi să fie lumini în lume, strălucind în mijlocul întunericului păcatului. O viață trăită ca aceea a Dătătorului vieții va aduce răsplătiri bogate. El a mers prin lume făcând bine. Tot așa va face fiecare adevărat urmaș al Său care are simțământul credincioșiei față de Dumnezeu și al datoriei față de semenii lui. Prin cunoașterea adevărului, așa cum este el în Isus, creștinul trebuie să crească în har, înaintând mereu în desăvârșirea caracterului. – *The Upward Look*, p. 177

Miercuri, 20 iulie

„Cei înțelepți”

Dumnezeu a ales dintre neamuri un popor care să fie al Lui și le-a dat acestor oameni numele de creștini. Este un nume regesc dat aceluia care se unesc cu Hristos. ... Petru spune: „... Dacă [vreunul dintre voi] suferă

pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.” ...

Acest popor al lui Dumnezeu Îl va crede pe cuvânt și se va prinde strâns de minunata comoară de cunoaștere deschisă în fața lui! ...

Avem înaintea noastră cel mai înalt, cel mai sfânt exemplu. Isus a fost fără păcat în gând, în cuvânt și în fapte. Tot ce a făcut El a purtat pecetea perfecțiunii. El ne arată calea pe care a mers și ne spune: „Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” – *Lift Him Up*, p. 291

O singură propoziție din Scriptură are mai multă valoare decât zece mii de idei sau argumente omenești. În cele din urmă, cei care refuză să meargă pe calea lui Dumnezeu vor primi sentința: „Depărtați-vă de la Mine!” Dar, atunci când ne supunem căii lui Dumnezeu, Domnul Isus ne călăuzește mintea și ne pune pe buze cuvinte sigure. Noi putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Primindu-L pe Hristos, suntem îmbrăcați cu puterea Lui. Un Mântuitor care sălășluiește în noi face din puterea Lui proprietatea noastră. Adevărul devine capitalul nostru. Niciun fel de nelegiuire nu se mai vede în viața noastră. Suntem capabili să le vorbim la vremea potrivită celor care nu cunosc adevărul. Prezența lui Hristos în inimă este o putere însuflețitoare, care întărește întreaga ființă. – *Mărturii*, vol. 7, p. 71

Vine ziua, și este foarte aproape de noi, când fiecare aspect al caracterului va fi descoperit prin ispite deosebite. Aceia care rămân statornici la principii, care vor avea credință până la sfârșit, vor dovedi astfel că au fost credincioși chiar sub încercări și punere la probă și și-au format caractere după asemănarea lui Hristos. Ei vor fi cei care au cultivat o relație strânsă cu Hristos și care, prin înțelepciunea și harul Său, vor fi părtași naturii dumnezeiești. Dar niciun om nu-i poate da altuia devotament al inimii și calități nobile ale minții, nici nu-i poate suplini deficiențele în ce privește puterea morală. Noi putem să facem mult pentru ceilalți, oferindu-le un exemplu de asemănare cu Hristos, influențându-i astfel să Îl caute pe Hristos pentru a primi neprihănirea fără de care nu vor putea să stea în picioare la judecată. Oamenii ar trebui să se roage în mod serios pentru problema atât de importantă a formării caracterului și să își modeleze caracterul după exemplul divin.

Scumpul nostru Răscumpărător stă înaintea Tatălui ca mijlocitor al nostru și pregătește în cer locașuri pentru aceia care cred în

El ca Mântuitor al lor personal. – *The Youth's Instructor*, 16 ianuarie 1896

Joi, 21 iulie

Caracterul personal și comunitatea umană

Cei care sunt oameni ai credinței nu vor neglija niciodată să se adune laolaltă, pentru că acesta este mijlocul desemnat de Dumnezeu pentru a-i conduce pe copiii Săi la unitate, ca, în iubire frățească și creștină să se ajute, să se întărească și să se încurajeze unul pe altul. ...

Ca frați ai Domnului nostru, am fost chemați la o viață sfântă și fericită. Pentru că am intrat pe calea cea strâmtă a ascultării, să ne înprospătăm mintea prin comuniune unul cu altul și cu Dumnezeu. Întrucât vedem că ziua Domnului se apropie, să ne întâlnim adesea pentru a studia Cuvântul Său și a ne îndemna unii pe alții să rămânem credincioși până la sfârșit. – *Our High Calling*, p. 166

În timp ce Pavel era înzestrat cu înalte daruri intelectuale, în viața lui se manifesta puterea unei deosebite înțelepciuni, care i-a dat agerime minții și simpatie inimii și l-a adus într-o strânsă legătură cu alții, făcându-l în stare să dezvolte partea cea bună a ființei lor și să-i inspire să se lupte pentru o viață mai înaltă. Inima lui era plină de o iubire arzătoare pentru credincioșii corinteni. El dorea să-i vadă dovedind o iubire lăuntrică ce i-ar fi întărit împotriva ispitei. El știa că, la fiecare pas pe calea creștină ei aveau să întâlnească împotrivire din partea sinagogii lui Satana și că zilnic aveau să fie angajați în lupte. ...

Credincioșii corinteni aveau nevoie de o mai profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu. Ei nu înțelegeau ce înseamnă să privești slava Lui și să fii schimbat în caracter, din slavă în slavă. Ei nu văzuseră decât primele raze ale începutului zorilor acestei slave. Dorința lui Pavel era ca ei să poată fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu, continuând să-L cunoască pe Acela care Se ivește ca zorile dimineții, și să continue să învețe de la El până ce vor fi ajuns la plinătatea măsurii unei desăvârșite credințe evanghelice. – *Faptele apostolilor*, pp. 307–308

Dumnezeu conduce un popor afară din lume, așezându-l pe platforma înaltă a adevărului veșnic: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El îi va disciplina și îi va educa pe cei ce fac parte din poporul Său. Ei nu vor fi în dezacord, unul crezând ceva, iar altul având o credință și concepții

total opuse, așa încât fiecare să lucreze independent de ceilalți. Prin diversitatea darurilor și a responsabilităților pe care Dumnezeu le-a rânduit în biserică, ei vor ajunge cu toții la unitatea credinței. ...

În aceste zile este necesar ca unitatea noastră să aibă un caracter care să reziste încercării... Avem multe de învățat și multe, multe altele de care trebuie să ne dezvățăm. Numai Dumnezeu este infailibil. Cei care cred că nu vor fi nevoiți să renunțe niciodată la o idee preferată, că nu vor fi niciodată în situația de a-și schimba o opinie, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ținem la ideile și la opiniile noastre cu o insistență hotărâtă, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 29–30

Vineri, 22 iulie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Dumnezeu ne promite o inimă nouă” (3 aprilie);
Mărturii, vol. 6, cap. 35, subcapitolul „Strângeți rânduile”.

Temperaturi extreme

Sabat după-amiază, 23 iulie

Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său iubit, plin de har și adevăr, să vină dintr-o lume de nedescrisă slavă într-o lume mânjită și poluată de păcat și întunecată de umbra morții și a blestemului. El I-a îngăduit să părăsească sânul iubirii Sale și adorarea îngerilor pentru a suferi rușinea, insulta, umilința, ura și moartea. ...

Dar acest mare sacrificiu n-a fost făcut pentru a trezi în inima Tatălui iubire față de păcătos și nici pentru a-L determina să fie binevoitor și să-l mântuiască. O, nu! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). Tatăl nu ne iubește ca urmare a marii jertfe de ispășire aduse pentru noi, ci El a asigurat această jertfă pentru că ne iubește.

Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-Și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia din Ghetsimani, în moartea ispășitoare de pe crucea Golgotei inima Iubirii infinite a plătit prețul răscumpărării noastre. – *Calea către Hristos*, pp. 13–14

În viziunea pe care Isaia a primit-o în curtea templului, i s-a dat o imagine clară a caracterului Dumnezeului lui Israel. „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt”, i Se arătase într-o măreție strălucită, cu toate acestea, prorocul a fost făcut să înțeleagă natura plină de milă a Domnului său. Acela care locuiește „în locuri înalte și în sfințenie” spune: „Eu... sunt cu omul zdrobit și smerit ca să învierez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Isaia 57:15). ...

Privind la Dumnezeul său, prorocului, ca și lui Saul din Tars la poarta Damascului, i s-a dat nu numai o viziune a nevredniciei lui, ci inimii lui smerite i-a fost dată asigurarea iertării depline și fără plată și el s-a ridicat de acolo ca un om schimbat. El Îl văzuse pe Domnul lui.

Primise o licărire a frumuseții caracterului dumnezeiesc. – *Profeți și regi*, p. 314

Oamenii nu mai știu cum este caracterul Său [al lui Dumnezeu]. Acesta a fost înțeles și interpretat greșit. ... Caracterul Său trebuie făcut cunoscut. Lumina slavei Sale, a bunătății, a harului și adevărului Său trebuie să fie răspândită în întunericul lumii.

... Cei care așteaptă venirea Mirelui trebuie să-i spună poporului Său: „Iată Dumnezeul vostru.” Ultimele raze ale luminii pline de milă, ultima solie a harului care trebuie să fie adresată lumii sunt descoperiri ale caracterului Său iubitor. Copiii lui Dumnezeu trebuie să manifeste slava Sa. Ei trebuie să arate prin viața și caracterul lor ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei.

Lumina Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească prin faptele bune, prin cuvinte ale adevărului și fapte ale sfințeniei. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 415–416

Duminică, 24 iulie

Trecerea prin foc a lui Avraam

Ce este ispita? Este mijlocul prin care aceia care spun că sunt copiii lui Dumnezeu sunt puși la încercare și testați. Citim că Dumnezeu l-a ispitit pe Avraam (n. tr.: Cuvântul din ebraică tradus de Cornilescu prin „l-a pus la încercare” – Geneza 22:1, este tradus în alte versiuni, de ex. în KJV, prin „l-a ispitit”), că i-a ispitit pe copiii lui Israel. Aceasta înseamnă că El a îngăduit să existe situații care să le pună la încercare credința și să-i facă să caute ajutor la El. Dumnezeu îngăduie să vină ispite asupra copiilor Săi de astăzi ca ei să înțeleagă că El este ajutorul lor. Dacă ei se apropie de El când sunt ispitiți, El le dă putere să înfrunte ispita. Dar, dacă îi cedează ispititorului, neglijând să vină aproape de Ajutorul lor cel atotputernic, ei sunt biruiți. Se despart de Dumnezeu. Ei nu mai dau dovadă că merg pe calea Domnului. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1094

Testul la care a fost supus Avraam a fost cel mai sever la care ar fi putut fi supusă o ființă umană. Dacă ar fi căzut, nu ar fi fost niciodată cunoscut ca părintele credincioșilor. Dacă s-ar fi abătut de la porunca lui Dumnezeu, lumea ar fi pierdut un exemplu inspirator de credință care nu pune întrebări și de ascultare. Lecția a fost dată ca să strălucească de-a lungul veacurilor și noi să învățăm că nu există nimic prea scump pentru a-I fi dat lui Dumnezeu. Noi ne asigurăm binecuvântarea cerească atunci

când privim la fiecare dar ca fiind al Domnului, dat ca să fie folosit în serviciul Său. Înapoiți-I Domnului bunurile care v-au fost încredințate și vi se vor încredința mai multe. Păstrați-le pentru voi și nu veți avea nicio răsplată în viața aceasta și veți pierde și răsplata vieții viitoare. ...

... Jertfirea lui Isaac a fost desemnată de Dumnezeu să fie o prefigurare a jertfei Fiului Său. Isaac era un simbol pentru Fiul lui Dumnezeu care a fost adus jertfă pentru păcatele oamenilor. Dumnezeu a vrut să imprime în mintea lui Avraam Evanghelia salvării pentru oameni și, pentru a o face reală, dar și pentru a-i pune la încercare credința, i-a cerut să îl înjunghie pe scumpul său fiu, Isaac. Toată agonia pe care a trăit-o Avraam în timpul acestei întunecate și înfricoșătoare încercări avea ca scop să imprime adânc în înțelegerea lui planul pentru răscumpărarea omului căzut. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1094

Exact de o astfel de credință și de o încredere cum a avut Avraam au nevoie mesagerii lui Dumnezeu de astăzi. Dar mulți dintre cei pe care Domnul i-ar putea folosi nu merg înainte auzind și ascultând de acest Glas mai presus de toate celelalte. Prea adesea, legăturile cu rudele și cu prietenii, obiceiurile și relațiile de dinainte au o influență atât de mare asupra slujitorilor lui Dumnezeu, încât El nu le poate da prea multe instrucțiuni, nu le poate spune prea multe amănunte despre planurile Sale și, de multe ori, după o vreme, El îi lasă deoparte și îi cheamă în locul lor pe alții, pe care îi pune la încercare în același fel. Domnul ar face mult mai mult pentru slujitorii Săi dacă ei I-ar fi cu totul consacrați Lui, prețuind ocazia de a-I sluji mai presus de legăturile de rudenie și de toate celelalte legături pământești. – *Mărturii*, vol. 4, p. 524

Luni, 25 iulie

Israel, un popor îndărătnic

Domnul nu l-a părăsit pe Israel fără ca, mai înainte, să fi făcut tot ce putea fi făcut pentru a-l aduce înapoi la ascultarea de El. De-a lungul anilor lungi și întunecați, când conducător după conducător s-a ridicat sfidând cu îndrăzneală Cerul și l-a condus pe Israel din ce în ce mai adânc în idolatrie, Dumnezeu a trimis solie după solie către poporul Său apostat. Prin prorocii Săi i-a dat toate ocaziile să oprească valul de apostazie și să se întoarcă la El. În anii care aveau să urmeze dezbinării împărăției, urmau să trăiască și să lucreze Ilie și Elisei și, în țară, aveau să fie auzite apelurile mișcătoare ale lui Osea, Amos și Obadia. Împărăția lui Israel n-a fost lăsată niciodată fără mărturia nobilă a puterii extraordinare a

lui Dumnezeu de a salva din păcat. Chiar și în ceasurile cele mai sumbre, unii aveau să-I rămână credincioși Conducătorului lor divin și, în mijlocul idolatriei, aveau să trăiască fără pată înaintea unui Dumnezeu sfânt. Acești credincioși erau socotiți ca făcând parte din rămășița evlavioasă, prin care planul veșnic al lui Iehova avea să fie, în cele din urmă, adus la îndeplinire. – *Profeți și regi*, p. 108

Mulți se plâng că Domnul Isus pare a fi undeva, foarte departe. Cine L-a plasat departe? Nu faptele voastre v-au despărțit de Isus? El nu v-a părăsit, dar voi L-ați lăsat pentru alte lucruri pe care le iubiți. Când hoinăriți departe de El și sunteți fermecați de glasul ispititorului și vă prindeți strâns sentimentele de lucruri de nimic, atunci sunteți în pericolul de a vă pierde pacea, încrederea și credința în Dumnezeu. În acele momente Satana vă prezintă ideea că Isus v-a părăsit, dar nu voi sunteți cei care L-ați părăsit pe El?

... [Mulți] gândesc că Hristos și planul de mântuire sunt ceva vag, neclar, confuz. Dacă L-ar fi avut întotdeauna pe Domnul înaintea lor, ca David, ...picioarele lor s-ar fi aflat pe stânca cea tare. Priviți la Isus care a fost răstignit pentru voi! Priviți-L cum suferă pentru păcatele voastre și, când vă rugați, pocăiți-vă și doriți-vă cu ardoare să Îl vedeți ca pe Răscumpărătorul vostru care vă iartă păcatele, gata să vă binecuvânteze și să audă cuvintele voastre de recunoștință față de El! Rămâneți lângă El, cât mai aproape de El! – *Our High Calling*, p. 30

Avem nevoie de o continuă dependență de Fiul lui Dumnezeu, simțită cu toată inima, pentru mântuire și pentru orice fel de înțelepciune și putere spirituală. Dacă nu vom avea mai multă iubire față de Dumnezeu și de oameni și o continuă dependență de harul sfințitor al lui Hristos, care să ne înnoiască și să producă o transformare a caracterului printr-o schimbare divină în inima noastră, care se va vedea în cuvinte, în spirit și în fapte, nu vom avea nicio izbândă în lucrarea noastră.

... Avem nevoie de o credință sporită, fără niciun fel de încredere și siguranță în ceea ce putem să facem noi și o mult mai mare încredere în tot ce Domnul dorește nespus să facă pentru fiecare dintre noi, dacă noi Îi vom pregăti calea. Avem nevoie de acea dorință nespusă a sufletului după comuniune cu Dumnezeu, o dorință cu mult mai mare decât cea pe care o avem acum. Avem nevoie să ne rugăm mai stăruitor. Dacă Îl veți căuta pe Domnul Dumnezeu, Îl veți găsi, dacă Îl veți căuta cu toată inima și cu tot sufletul. – *The Upward Look*, p. 333

Marți, 26 iulie

Supraviețuirea prin închinare

În lumea noastră există nelegiuire, însă nu toate suferințele sunt urmarea unei vieți păcătoase. Iov ne este prezentat în mod distinct ca un om care a suferit pentru că Dumnezeu a îngăduit ca Satana să îl facă să sufere. Vrăjmașul i-a luat tot ce avea, legăturile de familie s-au rupt, a rămas fără copii. Pentru o vreme, corpul lui a fost acoperit de bube dezgustătoare și el a suferit foarte mult. Prietenii au venit să îl mângâie, dar au încercat să-l facă să înțeleagă că el era de vină pentru această suferință din cauza vieții sale păcătoase. Însă el s-a apărat și a respins acuzația, spunându-le că sunt niște mângâietori jalnici (n.tr.: în trad. Cornilescu – supărăcioși). Încercând să îi arate că era vinovat înaintea lui Dumnezeu și că își merita pedeapsa, ei au adus o încercare și mai grea asupra lui și L-au reprezentat în mod greșit pe Dumnezeu. Dar Iov nu s-a abătut de la loialitatea lui și Dumnezeu l-a răsplătit pe slujitorul Său credincios. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1140

Noi avem de băut același pahar al durerii, dar aceasta a fost amestecată cu bucurie, odihnă și pace în Hristos. El face toate lucrurile bune. Tatăl nostru ceresc nu necăjește cu plăcere, nici nu mârșăiește bucuros pe copiii oamenilor. ...

Lumea aceasta este scena încercărilor, a necazurilor și durerilor noastre. Suntem aici ca să trecem testul dat de Dumnezeu. Focul cuptorului trebuie să ardă până când zgura este consumată și noi mergem înainte ca aurul curățit în cuptorul suferinței. Lumina va străluci în acest întuneric teribil care uneori îți se pare de neînțeles. „Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvântat fie Numele Domnului” (Iov 1:21). Acesta să fie limbajul inimii tale. Norul harului este deasupra capului tău chiar și în ceasul cel mai întunecat. Bunătățile Domnului față de noi sunt la fel de multe ca picăturile de ploaie care cad din nori peste pământul însetat ca să-l ude și să-l înprospăteze. Harul lui Dumnezeu este peste tine.

... Dacă s-ar putea ca ochii tăi să fie deschiși, L-ai vedea pe Tatăl tău ceresc aplecat asupra ta cu iubire și ai putea să auzi glasul Său vorbindu-ți în tonuri pline de compasiune ție, care ești cu totul căzut la pământ din cauza suferinței și a necazului. Rămâi tare în puterea Lui, aici este odihnă pentru tine! – *In Heavenly Places*, p. 272

În accidente și calamitățile de pe mare și uscat, în marile conflagrații, în tornadele cumplite și în grindina teribilă, în furtuni, inundații și

cicloane, în valurile uriașe, în cutremure, în fiecare loc și în o mie de forme, Satana își exercită puterea sa. El distruge recolta adunată și apoi vin foamea și suferința. Aceste lucruri urmează să fie din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase.

Puterea și răutatea lui Satana și a oștirilor lui puternice pot să ne alarmeze, pe drept, dacă nu găsim adăpost și eliberare în puterea mai mare a Răscumpărătorului nostru. Aceia care Îl urmează pe Hristos sunt întotdeauna în siguranță sub vegherea Sa atentă. Îngeri care excelează în putere sunt trimiși din ceruri ca să îi protejeze. Cei răi nu pot să treacă de paza pusă de Domnul să-i apere pe copiii Săi. – *The Faith I Live By*, p. 328

Miercuri, 27 iulie

Supraviețuirea cu ajutorul speranței

Dacă Îl contemplați Hristos, dacă vă conformați pentru a fi asemenea chipului divin, concepțiile voastre despre caracterul divin se vor extinde, iar mintea și inima voastră vor fi elevate, rafinate și înnobilate. Ajutați-i pe tineri să tindă spre înălțime, nu să se sprijine pe înțelepciunea omească, ci trăind zi de zi ca și cum L-ar vedea pe Cel Nevăzut, să lucreze ca sub privirea inteligențelor cerești. ...

Acela care depinde în mod constant de Dumnezeu, prin credință simplă și încredere susținută prin rugăciune, va fi înconjurat de îngerii cerului. Acela care trăiește prin credința în Hristos va fi întărit și ridicat, făcut în stare să lupte lupta cea bună a credinței și să apuce viața veșnică. – *In Heavenly Places*, p. 16

Adesea, cei care aduc cea mai mare mângâiere altora, ducând cu ei raze de soare oriunde merg sunt cei care au suportat cele mai mari suferințe. Astfel de oameni au fost purificați și sensibilizați prin nenorocirile lor, dar ei nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu când necazul s-a năpustit asupra lor, ci s-au prins și mai tare de iubirea Sa protectoare. Astfel de oameni sunt o dovadă vie a delicatei purtări de grijă a lui Dumnezeu, Cel care face ca întunericul să fie ca lumina și ne purifică pentru binele nostru. Domnul Hristos este Lumina lumii, în El nu este întuneric. Prețioasă lumină! Să trăim în această lumină! Spuneți adio tristeții și nemulțumirii! Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!

Este privilegiul vostru să primiți de la Hristos harul care vă va face în stare să îi mângâiați pe alții cu mângâierea cu care voi înșivă ați fost mângâiați de Dumnezeu. ... Fiecare încercare să fie un ajutor

pentru următoarea. Astfel, puteți avea un mic cer aici, jos, și îngerii lui Dumnezeu vor lucra prin voi pentru a face impresii bune. ... Căutați să ajutați ori de câte ori puteți! Cultivați cea mai bună dispoziție pe care harul lui Dumnezeu o poate revărsa asupra voastră. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 122 (24 aprilie)

Creștinul ... își simte slăbiciunea, el se prinde strâns, cu un scop foarte precis și cu o credință vie de puterea lui Dumnezeu și este învingător. Pacea lui este mare, la fel este bucuria, pentru că vin de la Domnul și, pentru El, nimic nu este mai de preț decât continua smerire a sufletului înaintea Sa. Acestea sunt dovezi care nu dau greș că Domnul a atins inima prin Duhul Său Sfânt. Mai mare decât vindecările minunate este minunea transformării care se produce în copiii lui Dumnezeu când ei se luptă cu defectele lor firești și le biruie. Universul ceresc se uită la ei cu o bucurie cu mult mai mare decât cea produsă de oricare priveliște extraordinară. Caracterul, omul dinăuntru, este modelat după Modelul divin. ...

... Lucrul acesta se realizează numai prin lumina care se reflectă de la crucea Calvarului. Legea este completă și desăvârșită în marele plan de mântuire, numai atunci când este prezentată în lumina care strălucește de la Mântuitorul crucificat și înviat. Însă poate fi înțeleasă numai în mod spiritual. Ea aprinde în inima celui care o privește o credință vie, speranță și bucurie, pentru că Hristos este neprihănirea lui. De această bucurie au parte numai aceia care iubesc și păzesc cuvintele lui Isus, care sunt cuvintele lui Dumnezeu. – *Lift Him Up*, p. 150

Joi, 28 iulie

Foc extrem

Când păstorul își conduce turma peste creste pietroase, prin păduri și văi sălbatice, la pășunile bogate care sunt de-a lungul apelor, când veghează asupra oilor pe munte, în nopțile singuratice, adăpostindu-le ca să nu fie furate, îngrijindu-se plin de milă de cele slabe și bolnave, viața lui devine una cu viața lor. O legătură strânsă și duioasă îl face să se simtă atașat de obiectele grijii sale. Oricât de mare ar fi turma, păstorul cunoaște fiecare oaie. Fiecare are un nume și răspunde la acel nume când păstorul o cheamă.

După cum un păstor pământesc își cunoaște oile, tot așa și Păstorul divin își cunoaște turma care este risipită peste tot în lume. „Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele și Eu sunt Dumnezeuul vostru», zice Domnul Dumnezeu.” Iar Domnul Isus spune: „Te chem pe nume, ești al Meu.”

„Te-am săpat pe palmele Mele” (Ezechiel 34:31; Isaia 43:1; 49:16).—*Lift Him Up*, p. 203

De câte ori și noi, când ajungem în greutăți, suntem asemenea lui Petru! Privim la valuri, în loc să ținem ochii ațintiți la Mântuitorul. Picioarele ne alunecă și apele mândriei se înalță peste sufletul nostru. Isus nu l-a chemat pe Petru la El ca apoi să-l lase să piară; El nu ne cheamă să-L urmăm, ca apoi să ne uite. „Nu te teme de nimic”, zice El. „...Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău” (Isaia 43:1-3).

Isus citise caracterul ucenicilor Săi. El știa cât de greu avea să fie încercată credința lor. În întâmplarea aceasta pe mare, El dorea să-i descopere lui Petru propria slăbiciune, să-i arate că siguranța lui era numai în continua dependență de puterea dumnezeiască. În mijlocul furtunii de ispite, el putea să meargă în siguranță numai dacă, într-o totală neîncredere în sine, avea să se sprijine doar pe Mântuitorul. Petru era slab chiar în punctul în care se credea tare și numai atunci când și-a dat seama de slăbiciunea sa, a putut înțelege nevoia de a se sprijini pe Hristos. Dacă ar fi învățat lecția pe care Isus a dorit să i-o dea prin cele petrecute pe mare, el n-ar fi căzut atunci când a venit asupra lui încercarea cea mare.

În fiecare zi, Dumnezeu îi învață pe copiii Săi. Prin împrejurările vieții de toate zilele, El îi pregătește să facă lucrarea pe un plan mai larg, rânduind de providența Lui. Felul în care ei își îndeplinesc micile datorii de toate zilele hotărăște biruința sau înfrângerea lor în crizele mari ale vieții.

Aceia care nu-și dau seama că sunt fără încetare dependenți de Dumnezeu vor fi înfrânți de ispită. Astăzi poate vom zice că piciorul nostru este sigur și că niciodată nu ne vom clătina. Poate zicem: „Știu în cine am crezut, nimic nu poate să zdruncine credința mea în Dumnezeu și în Cuvântul Lui.” Dar Satana plănuiește să folosească trăsăturile de caracter moștenite sau cultivate și să ne orbească în așa fel, încât să nu ne vedem nevoile și defectele. Numai când ne dăm seama de propria slăbiciune și privim tot timpul ținută la Isus, putem merge în siguranță. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 382

Vineri, 29 iulie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Să lucrăm cu iubire”, p. 268 (18 septembrie).

Lupta din răspuțeri

Sabat după-amiază, 30 iulie

Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfintelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei cu care fusese asociat la începutul vieții sale. Influența rudelor și a prietenilor ar fi putut să fie o piedică în calea educației pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea slujitorului Său. ...

N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avraam și sacrificiul care se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Legături puternice îl legau de țara sa, de rudele și de familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. ...

Mulți sunt încă puși la probă ca Avraam. Chiar dacă nu le vorbește în mod direct, din ceruri, Dumnezeu îi cheamă prin învățăturile Cuvântului Său și prin evenimentele providenței Sale. Acestora poate că li se cere să rupă relațiile apropiate și aducătoare de folos, să se despartă de rude și să pornească pe un drum care pare a fi numai o cale a lepădării de sine, a greutăților și a sacrificiului. ... El ... îi conduce să simtă nevoia după ajutorul Său și să depindă numai de El, pentru ca El să li Se poată descoperi. – *Patriarhi și profeți*, pp. 126–127

De ce religia ocupă atât de puțin atenția noastră, în timp ce lumea ne-a acaparat puterea creierului, a oaselor și a mușchilor? Pentru că toată energia ființei noastre este orientată în acea direcție. Ne-am obișnuit să ne angajăm cu seriozitate și cu tărie în afacerile lumești, până când am ajuns ca minții să îi fie ușor să se îndrepte către ele. Acesta este motivul pentru care creștinilor li se pare atât de grea viața religioasă, iar viața lumească, atât de ușoară. Capacitățile au fost educate să-și exercite puterea în acea direcție. În viața religioasă există o aprobare a adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu, dar lipsește aplicarea lor în viața zilnică.

Cultivarea gândurilor religioase și a sentimentelor devoționale nu este inclusă ca parte a educației. Acestea ar trebui să influențeze și să

controleze întreaga ființă. Lipsește obiceiul de a face binele. Există acțiuni spasmodice și influențe favorabile, dar a cugeta în mod natural și cu plăcere la lucrurile divine nu este principiul conducător al minții. – *Mărturii*, vol. 2, p. 264

Dumnezeu Își învață servii prin încercări grele și apăsătoare. El vede că unii au puteri care pot fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale și pe aceștia îi pune la încercare; în providența Sa, El îi aduce în poziții care pun la probă caracterul lor și scot în evidență defectele și slăbiciunile pe care nu și le știi nici ei. El le oferă ocazia să corecteze aceste defecte și să se facă vrednici de slujba Lui. El le arată slăbiciunile și îi învață să se sprijine pe El, pentru că El este singurul lor ajutor și singura lor apărare. ... Când Dumnezeu îi cheamă la lucru, ei sunt gata, iar îngerii cerului li se alătură în lucrarea pe care o au de îndeplinit pe pământ. – *Patriarhi și profeți*, pp. 129–130

Duminică, 31 iulie

Duhul adevărului

Duhul Sfânt a venit cu o așa plinătate asupra ucenicilor care așteptau și se rugau, încât a cuprins fiecare inimă. Cel Infinit S-a manifestat cu putere în biserica Sa. Era ca și cum de veacuri această putere fusese zăvorâtă și acum Cerul Se bucura, putând să reverse asupra bisericii bogățiile harului Duhului Sfânt. Și, sub influența Duhului Sfânt, cuvintele de câință și mărturisire se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de mulțumire și se profetiza. Cerul întreg s-a coborât să privească și să adore înțelepciunea fără de egal și de necuprins a iubirii. Cuprinși de uimire, apostolii au exclamat: „Iată, aceasta este iubire.” Ei au devenit conștienți de darul care le-a fost dat. Și care a fost urmarea? Sabia Duhului, proaspăt ascuțită cu putere și scăldată în fulgerele cerului, și-a croit drum prin necredință. – *Faptele apostolilor*, p. 38

Duhul Sfânt este dat ca un mijloc de regenerare, pentru a face ca mântuirea realizată prin moartea Răscumpărătorului nostru să fie reală și eficientă. Duhul caută mereu să le atragă atenția oamenilor la marea jertfă care a fost adusă pe crucea de pe Golgota, să descopere lumii iubirea lui Dumnezeu și să-i prezinte sufletului convins de vinovăție lucrurile prețioase ale Scripturilor.

Aducând convingere de păcat și prezentând înaintea minții standardul neprihănirii, Duhul Sfânt îl face pe cel în cauză să renunțe la interesul

și plăcerea față de lucrurile acestei lumi și umple sufletul cu o dorință după sfințenie. „Are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13), a spus Mântuitorul. Dacă oamenii sunt dispuși să fie modelați, El va lucra o sfințire a întregii ființe. Duhul va lua lucrurile lui Dumnezeu și le va întipări în suflet. Prin puterea Sa, calea vieții va fi făcută atât de clară, încât nimeni nu va avea cum să rățească mergând pe ea. – *Faptele apostolor*, pp. 52–53

Când încercările se îngrămădesc în jurul nostru, în rândurile noastre se va vedea atât separare, cât și unitate. Unii dintre cei care acum sunt gata să ia armele de război, în timpul de criză vor arăta că nu au zidit pe stâncă sigură – ei vor ceda ispitei. Cei care au avut o mare lumină și privilegii prețioase, dar nu le-au folosit, vor pleca din rândurile noastre sub un pretext sau altul. Pentru că nu au primit dragostea de adevăr, ei vor fi duși în rătăcire de vrăjmaș, vor da ascultare spiritelor amăgitoare și învățăturilor demonice și se vor îndepărta de credință. Dar, pe de altă parte, când furtuna persecuției se va abate în mod real asupra noastră, adevăratele oi vor auzi glasul adevăratului Păstor. Se vor face eforturi, însoțite de tăgăduire de sine, pentru salvarea celor pierduți și mulți dintre cei care s-au îndepărtat de staul se vor întoarce să-L urmeze pe marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu se va strânge laolaltă și se va prezenta înaintea vrăjmașului ca un front unit. La vederea pericolului comun, orice luptă pentru supremație va înceta, nu va mai exista nicio dispută cu privire la cine să fie socotit cel mai mare. – *Mărturie*, vol. 6, pp. 400–401

Luni, 1 august

Colaborarea dintre divin și uman

Lucrarea Duhului Sfânt nu ne scutește de nevoia de a ne pune la lucru facultățile și talentele; ea ne învață cum să ne folosim orice capacitate pentru slava lui Dumnezeu. Sub speciala îndrumare a harului lui Dumnezeu, facultățile umane pot fi folosite pentru cele mai bune scopuri pe pământ. Ignoranța nu mărește smerenia sau spiritualitatea nimănui care se consideră urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi apreciate cel mai bine de un creștin care are cultură intelectuală. Hristos poate fi cel mai bine slăvit de cei care Îi slujesc cu inteligență. Marele obiectiv al educației este abilitarea noastră de a ne folosi puterea dată de Dumnezeu, astfel încât să reprezentăm religia Bibliei și să promovăm slava lui Dumnezeu.

Suntem datori Celui ce ne-a adus la existență pentru talentele care ne-au fost încredințate. Și este datoria noastră față de Creator să ne cultivăm și să perfecționăm aceste talente. Educația ne va disciplina mintea, îi va dezvolta puterile și le va direcționa astfel încât să putem fi de folos în promovarea slavei lui Dumnezeu. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 361–362

Am văzut îngerii răului luptându-se pentru suflete și îngerii Domnului împotrivindu-li-se. Conflictul era dur. Demonii le asaltau, corupând atmosfera cu influența lor otrăvitoare și amețindu-le sensibilitatea. Îngerii sfinți urmăreau cu îngrijorare aceste suflete și așteptau să îndepărteze oștile lui Satana. Dar nu este lucrarea îngerilor buni să controleze mintea împotriva voinței fiecărui individ. Dacă oamenii au cedat în favoarea dușmanului și nu fac niciun efort să-i reziste, atunci îngerii Domnului nu pot face mai mult decât să țină pe loc oștirile lui Satana, ca să nu provoace distrugere, până când o altă lumină le va fi dată celor în pericol, să-i ajute să se trezească și să privească spre cer pentru ajutor. Isus nu va delega îngerii sfinți care să-i scape pe cei ce nu fac niciun efort să se ajute singuri.

Dacă vede că e în pericol să piardă un suflet, Satana se va strădui din răputeri să-l păstreze. Și când individul este speriat de pericol și cu tristețe și ardoare se uită la Isus după putere, Satana se teme că-l va pierde din captivitate și cheamă forțe noi din rândul îngerilor săi, pentru a sădi buruieni în bietul suflet și a forma un zid de întuneric în jurul lui, pentru ca lumina cerului să nu poată ajunge la el. Dar, dacă cel aflat în pericol perseverează și, în neajutorare și slăbiciune, se unește cu meritele lui Hristos, dobândite prin sângele Său, Isus ascultă rugăciunea stăruitoare a credinței și trimite ca întărire și mai mulți îngeri, care vor excela în putere.

... Și, când îngerii atotputernici, îmbrăcați cu armura cerului, vin în ajutorul sufletelor slabe și urmărite, Satana și ai lui dau înapoi, știind bine că au pierdut bătălia. – *Solii pentru tineret*, pp. 52–53

Marti, 2 august

Voința disciplinată

Fiecare dintre noi are de făcut o lucrare individuală, aceea de a-și învinge coapsele minții, de a fi treaz și de a veghea în vederea rugăciunii. Mintea trebuie să fie controlată în mod ferm ca să rămână asupra unor subiecte care întăresc puterile morale. ... Gândurile trebuie să fie curate,

meditațiile inimii trebuie să fie curate dacă vrem ca și cuvintele care ne ies din gură să fie plăcute înaintea Cerului și de folos celor cu care avem de a face.

Mintea trebuie să fie păzită cu grijă. Nu trebuie să îngăduim să intre în ea nimic care ar putea să-i facă rău sau să îi distrugă vigoarea și sănătatea. Pentru a evita așa ceva, ar trebui să fie semănate în ea semințe bune, care, atunci când vor încolți vor da naștere la plante roditoare. ...

Acela care găsește bucurie și plăcere în citirea Cuvântului lui Dumnezeu și care, în ceasul de rugăciune, este împrospătat continuu din apa care vine din Izvorul vieții va atinge o excelență morală și o cuprindere a minții la care alții nici nu se gândesc. Comuniunea cu Dumnezeu încurajează gândurile bune, aspirațiile nobile, dă o înțelegere clară a adevărului și scopuri înalte faptelor. Aceia care își pun astfel sufletul în legătură cu Dumnezeu sunt recunoscuți de El ca fii și fiice, copiii ai Săi. Ei înaintează mereu în sus și mai sus, obținând înțelegeri clare despre Dumnezeu și veșnicie, până când Domnul îi face să fie canale de lumină și înțelepciune pentru lume. – *My Life Today*, p. 83

Puțini își dau seama că este de datoria lor să-și controleze gândurile și imaginația. Este un lucru dificil să-ți ții mintea nedisciplinată ațintită asupra unor subiecte de pe urma cărora ai de câștigat. Însă, dacă gândurile nu sunt folosite cum trebuie, religia nu poate înflori în suflet. Mintea trebuie să fie ocupată cu lucruri sacre, veșnice, căci altfel ea va îndrăgi gânduri superficiale, de nimic. Trebuie disciplinate atât capacitățile morale, cât și cele intelectuale, iar ele se vor întări și perfecționa prin exercițiu.

Pentru a înțelege cum trebuie această chestiune, trebuie să ne amintim că inimile noastre sunt din firea lor stricate și că suntem incapabili, prin noi înșine, să urmăm calea cea dreaptă. Noi putem câștiga biruința numai prin harul lui Hristos, combinat cu cele mai serioase eforturi din partea noastră. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 327

„Dar Domnul Dumnezeu Mă va ajuta, de aceea nu voi fi încurcat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene și știu că nu voi fi dat de rușine” (Isaia 50:7, în engl.). Tăria de caracter stă în două lucruri: puterea voinței și stăpânirea de sine. Mulți tineri confundă pasiunea puternică și necontrolată cu tăria de caracter, dar, de fapt, cine este condus de pasiune este un om slab. Adevărata măreție și noblețea omului se măsoară prin puterea cu care își domină sentimentele, nu prin forța sentimentelor

care îl domină. Cel mai puternic om este acela care, deși e sensibil în fața abuzului, își reține patima și își iartă dușmanii. Astfel de oameni sunt adevărați eroi. – *The Faith I Live By*, p. 316

Miercuri, 3 august

Un angajament radical

Viața creștinului este o luptă. Apostolul Pavel vorbește despre lupta împotriva căpeteniilor și a domniilor, atunci când duce lupta cea bună a credinței. Apoi, el declară: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului.” O, nu. Astăzi, păcatul este cultivat și scuzat. Sabia ascuțită a Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, nu taie până în suflet. S-a schimbat religia? S-a domolit vrăjmășia lui Satana împotriva lui Dumnezeu? Cândva, viața religioasă însemna dificultăți și cerea tăgăduire de sine. Acum, totul se face prea ușor. Și de ce se întâmplă astfel? Cei care spun că sunt poporul lui Dumnezeu au făcut compromis cu puterea întunericului.

Trebuie să existe o reînviore a mărturiei directe. Călea către cer nu este acum mai netedă și mai lină decât în zilele Mântuitorului nostru. Trebuie să ne părăsim păcatele. Fiecare îngăduință de sine care ne împiedică în viața noastră religioasă trebuie să fie îndepărtată. Ochiul drept trebuie să fie scos sau mâna dreaptă trebuie să fie sacrificată dacă ne determină să păcătuim. Suntem dispuși să renunțăm la înțelepciunea noastră și să primim Împărăția cerului ca niște copilași? Suntem dispuși să renunțăm la îndreptățirea de sine? Suntem gata să renunțăm la prietenii noastre lumești? Suntem dispuși să sacrificăm aprobarea oamenilor? Premiul vieții veșnice are o valoare infinită. Vom face noi eforturi și sacrificii proporțional cu obiectivul care trebuie atins? – *Mărturii*, vol. 5, p. 222

Va fi un sacrificiu ca să vă predați pe voi înșivă lui Dumnezeu, dar aceasta este o sacrificare a celor de jos pentru cele de sus, a celor pământești pentru cele veșnice. Dumnezeu nu are de gând să ne distrugă voința, deoarece numai prin lucrarea ei putem să îndeplinim ceea ce dorește El din partea noastră. Voința noastră trebuie să-I fie predată Lui, ca s-o putem primi înapoi curățită și înnobilită; și, dacă este unită prin dragoste cu Cel sfânt, El poate revărsa prin noi torențele iubirii și puterii Sale. Oricât de amară și chinuitoare poate părea această predate pentru inima încăpățanată și neprietenoasă, totuși „îți este de folos”.

Iacov n-a cunoscut victoria credinței biruitoare și n-a fost numit luptător cu Dumnezeu (în engl.: un prinț al Domnului), până când n-a

căzut lovit și fără ajutor pe pieptul Îngerului Legământului. ... Tot astfel, Cel ce este „Căpetenia mântuirii noastre” a fost făcut „desăvârșit prin suferințe” (Evrei 2:10), iar copiii credinței „au fost viteji în războaie” (în engl.: au fost făcuți puternici în slăbiciune și i-au biruit pe viteji) și „au pus pe fugă oștile vrăjmaș” (Evrei 11:34). – *Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 62

Ce fel de credință câștigă biruința asupra lumii? Acea credință prin care Hristos devine Mântuitorul vostru personal, acea credință care, după ce recunoașteți că sunteți cu totul incapabili să vă mântuiți singuri, vă determină să vă prindeți de Cel care poate să vă mântuiască, ca de singura voastră speranță. Este credința care nu se va descuraja, care aude vocea lui Hristos spunând: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea și vă dau puterea Mea divină.” Este credința care Îl aude spunând: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (KJV). – *Asemenea lui Hristos*, p. 21 (7 ianuarie)

Joi, 4 august

Nevoia de perseverență

Lupta pe care trebuie să o ducem este „lupta cea bună a credinței”. „Iată de ce lucrez eu”, zicea apostolul Pavel, „și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:29).

În marea criză a vieții sale, Iacov s-a dus într-un loc retras să se roage. Gândul lui era stăpânit de un singur scop – să obțină transformarea caracterului. Dar, în timp ce se ruga lui Dumnezeu, cineva l-a atins și, crezând că este un vrăjmaș care încearcă să-l omoare, Iacov s-a luptat cu el toată noaptea. Totuși, nici chiar pericolul de a-și pierde viața nu a reușit să-i abată gândul de la marea dorință a sufletului său. Când a ajuns la epuizare, Îngerul l-a atins, dezvăluindu-Și natura divină, și Iacov și-a dat seama cine era Acela cu care luptase. Rănit și neajutorat, a căzut la pieptul Mântuitorului, implorându-L să-l binecuvânteze. El a continuat să se roage cu insistență și nu voia să renunțe, iar Hristos a răspuns cererii acestui suflet pocăit și lipsit de ajutor, împlinindu-Și făgăduința: „... Vor căuta ocrotirea Mea și vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27:5). Iacov s-a rugat ferm și hotărât: „Nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26). Acest spirit de insistență îi era inspirat chiar de Acela cu care lupta. El a fost cel care îi acordase biruința și i-a schimbat numele, din Iacov în Israel, declarând: „Ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor” (Geneza 32:28). Ceea ce

nu a reușit Iacov să obțină luptând cu puterile proprii a fost câștigat prin supunere și credință stăruitoare. „Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). – *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 144

Bărbați, femei și tineri, Dumnezeu vă cere să aveți tărie morală, voință statornică și perseverență în atingerea scopului, o minte care să nu se bazeze pe afirmațiile altora, ci care să cerceteze și să analizeze singură înainte de a accepta sau respinge ceva, care să studieze și să cântărească dovezile și să I le prezinte Domnului în rugăciune: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” Și acum condiția: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc...” Această cerere pentru înțelepciune nu trebuie să fie o rugăciune lipsită de sens și de importanță, care să se șteargă din minte imediat ce s-a încheiat, ci una care să exprime dorința puternică, sinceră a inimii – o dorință care apare atunci când ești conștient de faptul că îți lipsește înțelepciunea de a discerne voia lui Dumnezeu.

După ce rugăciunea este înălțată, dacă răspunsul nu este observat imediat, nu obosiți în așteptare și nu deveniți nestatornici! Nu vă îndoiiți! Prindeți-vă de făgăduința: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta”. Ca și văduva stăruitoare, susțineți-vă cazul, urmăriți-vă scopul cu fermitate. Este obiectivul acesta important și cu consecințe importante pentru voi? Cu siguranță că da. Atunci, nu șovăiiți, deoarece credința voastră poate fi pusă la încercare. Dacă lucrul pe care îl doriți este de valoare, atunci merită un efort serios, stăruitor. Aveți făgăduința; voi vegheați și rugați-vă! Fiți perseverenți și rugăciunea voastră va primi răspuns; nu Dumnezeu este Cel care v-a făgăduit? Dacă vă costă ceva ca să-l obțineți, când îl veți primi îl veți prețui mai mult. Vi se spune clar că, dacă vă veți îndoii, nu trebuie să vă așteptați să primiți ceva de la Domnul. Aici este dată avertizarea să nu obosiți, ci să așteptați cu încredere împlinirea făgăduinței. Dacă cereți, El vă va da cu mână largă și fără mustrare. – *Mărturii*, vol. 2, pp. 130–131

Vineri, 5 august

Studiu suplimentar

Patriarhi și profeți, cap. 18, „Noaptea luptei”.

0 speranță de nezdruccinat

Sabat după-amiază, 6 august

Când vin încercări, amintește-ți că sunt trimise pentru binele nostru. ... Când treci prin strâmtorări și încercări să știi că sunt trimise ca tu să poți primi de la Dumnezeu slabei puteri înnoite și mai multă smerenie, pentru ca, în felul aceste, El să poată să te binecuvânteze, să te ridice și să te mențină în siguranță. Ține-te strâns de făgăduințele lui Dumnezeu, cu credință și cu speranța că El nu te va lăsa de rușine. ...

Domnul a plănuț ca toți copiii Lui să fie fericiți și El deschide înaintea noastră izvoare de mângâiere unul după altul, ca să fim plini de bucurie și pace chiar când trecem prin experiențele de acum. Nu trebuie să așteptăm să ajungem în ceruri pentru a avea parte de strălucire, mângâiere și bucurie. Noi trebuie să le avem chiar în viața aceasta. ... Noi ne lipsim singuri de mult bine, pentru că nu ne însușim binecuvântările care pot fi ale noastre în timpul necazurilor noastre. Toate suferințele și întristările noastre, încercările și ispitele, mâhnirile și durerile, persecuțiile și lipsurile, pe scurt, toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru. Toate experiențele și situațiile deosebite sunt mijloace folosite de Dumnezeu pentru binele nostru. Să privim mereu la lumina care este dincolo de nori! – *My Life Today*, p. 185

Acum, când nu mai poți fi activă și neputințele apasă asupra ta, tot ce îți cere Dumnezeu este să te încrezi în El. Încredințează-I Lui paza sufletului tău, ca unui Creator credincios. Mila Sa este sigură, legământul Său este veșnic. Ferice de omul a cărui nădejde este în Domnul, Dumnezeu lui, și care păzește adevărul pentru totdeauna. Minte ta să caute făgăduințele și să se bazeze pe ele. Dacă nu poți să-ți aduci aminte cu ușurință de asigurarea bogată conținută în făgăduințele prețioase, ascultă-le rostite de buzele altcuiva. Ce plinătate, ce dragoste și asigurare se găsesc în cuvintele acestea care vin de pe buzele lui Dumnezeu Însuși, proclamând dragostea, mila și preocuparea Sa față de copiii care sunt obiectul grijii

Sale: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exodul 34:6,7). – *Solii alese*, cartea 2, p. 231

Biblia ni-L descoperă pe Hristos ca Păstorul cel Bun, care Își caută neobosit oaia pierdută. Într-un stil caracteristic, El îi ajută pe toți cei care aveau nevoie de ajutor. Cu o grație blândă și curtenitoare, El Se ocupa de sufletele bolnave de păcat, aducându-le vindecare și întărire. ...

Întreaga viață a Mântuitorului a fost caracterizată printr-o bunăvoință dezinteresată și prin frumusețea sfințeniei. El este modelul nostru de bunătate. De la începutul lucrării Sale, oamenii au început să înțeleagă mai limpede caracterul lui Dumnezeu. El Își exemplifica învățăturile prin propria viață. Isus vădea perseverență fără încăpățănare, bunăvoință fără slăbiciune, blândețe și simpatie fără sentimentalism. El era foarte sociabil, având totuși acea rezervă care descuraja familiarismul. Cumpătarea Lui nu conducea niciodată la bigotism sau austeritate. El nu se potrivea lumii, dar era atent la nevoile celor mai de pe urmă oameni. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 261–262

Duminică, 7 august

Imaginea de ansamblu

Privind situația celor credincioși din zilele lui, [Habacuc] și-a exprimat povara inimii prin întrebarea: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui Ție, fără să dai ajutor? Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea și Te uiți la nedreptate? ...” (Habacuc 1:2,3).

Dumnezeu a răspuns la strigătul copiilor Săi credincioși. Prin portavocea Sa aleasă, Și-a făcut cunoscută hotărârea de a aduce pedeapsa asupra poporului care se abătuse de la El ca să le slujească zeilor păgâni. În timpul vieții unora dintre aceia care chiar atunci puneau întrebări cu privire la viitor, El avea să îndrume în mod minunat căile popoarelor conducătoare ale pământului și să-i aducă pe babilonieni în frunte. ... Căpeteniile lui Iuda și cei mai de seamă din popor urmau să fie duși robi în Babilon, cetățile, satele și ogoarele cultivate ale iudeilor urmau să rămână pustii, nimic nu avea să fie cruțat.

Încrezător că și prin această pedeapsă teribilă planul lui Dumnezeu pentru poporul Său avea să fie într-un fel împlinit, Habacuc s-a plecat cu umilință în fața voii descoperite a lui Iehova. ... Apoi, credința lui trecând dincolo de perspectiva întunecată a viitorului apropiat și încrezându-se

în făgăduințele prețioase care descoperă dragostea lui Dumnezeu față de copiii Săi încrezători, prorocul adaugă: „Nu vom muri!” (vers. 12). Cu această declarație de credință, a lăsat cazul lui și al tuturor celorlalți credincioși israeliți în mâinile unui Dumnezeu milostiv. – *Profeți și regi*, pp. 385–386

Credința care l-a întărit pe Habacuc împreună cu toți cei sfinți și drepti din zilele de grea încercare era aceeași credință care îl susține pe poporul lui Dumnezeu din zilele noastre. În ceasurile cele mai întunecate, în împrejurările cele mai descurajatoare, credinciosul își poate ține sufletul legat de Izvorul a toată lumina și puterea. Prin credința în Dumnezeu, nădejdea și curajul lui pot fi reînnoite în fiecare zi. „Cel neprihănit va trăi prin credința lui.” În slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să existe nici descurajare, nici oscilare, nici teamă. Domnul va împlini cele mai înalte așteptări ale acelora care își pun încrederea în El. Domnul le va da înțelepciunea pe care o cer diferitele lor nevoi. – *Profeți și regi*, pp. 386–387

Timpul de așteptare poate părea lung, sufletul poate fi apăsător de împrejurări descurajatoare, mulți în care ne-am pus încrederea pot cădea pe cale, dar, împreună cu prorocul care s-a străduit să-l încurajeze pe Iuda într-o vreme de decădere fără egal, să spunem cu încredere: „Domnul însă este în Templul Lui cel Sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2:20). Să păstrăm mereu în minte solia încurajatoare: „Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit...” (vers. 3). – *Profeți și regi*, pp. 387–388

Luni, 8 august

Cine este Tatăl nostru

În general, iudeii credeau că păcatul este pedepsit în viața aceasta. Orice suferință era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părinților lui. Este adevărat că orice suferință vine din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferințele și moartea vin de la Dumnezeu ca o pedeapsă arbitrară, dată din cauza păcatului. Din cauza aceasta, acela asupra căruia se abătuse vreo suferință sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra și povara de a fi privit ca un mare păcătos.

În felul acesta, era pregătită între iudei calea pentru a-L lepăda pe Isus. Acela care „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” era privit de iudei ca fiind „pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”; și ei și-au întors fața de la El (Isaia 53:4,3).

Dumnezeu dăduse o învățătură pentru a contracara mentalitatea aceasta. Istoria vieții lui Iov arătase că suferința este adusă de Satana, dar că, prin ea, Dumnezeu Își aduce la îndeplinire planurile harului Său. Dar Israel n-a înțeles învățătura. Aceeși eroare, pentru care Dumnezeu i-a muștrat pe prietenii lui Iov, a fost repetată de iudei când L-au lepădat pe Hristos.

Credința iudeilor cu privire la relația dintre păcat și suferință era împărtășită și de ucenicii lui Hristos. Deși le-a corectat rătăcirea, Isus nu le-a explicat cauza suferinței omului, ci le-a spus care va fi urmarea. Prin ea urma să se descopere puterea lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 471

Adevărata sfințenie și smerenia sunt nedespărțite. Cu cât se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât sufletul este mai supus și mai smerit. Când a auzit glasul lui Dumnezeu vorbindu-i din mijlocul furtunii, Iov a exclamat: „Mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă!” (Iov 42:6). Iar Isaia, când a văzut slava lui Dumnezeu și a auzit cum heruvimii strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!” a exclamat și el: „Vai de mine! Sunt pierdut...” (Isaia 6:3,5). ... Cel care prinde o licărire a iubirii fără semăn a lui Dumnezeu socotește toate lucrurile ca o pierdere și privește la Domnul ca la Cel care Se deosebește dintre zece mii, a cărui ființă este plină de farmec. Când privesc la Isus, serafimii și heruvimii își acoperă fețele cu aripile. Perfecțiunea și frumusețea lor nu sunt arătate în prezența slavei Domnului. Cu cât mai nepotrivit este ca oamenii să se înalțe pe ei înșiși! Mai degrabă să se îmbrace cu umilință, să înceteze orice luptă pentru supremație și să învețe ce înseamnă să fii blând și smerit cu inima. Acela care contemplă slava lui Dumnezeu și infinita Sa iubire, va avea o părere smerită despre el însuși, însă, privind la caracterul lui Dumnezeu, va fi transformat și făcut asemenea chipului Său divin. – *That I May Know Him*, p. 175

Marți, 9 august

Prezența Tatălui nostru

Mulți au idei confuze cu privire la ce înseamnă credința și trăiesc cu totul sub nivelul privilegiilor pe care le au. Ei confundă simțămintele cu

credința și sunt continuu nefericiți și încurcați în mintea lor, pentru că Satana se folosește de toate avantajele pe care i le oferă lipsa lor de cunoaștere și de experiență. ... Noi trebuie să credem că suntem aleși ai lui Dumnezeu, aleși să fim mântuiți prin exercitarea credinței, prin harul Domnului Hristos și lucrarea Duhului Sfânt și noi trebuie să Îl lăudăm pe Domnul și să Îi aducem slavă pentru o favoare atât de minunată arătată față de noi, care nu o merităm. Prin iubirea lui Dumnezeu, sufletul este atras la Hristos, ca să fie primit cu har și prezentat înaintea Tatălui. ...

Tatăl Își revarsă iubirea peste poporul Său ales care trăiește în mijlocul lumii. Credincioșii Săi sunt cei pe care Hristos i-a răscumpărat plă-tind cu sângele Său și, pentru că ei răspund chemării lui Hristos și se apropie de El, prin harul suveran al lui Dumnezeu, sunt aleși să fie salvați ca fiind copiii Săi ascultători. Asupra lor se manifestă harul fără plată al lui Dumnezeu, iubirea cu care i-a iubit. Oricine se va smeri și se va face ca un copilăș, oricine va primi Cuvântul lui Dumnezeu și va asculta de el cu simplitatea și sinceritatea unui copil va fi printre cei aleși ai lui Dumnezeu. – *Our High Calling*, p. 77

Fraților, împreună cu preaiubitul Ioan, vă îndemn să „vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”. Ce dragoste, ce dragoste inegalabilă, ca să putem fi aduși înapoi la Dumnezeu și adoptați în familia Sa, așa păcătoși și înstrăinați de El cum suntem! Ne putem adresa Lui cu numele scump de „Tatăl nostru”, care este un semn al afecțiunii noastre față de El și o garanție a prețuirii Sale pentru noi și a duioșiei Sale față de noi. ...

Toată dragostea părintească ce a trecut din generație în generație prin canalul inimilor omenești, toate izvoarele de duioșie și de afecțiune care s-au deschis în sufletele oamenilor nu sunt decât ca niște mici pâraiașe față de oceanul nemărginit atunci când sunt comparate cu iubirea infinită și inepuizabilă a lui Dumnezeu. Limba nu poate să o exprime și pana nu o poate zugrăvi. Poți să meditezi asupra ei în fiecare zi a vieții tale. În străduința de a înțelege dragostea și compasiunea Tatălui ceresc, poți să cercetezi Scripturile în mod sincer și stăruitor pentru a le înțelege, poți să faci apel la toată puterea și capacitatea pe care Dumnezeu ți le-a dat, și totuși, dincolo de acestea, rămâne o infinitate. Poți studia veacuri întregi această dragoste, dar nu vei putea înțelege niciodată pe deplin lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Dumnezeu, manifestate prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici veșnicia nu va putea să o descopere pe deplin. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 739–740

Miercuri, 10 august

Planurile Tatălui pentru noi

Să fim plini de speranță și de curaj! ... Domnul cunoaște toate nevoile noastre. El are toată puterea. El poate să reverse asupra servilor Săi măsura de eficiență pe care o cere situația în care se află ei. Dragostea și compasiunea Lui fără de margini nu obosesc niciodată. El unește maiestratea atotputerniciei cu blândețea și grija păstorului duios. Nu trebuie să ne temem că nu-Și va împlini făgăduințele. El este adevărul veșnic. Nu-Și va schimba niciodată legământul pe care l-a făcut cu aceia care Îl iubesc. Făgăduințele făcute bisericii Sale vor rămâne veșnic în picioare. El va face biserica o perfecțiune veșnică, o bucurie pentru multe generații.

Studiați capitolul 41 din cartea Isaia și străduiți-vă să-i înțelegeți pe deplin semnificația! ...

Acela care L-a ales pe Hristos s-a unit cu o putere pe care nu o poate învinge niciun sistem de înțelepciune sau tărie omenească. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine”, declară El; „nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” „Căci eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: «Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!»” (vers. 10 și 13). – *Mărturii*, vol. 8, pp. 38–39

Dumnezeu Însuși este izvorul milei. Biblia Îl descrie ca fiind „milostiv și plin de îndurare” (Exodul 34:6). El nu ne tratează după cum merităm. El nu întrebă dacă suntem vrednici de iubirea Lui, ci revarsă asupra noastră bogățiile dragostei Sale, pentru a ne face să fim vrednici de ea. El nu este răzbunător. Nu caută să ne pedepsească, ci să ne răscumpere. Chiar și severitatea pe care o manifestă prin actele providenței Sale are scopul de a ne feri de căderi. El este cuprins de o dorință puternică de a alina durerile oamenilor și de a pune balsamul Său vindecător pe rănilor. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 22

Scopul pe care Dumnezeu dorește să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același cu cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israelul din vechime, când l-a scos din Egipt. Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu descoperite în biserică, lumea va avea o reprezentare a caracterului Său. Iar atunci când Legea lui Dumnezeu va fi astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi slujesc mai presus decât oricare alt popor de pe pământ. Domnul are privirea îndreptată asupra

oricărui om care face parte din poporul Său; El are planurile Lui cu fiecare. Scopul Său este ca aceia care pun în practică preceptele Sale sfinte să fie un popor deosebit, distinct. Cuvintele scrise de Moise prin Duhul Inspirației îi sunt adresate poporului lui Dumnezeu de astăzi în aceeași măsură în care i-au fost adresate Israelului din vechime: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6). ...

Nici măcar aceste cuvinte nu reușesc să exprime măreția și slava scopului pe care vrea să-l realizeze Dumnezeu prin poporul Său. Noi trebuie să demonstrăm principiile Împărăției Sale nu doar în fața acestei lumi, ci în fața întregului univers. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 12–13

Joi, 11 august

Disciplinarea la care recurge Tatăl

Această experiență a lui Pavel este o lecție pentru noi, căci ea descoperă calea lui Dumnezeu de a lucra. Domnul poate scoate o biruință din ceea ce nouă ni s-ar părea că este un obstacol și o înfrângere. Noi suntem în pericolul de a-L uita pe Dumnezeu, de a privi la lucrurile care se văd în loc să ne ațintim ochiul credinței la lucrurile care nu se văd. Când vine nenorocirea sau restriștea, suntem gata să-L învinuim pe Dumnezeu de neglijență sau cruzime. Dacă El socotește de folos să întrerupă activitatea noastră folositoare în unele domenii, murmurăm fără să stăm să ne gândim că, poate, în felul acesta, Dumnezeu lucrează spre binele nostru. Trebuie să învățăm că pedeapsa face parte din marele Său plan și că, sub toiajul întristării, creștinul poate face uneori mult mai mult pentru Domnul decât atunci când este angajat în slujirea activă. – *Faptele apostolilor*, p. 481

Mulți dintre cei care mărturisesc Numele lui Hristos și pretind că așteaptă apropiata Sa revenire nu știu ce înseamnă să suferi pentru Hristos. Inimile lor nu sunt înmuiate prin har și ei nu sunt morți față de ei înșiși, iar lucrul acesta se vede în diferite moduri. În același timp, ei vorbesc despre faptul că trec prin încercări. Dar motivul principal al încercărilor lor este o inimă nesupusă, care face eul atât de sensibil, încât adesea este iritabil. Dacă asemenea oameni ar putea să-și dea seama ce înseamnă să fii un umil urmaș al lui Hristos, un creștin adevărat, ar începe să lucreze cu multă hotărâre și ar începe așa cum se cuvine. Mai întâi, ei ar muri față de eu, apoi ar fi gata oricând pentru rugăciune și ar controla fiecare

pasiune a inimii. Fraților, renunțați la independența voastră, la încrederea pe care o aveți în voi înșivă și urmați Modelul cel blând! Păstrați-L pe Isus în gândurile voastre – El este exemplul vostru și voi trebuie să călcați pe urma pașilor Lui! Priviți către Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria ce I-a fost pusă înaintea, a îndurat crucea și a disprețuit rușinea! El a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire atât de mare față de Sine. Pentru păcatele noastre a fost El odinioară Mielul cel blând înjunghiat, străpuns, zdrobit, lovit și chinuit.

Atunci, să suferim și noi pentru Isus, să ne răstignim eul în fiecare zi și să fim părtași la suferințele lui Hristos aici, pentru a putea fi făcuți părtași cu El la slava Sa și încununați cu slavă, cinste, nemurire și viață veșnică! – *Scrieri timpurii*, pp. 113–114

Dacă sperăm să purtăm coroana, trebuie să ne așteptăm să ducem crucea. Încercările noastre cele mai mari vor veni din partea acelor care spun că sunt evlavioși. Așa a fost și cu Răscumpărătorul lumii, așa va fi și cu urmașii Săi. ... Aceia care doresc în mod serios să câștige coroana vieții veșnice nu trebuie să fie surprinși sau descurajați din cauză că, la fiecare pas pe calea spre Canaanul ceresc, întâlnesc obstacole și au de înfruntat încercări. ...

Mântuitorul nostru știe ce este cel mai bine. Credința crește în confruntarea cu îndoiala, greutățile și încercările. Virtutea capătă putere prin rezistența în fața ispitelor. ... În viziune sfântă, Ioan a privit la credincioșii care vin din necazul cel mare și stau în jurul tronului lui Dumnezeu îmbrăcați în haine albe și încununați cu slavă nemuritoare. ... Credințioșia lor față de Dumnezeu și Cuvântul Său a fost arătată și acum le sunt acordate cele mai înalte onoruri ale Cerului, pentru că sunt biruitori. – *Our High Calling*, p. 361

Vineri, 12 august

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Bucurați-vă în Domnul” (27 mai); *Educație*, cap. 35, „Școala din lumea cea nouă”.

Se poate vedea invizibilul

Sabat după-amiază, 13 august

Credința este cea care ne face în stare să privim dincolo de prezent, cu toate răspunderile și grijile lui, spre marele viitor, când tot ce ne pune în încurcătură acum va deveni clar. Credința Îl vede pe Domnul Isus stând la dreapta lui Dumnezeu ca Mijlocitor al nostru. Credința privește locuințele pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc. Credința vede mantia și coroana care sunt pregătite pentru biruitor și aude cântecul celor răscumparați. ...

Credința nu este un sentiment. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Adevărata credință nu este asociată în niciun fel cu încumetarea. Numai cel care are adevărata credință este ferit de încumetare, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credință. – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 259–260

Nevoile prezente ale multora sunt împlinite, totuși ei nu se încred în Domnul pentru viitor. Când anticipează o nevoie, ei manifestă necredință și cad în descurajare și tristețe. Unii se îngrijorează fără încetare, temându-se ca nu cumva să ajungă săraci, iar copiii lor să sufere. Când apar greutăți sau când sunt aduși în situații dificile, când credința și dragostea lor față de Dumnezeu sunt puse la încercare, ei se dau înapoi din fața încercării și murmură cu privire la modul ales de Dumnezeu de a le curăța caracterul. Dragostea lor nu se dovedește a fi curată și desăvârșită pentru a răbda totul.

Credința celor din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie puternică, activă și răbdătoare – o încredere deplină în lucrurile nădăjduite. Atunci, cuvintele unor astfel de oameni vor fi: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul

și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!” Pentru că El a fost atât de bun cu mine! – *Istoria mântuirii*, pp. 128–129

Domnul Isus nu ne cere să-L urmăm, pentru ca după aceea să ne părăsească. Dacă ne consacram viața în slujba Sa, nu vom fi niciodată într-o situație pentru care Dumnezeu nu a prevăzut dinainte resursele necesare. Oricare ar fi situația în care ne aflăm, noi avem un Sfătuitoare sigur. Oricare ar fi necazul nostru, întristarea sau însingurarea, noi avem un Prieten plin de simpatie. Dacă greșim din neștiință, Domnul Hristos nu ne părăsește. Vocea Sa, distinctă și clară, este auzită spunând: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). „Căci El va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor” (Psalmi 72:12).

„Celui cu inima tare, Tu-i cheazăuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 25:3). Brațul Celui Atotputernic este întins pentru a ne călăuzi înainte și tot înainte. Domnul spune: Mergeți înainte. Eu vă voi trimite ajutor. Înșuși faptul că voi cereți aduce slavă Numelui Meu și veți primi. Cei care urmăresc să vadă când dați greș vor vedea totuși Cuvântul Meu triumfând glorios. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi” (Matei 21:22). – *Slujitorii Evangheliei*, p. 263

Duminică, 14 august

Generozitatea Tatălui nostru

Prezența Tatălui L-a înconjurat pe Hristos și nimic nu L-a lovit în afară de ceea ce a îngăduit iubirea infinită, pentru binecuvântarea lumii. Acesta era izvorul mângâierii Sale, și este și pentru noi. Cel care este umplut cu Duhul lui Hristos rămâne în Hristos. Orice ar veni asupra lui vine de la Mântuitoare, care îl înconjoară cu prezența Sa. Nimic nu îl poate atinge dacă Domnul nu aprobă. Toate suferințele și necazurile noastre, toate ispitele și încercările, toate întristările și durerile, toate persecuțiile și privațiunile, pe scurt, toate lucrurile lucrează împreună pentru binele nostru. Toate experiențele și împrejurările sunt lucrătorii lui Dumnezeu prin care binele ajunge la noi. – *Divina vindecare*, pp. 488–489

Iubirea lui Dumnezeu este atât de largă, de adâncă, este deplină și pătrunde peste tot. Ea îi ridică de sub influența lui Satana pe aceia care au fost amăgiți prin înșelătoriile lui și le oferă acces la tronul lui Dumnezeu, tronul înconjurat de curcubeul făgăduinței.

Dumnezeu este Tatăl nostru și Cel care conduce tot. ... Principiile care conduc cerul trebuie să fie cele care conduc și pe pământ, aceeași iubire

de care sunt însuflețiți îngerii, aceeași curăție și sfințenie care domnesc în ceruri ar trebui să fie reproduse, pe cât se poate, și pe pământ.

Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tatăl vostru, recunoașteți că sunteți copiii Săi și acceptați să fiți conduși de înțelepciunea Sa și să ascultați în totul de El, știind că iubirea Sa nu se schimbă. Atunci veți accepta planul Său pentru viața voastră. Fiind copii ai lui Dumnezeu, onoarea Lui, caracterul Său, familia Sa și lucrarea Sa vă vor interesa mai mult decât orice. Va fi o bucurie pentru voi să recunoașteți și să onorați relația cu Tatăl vostru și cu fiecare membru al familiei Sale. Vă veți bucura să puteți face orice lucru, oricât de modest, care să Îi aducă glorie și să fie spre binele fraților voștri. – *The Faith I Live By*, p. 65

Când S-a jertfit pe Sine pentru păcatele lumii, în persoana Domnului Hristos, El a luat asupra Sa cazul fiecărui suflet. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). Oare nu Își va împlini Dumnezeu cuvântul Său plin de milă, pe care l-a dat pentru încurajarea și întărirea noastră?

Nimic nu dorește Domnul Hristos atât de mult cum dorește să-Și răscumpere moștenirea de sub stăpânirea lui Satana. Dar, înainte de a fi eliberați de sub puterea lui Satana care lucrează în afara noastră, trebuie să fim eliberați de sub puterea lui care acționează înăuntrul nostru. Dumnezeu îngăduie încercările ca să putem fi eliberați de tot ce este firesc, de egoism și de orice trăsături de caracter aspre și necreștinești. El îngăduie ca apele adânci ale necazurilor să se reverse peste noi, ca să-L putem cunoaște pe El și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El, și să ajungem să dorim din adâncul inimii să fim curățiți de orice murdărie morală și să putem ieși din încercare mai curați, mai sfinți și mai plini de bucurie. Adesea intrăm în cuptorul încercărilor cu sufletul întunecat de egoism. Dar, dacă rămânem răbdători în încercarea decisivă a vieții noastre, vom ieși din ea reflectând caracterul divin. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 174–175

Luni, 15 august

În Numele lui Isus

„Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:14).

„În Numele Meu”, așa i-a îndemnat Hristos pe ucenici să se roage. În Numele lui Hristos vor sta urmașii Lui în fața lui Dumnezeu. Datorită valorii jertfei aduse pentru ei, au și ei valoare în fața Domnului. Pentru că

li se atribuie neprihănirea lui Hristos, sunt priviți ca având preț. Pentru Numele lui Hristos, Domnul îi iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticăloșia păcatului. El recunoaște în ei asemănarea cu Fiul Său, în care ei cred.

Domnul este dezamăgit când poporul Său se subapreciază. El dorește ca aceia care sunt moștenirea Sa aleasă să se aprecieze după prețul pe care El l-a pus asupra lor. Dumnezeu i-a dorit, altfel nu L-ar fi trimis pe Fiul Său într-o misiune scump plătită pentru a-i răscumpăra. El are o lucrare pentru ei și este foarte mulțumit când ei Îi adresează cele mai mari cereri, preamărind astfel Numele Său. Ei pot să se aștepte la lucruri mari, dacă au credință în făgăduințele Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 667–668

A vorbi despre religie doar ocazional și a te ruga fără foamea sufletului și fără o credință vie nu valorează nimic. O credință formală, care Îl acceptă pe Hristos doar ca Mântuitor al lumii, nu va putea să aducă niciodată vindecare pentru suflet. Credința care duce la mântuire nu este doar un consimțământ intelectual acordat adevărului. Cel care așteaptă să cunoască totul înainte de a-și exercita credința nu va primi binecuvântarea de la Dumnezeu.

Nu este suficient să crezi ceva despre Hristos, noi trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal și prin care ne însușim meritele Sale. Mulți tratează credința ca pe o părere. Dar credința mântuitoare este un contract prin care cei care Îl primesc pe Hristos se alătură într-o relație cu Dumnezeu, bazată pe legământ. O credință vie înseamnă o creștere a puterii, o încredere deplină, prin care sufletul devine o forță biruitoare. – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 260–261

[Ucenicii] s-au adunat laolaltă pentru a-I prezenta Tatălui cererile lor, în Numele lui Isus. Ei știau că au un reprezentant în ceruri, un Apărător la tronul lui Dumnezeu. Cu un respect solemn, ei se plecau în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:23,24). Mai sus și tot mai sus întindeau ei mâna credinței, cu argumentul cel mai puternic: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi” (Romani 8:34).

În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în pocăință sinceră și își mărturiseau necredința. În timp ce își aminteau

cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. ... Meditând la viața Lui curată și sfântă, ei au simțit că nicio strădanie nu va fi prea grea și niciun sacrificiu prea mare, ca să poată da mărturie în viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. – *Faptele apostolilor*, pp. 35–36

Marti, 16 august

Puterea învierii

Pentru cel credincios, Hristos este Învierea și Viața. În Mântuitorul nostru s-a recâștigat viața care se pierduse prin păcat, deoarece El are viață în Sine pentru a-l învia pe acela pe care El voiește. El este investit cu dreptul de a da nemurire. Viața pe care a depus-o în firea omenească o ia din nou și o dă omenirii. „Eu am venit”, zicea El, „ca [oile Mele] să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). ...

... Aceeași putere, care L-a înviat pe Hristos din mormânt, va învia și biserica Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se numește, nu numai în lumea aceasta, ci și în lumea viitoare. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 786–787

Ne putem bucura în speranță. Apărătorul nostru este în sanctuarul ceresc, pledând în favoarea noastră. Prin meritele Sale, noi avem iertare și pace. El a murit ca să ne poată spăla păcatele, ne-a îmbrăcat cu neprihănirea Sa și ne-a făcut potriviți pentru societatea cerului, unde vom putea locui veșnic în lumină. Stimate frate, iubită soră, când Satana vă umple mintea cu descurajare, cu mâhnire și cu îndoială, împotriviți-vă sugestiilor lui. Spuneți-i despre sângele lui Isus, care vă spală de orice păcat. Nu ne putem salva singuri din puterea ispitorului, dar acesta tremură și fuge când sunt invocate meritele acestui sânge prețios. Și atunci, nu se cuvine să primiți cu recunoștință binecuvântările pe care le revarsă Isus, să luați cupa mântuirii pe care El v-o întinde și să chemați Numele Domnului? ...

... Dacă bunătatea plină de dragoste a lui Dumnezeu ar atrage din partea noastră mai multă recunoștință și mai multă laudă, am avea mai multă putere în rugăciune. Am primi tot mai mult din dragostea lui Dumnezeu și am avea tot mai multe motive să-L lăudăm. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 316–317

Credința adevărată este viață și, acolo unde este viață, este creștere. Viața pe care o dă Isus nu poate fi decât din ce în ce mai bogată. O credință

vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere mai mare, prin care sufletul devine o putere cuceritoare. Cel ce bea din apa vieții pe care o dă Isus are în el însuși un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică. Deși nu va avea legătură cu niciun izvor creat, el este alimentat din izvorul ascuns. El este ca un izvor care curge continuu, deoarece comunică direct cu izvorul vieții care nu seacă niciodată.

Domnul este dezonorat când un om care mărturisește că este creștin este gol pe dinăuntru. El Îl reprezintă greșit pe Dumnezeu. Numai Hristos manifestat în viață și în caracter poate să i-L descopere lumii pe Dumnezeu pe care ea nu Îl cunoaște. Sufletul reînnoit în cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El, dovedește că este umplut cu viață divină și arată aceasta printr-o experiență vie, care se îmbogățește mereu, el are plinătatea dată de Acela care împlinește totul în toți. – *That I May Know Him*, p. 227

Miercuri, 17 august

Toate îngrijorările noastre

Dumnezeu dorește ca noi să prețuim marele plan de răscumpărare, să ne dăm seama de înaltul privilegiu pe care îl avem în calitate de copii ai Săi și să trăim în ascultare de El, aducându-I mulțumirile noastre. El dorește ca noi să-I slujim cu bucurie în fiecare zi, trăind o viață nouă. El așteaptă cu nerăbdare să vadă că inima ni se umple de recunoștință pentru că numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului și pentru că putem așeza toate necazurile noastre asupra Aceluia care ne poartă de grijă. Dumnezeu ne îndeamnă să ne bucurăm de faptul că suntem moștenirea Domnului, că neprihănirea lui Hristos este haina albă a sfinților Săi și că avem speranța binecuvântată a apropiatei veniri a Mântuitorului nostru.

A-L lăuda pe Dumnezeu cu sinceritate și din toată inima este o datorie la fel de importantă ca rugăciunea. Noi trebuie să arătăm lumii și tuturor ființelor cerești că prețuim iubirea minunată a lui Dumnezeu față de omenirea căzută și că ne așteptăm să primim binecuvântări din ce în ce mai mari din bogăția Sa infinită. Trebuie să vorbim despre capitolele valoroase ale experienței noastre cu mult mai mult decât o facem în prezent. După ce am beneficiat de o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, dacă vom rememora bunătatea și lucrările Sale minunate pentru copiii Săi, bucuria noastră în Domnul și eficiența noastră în slujire vor fi mult sporite.

Aceste practici spirituale alungă puterea lui Satana. Ele înlătură spiritul de murmurare și lamentare, iar ispititorul pierde teren. Ele dezvoltă acele trăsături de caracter care îi pregătesc pe locuitorii pământului pentru locașurile cerești. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 299–230

Cu vădită sensibilitate, El le-a spus oamenilor împovărați: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29).

Prin aceste cuvinte, Isus S-a adresat fiecărei făpturi omenești. Toți oamenii sunt obosiți și împovărați, fie că o știi, fie că nu. Toți sunt aplecați sub poveri pe care numai Hristos le poate îndepărta. Cea mai grea povară pe care o ducem este aceea a păcatului. Dacă am fi lăsați să o purtăm, ne-ar strivi. Dar Acela care este fără păcat a trecut în locul nostru. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6).

... El va purta și povara grijii și a întristării. Ne cheamă să punem asupra Lui toate grijile noastre, căci El ne poartă în inima Sa.

... El veghează asupra ta, copile temător. Ești ispitit? El te va ajuta. Ești slab? El te va întări. Ești neștiutor? El te va lumina. Ești rănit? El te va alina. Domnul „socotește numărul stelelor”, îi vindecă „pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor” (Psalmii 147:4,3).

Oricare ar fi neliniștile și încercările tale, deschide-ți sufletul înaintea Domnului. Vei primi putere pentru a rezista. Va fi deschisă pentru tine o cale de a ieși din dificultăți și necaz. Cu cât ești mai slab și mai neajutorat, cu atât mai puternic vei deveni prin puterea Sa. Cu cât sunt mai grele poverile, cu atât este mai binecuvântată eliberarea când le pui asupra Purtătorului de poveri. – *Divina vindecare*, pp. 71–72

Joi, 18 august

Credință și când Dumnezeu nu se vede

Credința crede Cuvântul spus de Dumnezeu, fără a cere să înțeleagă semnificația experiențelor dificile care vin. Dar mulți au o credință mică. Ei se tem în permanență și își imaginează necazuri. Ei sunt înconjurați zi de zi de dovezile iubirii lui Dumnezeu și se bucură de bunătățile providenței Sale, dar trec cu vederea toate aceste binecuvântări. Iar dificultățile pe care le întâmpină, în loc să-i conducă la Dumnezeu, îi despart de El, stârnind în ei neliniște și nemulțumire.

Oare fac ei bine când sunt atât de necredincioși? Isus este prietenul lor. Tot Cerul este interesat de binele lor, iar ei se tem și protestează,

întristându-L pe Duhul Sfânt. Noi trebuie să credem nu pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne aude. Noi trebuie să ne încredem în făgăduințele Sale. Când venim la El cu credință, trebuie să credem că fiecare rugăciune ajunge la inima lui Hristos. După ce am cerut binecuvântarea Sa, trebuie să credem că o primim și să-I mulțumim că o avem. Apoi să începem să ne îndeplinim îndatoririle cu siguranța că binecuvântarea ne va fi trimisă atunci când vom avea cel mai mult nevoie de ea. Dacă am învățat să procedăm astfel, vom ști că rugăciunile noastre primesc răspuns. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult decât cerem sau decât gândim noi”, „potrivit cu bogăția slavei Sale”, „după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 3:20,16,19). – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 261–262

Cei care lucrează pentru Dumnezeu vor întâmpina hărțuială, disconfort și oboseală. Uneori, nesigură și agitată, inima ajunge aproape la disperare. Când vin astfel de stări de nervozitate și neliniște, lucrătorul trebuie să se oprească și să se odihnească. Hristos face invitația: „Veniți ... la o parte ... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6:31). „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. ... Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc” (Isaia 40:29-31). ...

„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” (Psalmii 27:14). „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului” (Plângerile lui Ieremia 3:26). – *Lift Him Up*, p. 263

Vineri, 19 august

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Rugăciunea este potrivită oricând și oriunde” p. 122 (18 aprilie).

O viață trăită cu laudă

Sabat după-amiază, 20 august

Luați Cuvântul lui Hristos ca pe o garanție pentru voi. Oare nu v-a invitat Domnul să veniți la El? Să nu vă permiteți niciodată să vorbiți cu descurajare și fără speranță. Dacă veți face așa, veți pierde mult. Privind la aparențe și lamentându-vă când vin dificultăți și sunteți apăsăți de necazuri, dovediți că aveți o credință slabă și bolnavă. Trebuie să vorbiți și să lucrați ca și când credința voastră ar fi invincibilă. Domnul este bogat în resurse, deoarece lumea este a Lui. Priviți spre cer prin credință! Priviți la Acela care are lumina, puterea și eficiența!

În credința adevărată există o voieșie, o statornicie în principii și o fermitate în atingerea scopului propus, pe care nici timpul, nici oboseala nu le pot slăbi. „Flăcăii obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc” (Isaia 40:30,31). – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 146–147

Adesea, viața creștinului este plină de pericole, iar datoria i se pare greu de îndeplinit. El își imaginează o ruină iminentă în față și sclavie și moarte înapoi. Totuși vocea lui Dumnezeu spune cu claritate: Mergeți înainte! Să ne supunem poruncii, chiar dacă privirile noastre nu pot pătrunde întunericul. Obstacolele care ne împiedică să progresăm nu vor dispărea niciodată din fața unui om care stă pe loc, plin de îndoială. Cei care amână ascultarea până când toate incertitudinile vor dispărea și până când nu va mai fi niciun risc de a da greș sau de a fi biruiți nu vor asculta niciodată. Credința privește dincolo de dificultăți și se bazează pe ceea ce nu se vede, chiar pe Cel ce este Atotputernic, prin urmare ea nu poate fi înfrântă. Credința înseamnă să ne ținem strâns de mâna Domnului Hristos în orice situație grea. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 262

Domnul dorește ca noi să vorbim despre bunătatea Sa și să mărturisim despre puterea Sa. El este onorat prin exprimarea laudei și a mulțumirii

noastre. Dumnezeu spune: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă acela Mă proslăvește” (Psalmii 50:23). În timpul călătoriei prin pustie, poporul Israel Îl lăuda pe Dumnezeu prin cântări sfinte. Călătorii peregrini au transpus în cântece poruncile și făgăduințele Domnului și le-au cântat pe întregul parcurs al călătoriei lor. Iar în Canaan, când se adunau cu ocazia sărbătorilor sfinte, comemorau lucrările minunate ale lui Dumnezeu și înălțau imnuri mărețe de recunoștință la adresa Numelui Său. În felul acesta, calea Domnului trebuia să fie cunoscută pe întregul pământ și mântuirea Sa, printre toate popoarele (Psalmii 67:2).

Tot așa trebuie să se întâmple și în zilele noastre. ...

Dumnezeu dorește ca ... noi să-I slujim cu bucurie în fiecare zi, trăind o viață nouă. El așteaptă cu nerăbdare să vadă că inima ni se umple de recunoștință pentru că numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului și pentru că putem așeza toate necazurile noastre asupra Aceluia care ne poartă de grijă. Dumnezeu ne îndeamnă să ne bucurăm de faptul că suntem moștenirea Domnului, că neprihănirea lui Hristos este haina albă a sfinților Săi și că avem speranța binecuvântată a apropiatei veniri a Mântuitorului nostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 298–299

Duminică, 21 august

Cadrul pentru laudă

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5:18), pentru puterea lui Dumnezeu care vă păzește prin Isus Hristos. ... Atunci când vă rugați pentru ajutor s-ar putea să nu simțiți toată bucuria și binecuvântarea pe care vă așteptați să le simțiți, dar, dacă credeți că Domnul Hristos vă va asculta rugăciunea și vă va răspunde, pacea Lui va veni peste voi. ...

Dacă vă prindeți strâns de tăria Aceluia care este Ajustorul vostru puternic și nu stați la negocieri cu adversarul, nici nu vă plângeți de Dumnezeu, veți vedea cum făgăduințele Sale se împlinesc. Experiența pe care o câștigați azi în ce privește încrederea în El vă va ajuta când veți avea de înfruntat greutățile de mâine. În fiecare zi ar trebui să veniți cu încrederea unui copil tot mai aproape de Domnul Isus și de cer. Atunci când întâmpinați încercările și greutățile vieții cu o credință statornică în Dumnezeu, voi puneți la încercare iar și iar făgăduințele lui Dumnezeu și, de fiecare dată, veți învăța o nouă lecție a credinței. În felul acesta primiți putere să rezistați ispitelor și, când vor veni încercări și mai grele, veți putea să le răbdați. – *Our High Calling*, p. 326

„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic – adică nu fiți neliniștiți peste măsură –, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.” Ce privilegiu îi este oferit fiecărui om să se încreadă în Isus și să Îi spună orice lucru! „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:4-7).

Aveți credință în Dumnezeu! Oricât de furtunoase ar fi timpurile, dacă priviți la Isus, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței voastre, veți avea totul deplin în El. Rămâneți la vechile cărări, orice s-ar întâmpla! Să fiți bine înrădăcinați, întemeiați și zidiți în credința cea sfântă, o epistolă vie, citită și cunoscută de toți oamenii! – *That I May Know Him*, p. 212

[Spre sfârșitul anului 1891, ... Ellen G. White a fost în Australia pentru a ajuta la întărirea lucrării începute recent acolo. ... Curând după sosire, ea a fost copleșită de o boală îndelungată și dureroasă. Următoarele pagini redau tăria ei suflătoare în timpul acestei suferințe. – Compilatorii]

... În orele obositoare și lungi ale nopții, când somnul a fost în afara discuției, am dedicat mult timp rugăciunii, iar când fiecare nerv părea să țipe de durere, când, dacă mă gândeam la mine însămi, mi se părea că ar trebui să îmi pierd mințile, pacea lui Hristos a venit în inima mea într-o asemenea măsură, încât am fost umplută de recunoștință și mulțumire. Știu că Isus mă iubește, iar eu Îl iubesc pe Isus. În unele nopți am dormit trei ore, în câteva nopți am dormit patru ore, iar o mare parte din timp, numai două, și totuși, în aceste lungi nopți australiene, în întuneric, totul pare a fi lumină în jurul meu și mă bucur de o comuniune plăcută cu Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 2, pp. 233–234

Luni, 22 august

Rugăciunea care dărmă ziduri

Nu se auzea nicio șoaptă, doar sunetul cadentat al pașilor în mare număr și răsunetul trâmbițelor care, din când în când, rupea liniștea zorilor dimineții. Zidurile masive din piatră rezistentă păreau că sfidează asediul oamenilor. Santinelele de pe ziduri au văzut cu spaimă crescândă că, după întâiul înconjur, au urmat al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea și al șaselea. Care putea fi scopul acestor mișcări misterioase? Ce eveniment nemaipomenit le stătea în față? Nu au avut mult de așteptat. În timp ce se încheia cel de-al șaptelea înconjur, lunga procesiune s-a oprit. Trâmbițele, care, pentru un moment, tăcuseră, au scos deodată un

sunet ca un trăsnet, care a făcut să se cutremure și pământul. Zidurile solide de piatră, cu turnurile și crenelurile lor puternice, s-au clătinat, s-au zguduit din temelii și au căzut cu trosnet la pământ, în ruine. Locuitorii Ierihonului erau paralizați de groază, iar cetele lui Israel au intrat și au luat cetatea în stăpânire.

Israelii nu câștigaseră biruința prin propria putere; biruința fusese cu totul a Domnului; de aceea, ca prime roade ale țării, cetatea și tot ce era în ea trebuiau consacrate ca jertfă lui Dumnezeu. În mintea israeliților trebuia să se întipărească faptul că, la cucerirea Canaanului nu era necesar să lupte pentru ei înșiși, ci, ca unelte, doar să execute voia lui Dumnezeu și să nu urmărească proslăvirea și îmbogățirea lor, ci sporirea onoarei lui Iehova, Împăratul lor. – *Patriarhi și profeti*, p. 491

„Prin credință au căzut zidurile Ierihonului” (Evrei 11:30). ... Continuarea ceremoniei acesteia timp atât de îndelungat, înainte de prăbușirea zidurilor, le-a oferit israeliților prilejul de a-și dezvolta credința. Trebuia să li se imprime în minte că tăria lor nu stătea nici în înțelepciune, nici în puterea omenească, ci numai în Dumnezeul mântuirii lor. Trebuiau să se învețe să se încreadă cu totul numai în puterea Conducătorului lor divin.

Dumnezeu vrea să facă lucruri mari pentru aceia care se încred în El. Dacă poporul Lui nu are o putere mai mare este din cauză că se încrede prea mult în propria înțelepciune și nu-I dă prilej Domnului să-Și desfășoare puterea în favoarea lui. Dumnezeu îi va ajuta în orice nevoie pe copiii Săi credincioși dacă aceștia își vor pune pe deplin încrederea în El și-L vor asculta cu credincioșie. – *Ibidem*, p. 493

Domnul Hristos cânta adesea psalmul acesta [psalmul 66] și părți din Psalmii 68 și 72. Astfel, îi învăța pe alții în modul cel mai simplu și fără să își atribuie Sieși învățătura. ... Nu ar fi bine să cultivăm și noi recunoștința și să-I aducem Domnului mulțumiri prin cântări de laudă? Pentru că suntem creștini avem datoria să-L lăudăm pe Domnul mai mult decât o facem. Noi trebuie să aducem mai mult din strălucirea iubirii Sale în viața noastră. Când privim la Isus, pacea Sa și bucuria Sa sunt reflectate asupra noastră. Cu cât zel ar trebui să căutăm să ne prindem strâns de Dumnezeu, pentru ca fața noastră să poată reflecta razele strălucitoare ale iubirii Sale! Când sufletul nostru primește viață prin Duhul Sfânt, noi trebuie să exercităm o influență înălțătoare asupra altora care nu cunosc bucuria adusă de prezența lui Hristos. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1148

Marți, 23 august

Viața de laudă

Domnul este bun și mare și vrednic de laudă. Să învățăm să-L laudăm cu vocea și să conștientizăm faptul că în permanență suntem într-o companie excelentă – suntem chiar cu Dumnezeu și cu Fiul Său, Isus. Noi suntem priviți de lumile necăzute, de îngeri și de oameni. Înțelegerea acestui lucru ne va face să mergem înainte așa cum ne conduce Dumnezeu, cu o inimă hotărâtă și bine întărită. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 238 (17 august)

„Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! ... Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale –, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta” (Psalmii 8:1,3,4; 145:10).

... Bunătatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu se văd peste tot. În munți, în stânci, în dealuri și în văi, eu văd lucrările puterii divine. Niciodată nu mă pot simți singură când văd minunatele scene ale naturii. Călătorind prin câmpii și printre munți, am simțit cel mai profund respect, admirație și o recunoștință deosebită când am văzut prăpăstiile înfiorătoare și vârfulurile semețe ale munților încununate cu zăpadă.

Munții, dealurile și văile ar trebui să fie pentru noi școli în care să învățăm despre caracterul lui Dumnezeu oglindit în lucrările Sale. Lucrările lui Dumnezeu, pe care le putem vedea sub tot felul de înfățișări – în munți, în coline și văi, în copaci, în arbuști și flori, în fiecare frunză și fiecare firicel de iarbă – ar trebui să ne învețe lecții minunate despre iscusința și iubirea lui Dumnezeu și despre puterea Sa fără margini.

Cei care studiază natura nu se pot simți singuri. Ei vor savura orele liniștite de meditație, pentru că simt că sunt aduși mai aproape de Dumnezeu când descoperă puterea Sa în lucrurile pe care le-a creat. – *In Heavenly Places*, p. 9

Nu trebuie doar să contemplăm slava lui Hristos, ci și să vorbim despre frumusețea caracterului Său. Isaia nu s-a mulțumit doar să privească slava lui Hristos, ci a vorbit despre El. Când David a început să mediteze la iubirea uimitoare a lui Dumnezeu, în inima lui s-a aprins un foc și a început să vorbească. El nu a putut să nu descrie ce a văzut și a simțit. Oare cel care poate înțelege, prin credință, planul minunat de răscumpărare, slava singurului Fiu al lui Dumnezeu, nu trebuie să mărturisească

despre aceasta? Cine poate contempla iubirea de nedescris manifestată pe crucea de pe Golgota prin moartea lui Hristos ca să nu pierim, ci să avem viața veșnică, cine poate înțelege toate acestea și să nu aibă cuvinte pentru a-și exprima admirația față de slava Mântuitorului?

„În locașul Lui, totul strigă: Slavă!” (Psalmii 29:9). Cântărețul plăcut al lui Israel L-a laudat pe Domnul cu harpa, zicând: „Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale și voi cânta minunile Tale. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată și eu voi povesti măreția Ta” (Psalmii 145:5,6). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 43–44

Miercuri, 24 august

Un martor care convinge

Cu surprindere, temnicerul auzise rugăciunile și cântecele apostolilor întemnițați. Când fuseseră aduși acolo, el văzuse rănile lor umflate și sângărânde, și totuși chiar el poruncise să le strângă picioarele în butuci. Se așteptase să audă din partea lor gemete și blesteme, dar, în loc de acestea, a auzit cântece de bucurie și laudă. Temnicerul adormise cu aceste sunete în urechi, dar a fost trezit de cutremur și de zgâlțâirea zidurilor închisorii. ...

Asprimea cu care se purtase temnicerul față de apostoli nu trezise niciun resentiment. Pavel și Sila aveau spiritul lui Hristos, și nu spiritul răzbunării. Inimile lor, pline de iubirea Mântuitorului, nu aveau niciun colțisor pentru răutate împotriva prigonitorilor lor. ...

O influență sfințitoare s-a răspândit printre cei întemnițați și mințile tuturor au fost deschise să asculte adevărurile rostite de apostoli. Ei erau convinși că Dumnezeuul căroră Îi slujeau acești oameni îi scăpase din robie. – *Faptele apostolilor*, pp. 215–217

Apostolii nu au pus preț pe viața lor, ci s-au bucurat că au fost socotiți vrednici să sufere ocară pentru Numele lui Hristos. Pavel și Sila au acceptat să piardă tot. Au fost biciuiți și aruncați cu brutalitate pe podeaua rece a unei temnițe, într-o poziție teribil de dureroasă, cu picioarele ridicate și fixate în butuci. Au ajuns atunci la urechile temnicerului plângeri și nemulțumiri? O, nu! Din interiorul închisorii, glasurile lor străbăteau prin liniștea nopții adânci în cântări de bucurie și de laudă la adresa lui Dumnezeu. Acești ucenici erau încurajați și animați de o dragoste profundă și statornică pentru cauza Mântuitorului lor, pentru care sufereau.

Atunci când adevărul lui Dumnezeu ne va umple inima, ne va câștiga afecțiunea și ne va lua în stăpânire viața, și noi vom considera un motiv

de bucurie să suferim de dragul adevărului. Nici zidurile închisorii și nici eșafodul martirajului nu vor putea atunci să ne sperie sau să ne oprească din marea lucrare. – *Mărturii*, vol. 3, pp. 406–407

Fiecare suflet este înconjurat de o influență proprie – o atmosferă care poate fi plină de putere dătătoare de viață, de curaj, de speranță și de parfumul plăcut al iubirii. ... Prin atmosfera care ne înconjoară, fiecare om cu care venim în contact este afectat, indiferent dacă este sau nu conștient de acest fapt. ...

... Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, altruiste și evlavioase are o influență aproape irezistibilă. Prin faptul că manifestăm caracterul lui Hristos în viața noastră, noi cooperăm cu El în lucrarea de mântuire a oamenilor. Noi cooperăm cu Domnul Hristos doar dezvăluind caracterul Său în viața noastră. Și, cu cât sfera noastră de influență este mai mare, cu atât putem face mai mult bine. Când cei care se declară slujitori ai lui Dumnezeu vor urma exemplul lui Hristos, punând în practică principiile Legii în viața de zi cu zi, și când fiecare faptă a lor va dovedi că Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci biserica va avea puterea de a impresiona lumea. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 339–340

Joi, 25 august

O armă care cucerește

Cu încredere, Iosafat putea să-I spună Domnului: „Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine.” Ani de zile, el învățase poporul să se încreadă în Acela care în veacurile trecute intervenise deseori ca să-i scape pe cei aleși ai Săi de distrugere totală, iar acum, când regatul era în primejdie, Iosafat nu stătea singur: „Tot Iuda stătea înaintea Domnului, cu pruncii, nevestele și fiii lor.” În unire, au postit și s-au rugat stăruitor Domnului să-i pună pe vrăjmașii lor în încurcătură, pentru ca Numele lui Iehova să fie proslăvit. ...

Dumnezeu a fost tăria lui Iuda în această criză și El este tăria poporului Său astăzi. Nu trebuie să ne încredem în căpetenii și nici să-i punem pe oameni în locul lui Dumnezeu. Să ne aducem aminte că ființele omenеști sunt supuse căderii și greșelii și că Acela care are toată puterea este turnul nostru puternic de apărare. În orice situație, trebuie să știm că lupta este a Sa.

Rezervele Sale sunt nelimitate, iar imposibilitățile aparente vor face biruința cu atât mai mare. – *Conflict and Courage*, p. 217

Încrede-te în Domnul din toată inima ta și El nu-ți va trăda niciodată încrederea. Dacă Îi vei cere ajutor lui Dumnezeu, nu te vei ruga în zadar. Pentru a ne încuraja să avem încredere și să credem în El, Domnul vine lângă noi prin Cuvântul Său Sfânt și prin Duhul Sfânt și caută pe mii de căi să ne câștige încrederea. Dar nu este nimic care să-I facă mai mare plăcere decât să-l primească pe omul slab care vine la El rugându-L să-i dea putere. Dacă noi am avea inima și vocea gata să-L laude, și urechea Sa ar fi gata să asculte și brațul Său gata să ne salveze.

Nu s-a întâmplat niciodată ca Dumnezeu să Își ascundă fața și să nu asculte cererile copiilor Săi. Când nu a mai existat nicio altă posibilitate, El a fost un ajutor prezent în orice situație de nevoie. Dumnezeu te binecuvântează, sărman suflet lovit și rănit. Prinde-te de mâna Lui, ține-L strâns! El te va lua în grija Lui, pe tine, pe copiii tăi, poverile și necazurile tale, dacă tu Îi vei încredința Lui totul. – *Letter 42*, 4 iulie 1875

Dacă bunătatea plină de dragoste a lui Dumnezeu ar atrage din partea noastră mai multă recunoștință și mai multă laudă, am avea mai multă putere în rugăciune. Am primi tot mai mult din dragostea lui Dumnezeu și am avea tot mai multe motive să-L lăudăm. Voi, cei care vă plângeți că Dumnezeu nu vă aude rugăciunile, schimbați-vă atitudinea și felul de-a fi și adăugați tot mai multă laudă la cererile voastre! Când veți lua în considerare bunătatea și îndurărilor Sale, veți constata că și El ia în considerare nevoile și dorințele voastre. ...

Dumnezeul nostru, Creatorul cerului și al pământului, declară: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește.” Tot cerul se unește în a-L lăuda pe Dumnezeu. Să învățăm acum cântarea îngerilor, ca să o putem cânta atunci când ne vom alătura oștirii lor strălucitoare. Să spunem împreună cu psalmistul: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi.” „Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă.” – *Mărturii*, vol. 5, pp. 317–319

Vineri, 26 august

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Întărește-te, căci Domnul este cu tine”, p. 202 (14 iulie);

Patriarhi și profeți, cap. 45, „Căderea Ierihonului”.

Blândețe în mijlocul focului

Sabat după-amiază, 27 august

În Predica de pe Munte, Domnul Hristos declară cine sunt cei cu adevărat fericiți: „Ferice de cei săraci în duh [cei care nu se înalță pe ei înșiși, ci sunt sinceri și smeriți, nu prea mândri ca să se lase învățați, nu plini de vanitate și de ambiție după onorurile lumii], căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng [cei pocăiți, supuși, care se întristează profund din cauza propriilor greșeli, pentru că L-au întristat pe Duhul Sfânt], căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi [cei care sunt buni și iertători, care, atunci când sunt insultați și ocărâți, nu răspund la fel, ci manifestă un spirit supus, care sunt gata să se lase învățați, fără să se prețuiască prea mult pe ei înșiși], căci ei vor moșteni pământul!” Cei care au calitățile enumerate aici nu vor fi binecuvântați de Dumnezeu doar aici, în această viață, ci vor fi încununați cu slavă, cu onoare și cu nemurire în Împărăția Sa. – *Mărturii*, vol. 2, p. 631

În Predica de pe Munte, primele cuvinte care au pornit de pe buzele lui Hristos aveau menirea de a trânti la pământ ... ambițiile omenești. „Ferice de cei săraci în duh”, a spus El, „căci a lor este Împărăția cerurilor. Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați. Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul. ... Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu. Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu. Ferice de cei prigoniiți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor.”

Toată această predică a fost o prezentare a Legii. Hristos a prezentat cerințele larg cuprinzătoare ale Legii lui Dumnezeu. El a încercat să le corecteze ideile lor înalte despre ei înșiși, înălțând sentimentele curate și rostind o binecuvântare asupra acelor trăsături de caracter care erau cu totul opuse atributelor apreciate de ei. El a pus înaintea lor o împărăție în care ambițiile omenești și pasiunile pământești nu pot să găsească intrare. – *Lift Him Up*, p. 135

Blândețea și smerenia sunt atribute creștine de mare preț. Blândețea și smerenia lui Hristos se învață numai purtând jugul lui Hristos. ... Acest jug înseamnă supunere deplină. Universul ceresc privește la lipsa blândeții și a smereniei inimii. Înălțarea de sine, impresia că este foarte important, îl face pe om să simtă că nu are nevoie de un Salvator, că nu are nevoie de jugul lui Hristos. Dar invitația făcută fiecărui suflet este: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29). ...

Supunerea cerută de Hristos [este] adusă prin lucrarea Duhului Sfânt. Trebuie să existe o transformare a întregii ființe: inimă, suflet, caracter. ... Numai la altarul de jertfă și din mâna lui Dumnezeu poate omul egoist și lacom să primească lumina cerească ce îi descoperă incompetența sa și îl conduce să plece capul și să ia jugul lui Hristos, să învețe de la El ce înseamnă să fii blând și smerit cu inima. – *In Heavenly Places*, p. 236

Duminică, 28 august

Pâine frântă și must vărsat

Moise ... fusese foarte onorat de Dumnezeu, fiind privilegiat să vorbească față către față cu Domnul, așa cum vorbește un om cu prietenul său. I s-a îngăduit să vadă lumina strălucitoare și slava măreață care Îl învăluiau pe Tatăl. Prin Moise i-a izbăvit Domnul pe copiii lui Israel din robia egipteană. Moise a fost un mijlocitor pentru poporul său, așezându-se adesea între el și mânia lui Dumnezeu. Când mânia Domnului s-a aprins peste măsură împotriva israeliților din pricina necredinței, a cântirilor și a păcatelor lor grave, dragostea lui Moise pentru ei a fost pusă la probă. Domnul propunea să-i nimicească și să facă din el un neam puternic. Moise și-a arătat iubirea pentru Israel, pledând cu devotament în favoarea lui. În suferința lui, el l-a rugat pe Dumnezeu să stingă mânia Sa aprigă și să-l ierte pe Israel sau, dacă nu, să-i ștergă lui numele din cartea vieții. – *Sfințirea vieții*, pp. 162–163

Prin suferință a primit Domnul Isus lucrarea de mângâiere. El suferă în toate durerile oamenilor; și „în toate necazurile lor n-au fost fără ajutor” (Isaia 63:9). „Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18). În această lucrare de slujire, fiecare suflet care s-a făcut părtaș suferințelor Lui are privilegiul de a fi părtaș mângâierii Sale. ... Celui ce plânge Domnul

îi oferă un dar special, iar acest dar are puterea de a impresiona, de a schimba și de a câștiga inima oamenilor. Iubirea lui Isus deschide inima celui lovit și rănit, pătrunde în sufletul lui și devine un balsam vindecător pentru cei care suferă. „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri ... ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Corinteni 1:3,4). – *Cugetări de pe Muntele Ferișirilor*, p.13

Greutățile cu care avem să dăm piept pot fi foarte mult ușurate de umilința aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem umilința Domnului, ne vom ridica mai presus de dispreț, de refuzurile altora, de necazurile la care suntem expuși în fiecare zi și ele vor înceta să răspândească întuneric asupra spiritului nostru. Cea mai înaltă dovadă de noblețe la un creștin este stăpânirea de sine. Acela care, atunci când e tratat cu cruzime și insulte, nu păstrează un spirit calm și încrezător Îi răpește lui Dumnezeu dreptul de a descoperi în el desăvârșirea Sa de caracter. Umlința inimii este tăria care dă biruință urmașilor lui Hristos; ea este dovada legăturilor lor cu cerul.

... Aceia care dau pe față spiritul blând și smerit al lui Hristos sunt priviți cu duioșie de Dumnezeu. Poate că lumea îi privește cu dispreț, dar în ochii Lui ei sunt de mare valoare. Nu numai cei înțelepți, cei mari, cei bogați vor câștiga dreptul de a intra în curțile cerești; nu numai lucrătorul activ, plin de zel, care muncește neîncetat. Nu! Cel sărac în duh, care flămânzește după prezența lăuntrică a lui Hristos, cel smerit cu inima, pentru care ambiția cea mai înaltă este să facă voia lui Dumnezeu – și aceștia vor câștiga o intrare îmbelșugată. Ei vor face parte din numărul celor care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 301–302

Luni, 29 august

Mijlocirea pentru har

Moise a fost un om smerit și blând; Dumnezeu l-a numit cel mai blând om de pe pământ. ... El putea să îi sfătuiască pe frații lui, pentru că viața lui era o reprezentare vie a ceea ce poate să ajungă un om și ce poate realiza împreună cu Dumnezeu, ca slujitor al Său, o reprezentare a ceea ce îi învăța, a felului în care dorea să fie ei și a ceea ce aștepta Dumnezeu de la el. El vorbea din inimă și în felul acesta le atingea inimile. Era un om cu vaste cunoștințe și totuși simplu ca un copil în manifestarea profunde

sale identificări cu ei. Înzestrat cu un instinct remarcabil, el putea să înțeleagă imediat nevoile tuturor celor din jurul lui, lucrurile care nu erau în ordine și cereau atenție și nu neglija pe nimeni și nimic. ...

... Dumnezeu a vorbit cu el față către față, așa cum vorbește un om cu prietenul lui. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1113

Moise și-a dat seama cât de îngrozitoare avea să fie soarta păcătoșilor, dar, cu toate acestea, dacă poporul Israel avea să fie lepădat de Dumnezeu, el dorea mai bine ca numele său să fie șters din cartea vieții odată cu al lor; el nu putea suporta să vadă judecățile lui Dumnezeu căzând asupra aceluia care fuseseră atât de minunat eliberați. Mijlocirea lui Moise în favoarea poporului Israel ilustrează mijlocirea lui Hristos pentru cei păcătoși. Dar Domnul n-a îngăduit ca Moise să poarte vina celui păcătos așa cum a purtat-o Hristos. „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea”, a spus El, „pe acela îl voi șterge din cartea Mea.” – *Patriarhi și profeți*, pp. 326–327

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se lase în voia sentimentelor. Când oscilează între speranță și teamă, inima lui Hristos este îndurerată, pentru că Domnul le-a dat dovezi inconfundabile ale iubirii Sale. El dorește ca ei să fie întemeiați, întăriți și înrădăcinați în cea mai sfântă credință. El vrea ca ei să-și îndeplinească lucrarea încredințată și apoi, în mâinile Sale, inima lor ajunge asemenea unei harpe sfinte, ale cărei corzi vor intona laude și mulțumiri la adresa Aceluia pe care Dumnezeu L-a trimis să îndepărteze păcatele lumii.

Iubirea lui Hristos pentru copiii Lui este pe cât de duioasă, pe atât de puternică. ... Ea este neschimbătoare și fără umbră de mutare – aceeași ieri, astăzi și în veșnicii.

Dumnezeu îi iubește pe îngerii fără păcat, care Îi slujesc și ascultă de toate poruncile Sale, dar lor nu le dă har, ei nu au avut niciodată nevoie de har, pentru că nu au păcătuit niciodată. Harul este un atribut care se manifestă față de faptele omenești nevrednice. Nu noi suntem cei care am căutat harul, ci harul a fost trimis să ne caute pe noi. Dumnezeu Se bucură să reverse har asupra tuturor celor ce însetează și flămânzesc după el, nu pentru că noi am fi vrednici, ci pentru că suntem nevrednici. Nevoia noastră este calificarea care ne dă siguranța că vom primi darul. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 518–519

Marți, 30 august

Iubire pentru cei care ne fac rău

Nu îngăduiți gândurilor amare să vă umple mintea fără încetare. ... Mergeți la fratele vostru și, cu umilință și sinceritate, vorbiți cu el despre lucrurile care v-au nemulțumit. ...

Conversația dintre cel jignit și cel care a greșit se află în atenția întregului cer. ... Untdelemnul iubirii vindecă amărăciunea și durerile provocate de o greșeală. Spiritul lui Dumnezeu unește inimă cu inimă și cerul cântă de bucurie când armonia se instaurează în relațiile dintre frați. ...

... Nu poziția socială, naționalitatea sau originea familială și nici poziția și privilegiile religioase nu sunt cele ce dovedesc faptul că suntem membri ai familiei lui Dumnezeu, ci iubirea, o iubire care cuprinde întreaga omenire. Chiar și păcătoșii a căror inimă Îl respinge în mod categoric pe Duhul lui Dumnezeu vor răspunde la bunătate. ... Numai Duhul lui Dumnezeu poate înlocui ura cu iubirea. A fi binevoitor cu cel nemulțumitor și cu cel rău și a face binele fără să aștepti nimic în schimb sunt semnul regalității cerului și certificatul prin care copiii Celui Preaînalt își dezvăluie statutul nobil pe care îl dețin. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, pp. 529–530

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând la care poate ajunge o minte omenească. „Fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Porunca aceasta este o făgăduință. Planul de mântuire urmărește recuperarea noastră totală de sub puterea lui Satana. Hristos îl desparte întotdeauna de păcat pe cel zdrobit. El a venit să nimicească lucrările Diavolului și a luat măsuri ca Duhul Sfânt să fie dat oricărui om care se pocăiește, pentru a-l feri de păcat. ...

Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos. ... În toate lucrurile, Isus a fost făcut asemenea fraților Săi. El S-a făcut trup așa cum suntem și noi. A fost flămând, însetat și obosit. El a fost întărit prin hrană și înviorat prin somn. El a împărtășit viața omului, dar, cu toate acestea, a fost Fiul nevinovat al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup. Caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Despre aceia care cred în El, Domnul zice: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6:16). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 311

Tot ce are nevoie sau ce poate omul să cunoască despre Dumnezeu a fost descoperit în viața și în caracterul Fiului Său. ...

Blând, plin de compasiune, milostiv, gândindu-Se mereu la ceilalți, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu și a fost mereu angajat în slujirea lui Dumnezeu și a omului. ...

„Iubiți pe vrăjmașii voștri”, i-a îndemnat El; „binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”, „căci El este bun și cu cei nemulțumitori, și cu cei răi.” „Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” „Fiți dar milostivi cum și Tatăl vostru este milostiv” (Matei 5:44; Luca 6:35; Matei 5:45; Luca 6:36). – *Mărturii*, vol. 8, pp. 286–287

Miercuri, 31 august

O gură închisă

Nu ar trebui să ne îngăduim să ne simțim jigniți cu ușurință. ... Orice ar putea gândi alții despre noi și orice ne-ar putea face nu trebuie să ne tulbure unirea cu Hristos, părtășia cu Duhul. „Ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți când ați făcut rău? Dar, dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu” (1 Petru 2:20). ... Dacă vi se spun cuvinte dure, nu dați niciodată un răspuns în același spirit. Amintiți-vă că „un răspuns blând potolește mânia” (Proverbele 15:1). Și există o putere minunată în tăcere. Cuvintele adresate ca răspuns unuia care este mânios nu servesc uneori decât ca să-l exaspereze. Dar mânia întâmpinată cu tăcere, într-un spirit iubitor, îngăduitor, se stinge repede.

Sub o furtună de cuvinte usturătoare, defăimătoare, țineți-vă mintea ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu. Minte și inimă să fie umplute cu făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă sunteți tratați rău sau acuzați pe nedrept, în loc să dați un răspuns mânios, repetați-vă în minte promisiunile prețioase. – *Divina vindecare*, pp. 485–486

Nu reacția puternică în fața unui tratament nedrept evidențiază tăria de caracter, ci stăpânirea de sine și controlul ferm al emoțiilor puternice dovedesc tărie de caracter și spiritul lui Hristos. Rodul pomului vieții care este în mijlocul Paradisului lui Dumnezeu îi este dat biruitorului. Este răsplata biruinței, a osteneții și a jertfirii de sine pentru lucrătorul creștin care luptă lupta cea bună a credinței. Noi trebuie să ne străduim cu noblețe și să luptăm pentru victorie. Harul lui Dumnezeu le va fi dat tuturor aceluia care luptă respectând legea. ...

Luați seama cât mai puțin la ce spune lumea. Lăsați-i pe oameni să spună ce vor, dar, prin cuvinte și purtare să nu va înălțați nicidecum eul. Domnul vă va conduce în așa fel, încât veți fi considerați oameni vrednici de încredere. ... Dacă dovediți că vă bizuiți pe Domnul cu hotărâre, veți câștiga respect și încredere și veți exercita o influență spre bine. Lumina voastră va străluci și va fi de mare folos. Veți căuta să Îl reprezentați pe Isus. Știți bine că Mântuitorul a suferit ocară, dar nu a răspuns în același fel. A fost disprețuit și părăsit de oameni și ce pot aștepta mai bun urmașii Săi în această lume? Fie ca milostivul nostru Tată ceresc să ne dea fiecăruia mai mult har și să ne putem bucura în dragostea Sa. – *Letter* 99, 18 iunie 1886

Creștinul va cultiva un spirit blând și liniștit, el va fi calm, atent cu ceilalți și va avea o dispoziție fericită; boala nu îl va face iritabil și nici vremea sau circumstanțele nu-i vor tulbura buna dispoziție. ... Copiii lui Dumnezeu nu uită niciodată să facă bine. Pentru ei, este ceva firesc să facă fapte bune, pentru că Dumnezeu le-a transformat firea prin harul Său. – *My Life Today*, p. 193

Joi, 1 septembrie

Stânca și adăpostul nostru

Vrăjmașii noștri pot să triumfe. Ei pot să spună vorbe mincinoase și limba lor calomniatoare poate să bârfească, poate să înșele și să amăgească, însă noi vom rămâne neclintiți. Știm în cine ne încredem. Noi nu alergăm în zadar și nici nu ne trudim în zadar. Domnul Isus ne cunoaște. ... Va veni ziua socotelilor și toți vor fi judecați potrivit cu faptele pe care le-au făcut în trup. ... Este adevărat că lumea se află în întuneric. Împotrivirea poate să crească. Oamenii neserioși și batjocoritori pot deveni tot mai îndrăzneți și mai înverșunați în nelegiuirea lor. Totuși, noi vom rămâne neclintiți. Noi nu am alergat fără să știm încotro. Nu, nu! Inima mea este hotărâtă să se încreadă în Dumnezeu. Avem un Mântuitor puternic. Putem să ne bucurăm în bogăția plinătății Lui. Îmi doresc foarte mult să fiu mai devotată lui Dumnezeu, să fiu mai consacrată Lui. Lumea aceasta este prea întunecată pentru mine. Isus a spus că merge la cer să ne pregătească locașuri ca să fim împreună cu El. Slavă lui Dumnezeu pentru aceasta! Inima mea tresaltă de bucurie la acest gând. – *Asemenea lui Hristos*, p. 351 (3 decembrie)

Așa cum călătorul obosit caută izvorul de apă în deșert și, când îl găsește, își astâmpără setea arzătoare, tot astfel creștinul însetează după apa curată a vieții, al cărei izvor este Domnul Hristos.

... Când sufletul Îl caută pe Dumnezeu și când dorința inimii poate fi exprimată în cuvintele: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea” (Psalmii 62:5), atunci divinul se unește cu natura umană.

Dacă ești conștient de nevoia sufletului, dacă flămânzești și însetezi după neprihănire, aceasta este o dovadă că Domnul Hristos a lucrat asupra inimii tale, trezind în ea dorința de a-L căuta, pentru ca El să îndeplinească în dreptul tău, prin înzestrarea cu Duhul Sfânt, acele lucruri pe care nu le poți îndeplini singur. Nu trebuie să încercăm să ne astâmpărăm setea căutând apă în pâraie secate, căci fântâna cea adâncă este chiar deasupra noastră și, dacă ne vom ridica doar puțin mai sus pe calea credinței, vom putea bea fără plată din apele ei bogate. – *Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 19

Tatăl nostru ceresc așteaptă să reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. Cu toate acestea este de mirare că ne rugăm prea puțin. ...

Întunericul celui rău îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. Șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc la păcat. Și toate acestea pentru că ei nu folosesc privilegiile rugăciunii pe care Dumnezeu li le-a dat în această rânduială divină. De ce oare fiii și fiicele lui Dumnezeu să fie atât de întârziatori în a se ruga, știind că rugăciunea este cheia în mâna credinței care deschide tezaurul cerului, unde se găsesc depozitate resursele inepuizabile ale Celui Atotputernic? Fără rugăciuni stăruitoare și continuă veghere, noi suntem în pericol să devenim din ce în ce mai nepăsători și să ne abatem de la calea cea dreaptă. Vrăjmașul caută mereu să pună piedici în calea spre tronul milei pentru ca noi să nu putem obține, prin rugăciuni stăruitoare și credință, harul și puterea de a rezista ispitei. – *Calea către Hristos*, pp. 94–95

Vineri, 2 septembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Hristos, un exemplu desăvârșit pentru toți” (23 ianuarie);
Evangelizare, cap. 19, „Calitățile lucrătorului”.

Așteptarea cu răbdare

Sabat după-amiază, 3 septembrie

Hristos aducea lumii ceva cu totul contrar prezentărilor lui Satana referitoare la caracterul lui Dumnezeu și căuta să-i convingă pe oameni de iubirea Tatălui, care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). El le-a subliniat oamenilor necesitatea rugăciunii, a pocăinței, a mărturisirii și a părăsirii păcatului și i-a învățat cinstea, toleranța, mila și compasiunea, cerându-le să îi iubească nu numai pe cei care îi iubeau, ci și pe aceia care îi urau și-i tratau cu ostilitate. Prin toate acestea, El le arăta caracterul Tatălui, care este îndelung răbdător, milos, plin de iubire, încet la mânie și plin de bunătate și de adevăr. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 29–30

În viața copiilor lui Dumnezeu trebuie să se vadă dragoste, blândețe, îndelungă răbdare. Îndelunga răbdare suferă, da, multe lucruri fără să caute să fie răzbunată prin cuvinte sau fapte.

„Îndelunga răbdare” este stăpânire de sine în fața jignirii, capacitatea de a suporta. Dacă ești îndelung răbdător, nu le vei împărtăși altora presupusele tale cunoștințe cu privire la greșelile și păcatele fratelui tău. Vei căuta să îl salvezi, pentru că a fost răscumpărat cu sângele lui Hristos. „Muștră-l (în engl.: spune-i ce a greșit) între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.” „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispășit și tu.” A fi îndelung răbdător nu înseamnă să fii posomorât și trist, acru și cu inima împietrită, ci, dimpotrivă, înseamnă să nu fii așa. – *My Life Today*, p. 52

Am văzut că aceia care mărturisesc adevărul ar trebui să țină sus standardul și să îi facă și pe alții să-l atingă. Am văzut că unii vor trebui să meargă singuri pe calea cea strâmtă. Prietenii și copiii lor nu vor merge împreună cu ei pe calea renunțării la sine. Răbdarea și stăpânirea de sine ar trebui să caracterizeze întotdeauna viața acestor pelegriani singuratici, care urmează exemplul binecuvântatului lor Învățător. Ei vor avea de suportat multe încercări, dar au o speranță care le întărește sufletul, care îi ridică deasupra necazurilor de pe pământ, care îi înalță deasupra disprețului, batjocurii și ocărilor. Cei care au o astfel de speranță nu ar trebui să își îngăduie niciodată să aibă un spirit neîndurător și aspru. Acesta le va răni propriul suflet și îi va îndepărta de adevăr pe prietenii lor. Tratați-i pe prietenii cu blândețe și delicatețe! Nu le dați nicio ocazie de a aduce reproșuri cauzei lui Hristos, dar niciodată să nu renunțați la adevăr ca să fiți pe placul vreunui om! Fiți hotărâți, statornici, neclintiți; să n-aveți niciodată îndoiele în mintea voastră! – *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 266

Duminică, 4 septembrie

Dumnezeul răbdării

Noi putem să mergem pe cale în bucuria adevărului. El nu trebuie să fie pentru noi un jug al robiei, ci o mângâiere, un mesaj adresat nouă, vestea bună care ne aduce o mare bucurie, însuflețind inimile noastre și făcând să se înalțe din ele imnuri pentru Dumnezeu. Prin răbdarea și mângâierea pe care ni le dau Scripturile, noi avem nădejde. Speranța creștinului nu este întunecată, incomodă. O, nu, nu! Ea nu ne aruncă într-o închisoare a îndoielilor și temerilor. Adevărul îi face liberi pe aceia care îl iubesc și sunt sfințiți prin el. Ei merg înainte în glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu. Noi, care susținem că avem și credem adevărul, ar trebui să descoperim roadele sale în caracterul și în cuvintele noastre. Ar trebui să fim foarte avansați în cunoașterea lui Isus Hristos, în primirea iubirii Sale față de Dumnezeu și de aproapele, ca să avem lumina cerului strălucind în viața noastră de zi cu zi. Adevărul trebuie să ajungă în cele mai adânci ascunzișuri ale sufletului, să curățească și să îndepărteze tot ce nu este potrivit cu spiritul lui Hristos și golul rămas va fi umplut cu atributele caracterului Aceluia care a fost sfânt și nepătat, pentru ca tot ce iese din inima noastră să fie ca niște flori înmiresmate cu parfum plăcut, ca o mireasmă de viață spre viață. – *Our High Calling*, p. 33

Când suntem înconjurați de îndoială, încurcați de împrejurări sau apăsați de sărăcie și suferință, Satana caută să clatine încrederea noastră în Iehova. Atunci, el ne pune în față greșelile și ne ispitește să ne pierdem încrederea în Dumnezeu, să punem la îndoială dragostea Lui. El nădăjduiește să descurajeze sufletul și să rupă legătura noastră cu Dumnezeu.

... Dar Dumnezeu înțelege, are încă milă și iubește. El citește motivele și scopurile inimii. Lecția pe care conducătorii din lucrarea lui Dumnezeu trebuie să o învețe este să aștepte cu răbdare să se încreadă atunci când totul pare întunecat. Cerul nu-i va lăsa să cadă în ziua încercării. Nimic nu este în aparență mai neajutorat și, cu toate acestea, mai de neînving decât sufletul care, simțindu-și nimicnicia, se sprijină cu totul pe Dumnezeu. – *Profeți și regi*, pp. 174–175

Dacă sunt bine învățate, lecțiile pe care ni le trimite Dumnezeu ne vor fi întotdeauna un ajutor la timpul potrivit. Puneți-vă încrederea în Dumnezeu! Rugați-vă mult și credeți! Încrezându-vă în El, sperând, crezând, ținând tare mâna Puterii Infinite, voi veți fi mai mult decât biruitori.

Adevărații lucrători trăiesc și lucrează prin credință. Uneori, ei obolesc văzând cât de încet înaintează lucrarea când lupta dintre forțele binelui și cele ale răului devine încrâncenată. Dar, dacă refuză să se dea bătăuți sau să se lase descurajați, vor vedea cum norii se dau la o parte și fâgăduința eliberării se împlinește. Prin ceața cu care i-a înconjurat Satana, ei vor vedea strălucind razele Soarelui Neprihănirii.

Lucrați cu credință și lăsați rezultatele în seama lui Dumnezeu. Rugați-vă cu credință și taina providenței Sale vă va aduce răspunsul. Uneori, poate vi se va părea că nu puteți reuși. Dar lucrați și credeți, punând în eforturile voastre credință, nădejde și curaj! După ce ați făcut tot ce ați putut, așteptați intervenția Domnului, proclamând credincioșia Lui, iar El Își va împlini Cuvântul. Așteptați nu cu neliniște și cu teamă, ci cu o credință neclintită, cu o încredere nezdruccinată! – *Mărturii*, vol. 7, p. 245

Luni, 5 septembrie

La momentul ales de El

Nu înțeleg scopul lui Dumnezeu cu privire la suferința mea, dar El știe ce este cel mai bine, iar eu Îi voi încredința sufletul meu, trupul și spiritul meu, Aceluia care este Creatorul meu credincios. „Căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat

până în ziua aceea” (2 Timotei 1:12). Dacă ne-am educat și ne-am învățat sufletul să aibă mai multă credință, mai multă dragoste, mai multă răbdare și o încredere deplină în Tatăl nostru ceresc, știu că vom avea mai multă pace și fericire zi de zi când trecem prin luptele vieții acesteia.

Domnului nu-I place să fim neliniștiți și să ne temem că nu mai suntem în brațele lui Isus. Este nevoie de mai multă așteptare liniștită și de veghere. Noi credem că trebuie să avem sentimentul că ne aflăm pe calea cea bună, astfel, căutăm continuu vreun semn care se potrivește ocaziei, dar aprecierea aceasta nu trebuie făcută după sentimente, ci prin credință. – *Solii alese*, cartea 2, p. 242

Noi nu trebuie să ne așteptăm ca, în această lume, să fie numai soare. Se vor îngrămădi deasupra noastră nori și furtuni, iar noi trebuie să fim pregătiți să ne ținem ochii îndreptați spre locul unde am văzut ultima dată lumina. S-ar putea ca razele de soare să fie ascunse, dar ele sunt acolo, încă luminează dincolo de nori. Noi trebuie să așteptăm, să veghem, să ne rugăm și să credem. După ce norii vor dispărea, lumina soarelui va străluci și mai tare. Dacă ne încredem în Dumnezeu și când este negură la fel ca atunci când suntem în lumină, vom vedea mântuirea lui Dumnezeu. Toate greutățile, toate suferințele, toată pacea, siguranța, sănătatea, speranța, viața și succesul sunt în mâna lui Dumnezeu și El poate să le conducă pe toate și să le facă să lucreze spre binele copiilor Săi. Este privilegiul nostru să Îl rugăm, să cerem orice și totul de la Dumnezeu, supunând cererile noastre planurilor Sale înțelepte și voinței Sale infinite. – *Our High Calling*, p. 318

Dumnezeu dorește ca poporul Său să-și ațintească privirea spre cer, așteptând glorioasa venire a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. În timp ce atenția celor lumești este îndreptată către diferite activități și preocupări, atenția noastră trebuie să fie îndreptată spre cer; credința noastră trebuie să pătrundă mai departe și tot mai departe, prin mărețele taine ale comorii cerești, atrăgând prețioasele raze de lumină din Sanctuarul ceresc, care strălucesc de pe chipul lui Isus, să ne lumineze inima. Batjocoritorii râd de cei care așteaptă și veghează și întreabă: „Unde este făgăduința venirii Lui? ...”. Așteptătorii privesc în sus și răspund: „Noi veghem.” Și, întorcându-se de la plăcerile pământești, de la faima lumească și de la înșelăciunea bogățiilor, ei arată că se află, într-adevăr, în această poziție. Veghind, ei devin puternici, își înving invidența, egoismul și comoditatea. Focul suferinței se aprinde asupra lor,

iar timpul de așteptare pare lung. Uneori se întristează și credința li se clatină, dar își revin, își înving temerile și îndoielile și, în timp ce ochii le sunt îndreptați spre cer, ei le spun adversarilor lor: „Eu veghez, eu aștept întoarcerea Domnului meu. Mă voi bucura în necazuri, în suferință și în lipsuri.” – *Mărturii*, vol. 2, pp. 194–195

Mărti, 6 septembrie

David – un exemplu de așteptare

Ascunși de umbrele întunecoase ale dealurilor, David și însoțitorul său au pătruns în tabăra vrăjmașului. Tot căutând să se asigure de numărul exact al vrăjmașilor, l-au descoperit pe Saul care dormea; sulița era înfiptă în pământ și un urciore de apă se afla la capul lui. Lângă el era culcat Abner, căpetenia oștirii lui, și de jur împrejur erau culcați soldații care dormeau un somn adânc. Abișai a ridicat sulița și i-a spus lui David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă te rog să-l lovesc cu sulița mea...” El aștepta permisiunea, dar a auzit șoaptele: „Nu-l omorî! Căci cine ar putea să pună mâna pe unsul Domnului și să rămână nepedepsit? Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi; fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va pogori într-un câmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului!”...

Faptul că David îi cruțase pentru a doua oară viața, a făcut o impresie și mai profundă asupra inimii lui Saul și l-a determinat la o mărturisire și mai umilă a greșelilor sale. Era uimit și umilit de o astfel de manifestare de bunăvoință. La despărțirea lui de David, Saul a strigat: „Fii binecuvântat, fiul meu David! Tu vei face lucruri mari și vei birui!” Dar fiul lui Isai nu avea nicio speranță că împăratul va rămâne mult timp în această stare de spirit. – *Patriarhi și profeți*, pp. 668–672

Este important să credem în Cuvântul lui Dumnezeu și să lucrăm prompt, în armonie cu el, în timp ce îngerii Lui așteaptă să ne ajute. Îngerii răi sunt gata să ne pună piedici la orice pas de înaintare. Și, atunci când providența lui Dumnezeu le cere copiilor Săi să meargă înainte, când El este gata să facă lucruri mari pentru ei, Satana îi ispitește ca, prin ezitare și amânare, să-L supere pe Dumnezeu; el caută să aducă un duh de ceartă și să trezească nemulțumiri sau necredință și, în felul acesta, să-i lipsească de binecuvântările pe care Dumnezeu ar dori să li le dea. Slujitorii lui Dumnezeu să fie pregătiți de acțiune, gata oricând să meargă înainte, de îndată ce providența divină deschide calea. Orice zăbavă din

partea lor îi dă lui Satana timp să le pregătească înfrângerea. – *Patriarhi și profeți*, p. 423

Domnul nu îi alege întotdeauna pentru lucrarea Sa pe oamenii cu cele mai mari talente, ci pe aceia pe care îi poate folosi cel mai bine. Se poate ca oamenii care ar putea face cel mai bun serviciu pentru Dumnezeu să fie lăsați pentru o vreme în umbră, să pară că nu sunt observați și folosiți de Domnul lor. Însă, dacă ei își îndeplinesc cu credincioșie îndatoririle poziției lor modeste, cultivând dispoziția de a lucra și de a face sacrificii pentru El, la timpul potrivit, Domnul le va încredința răspunderi importante.

Smerenia merge înaintea slavei. Domnul îi poate folosi mai eficient pe cei care sunt cei mai conștienți de propria nevrednicie și ineficiență. El îi va învăța să exercite curajul credinței. El îi va face puternici, unind slăbiciunea lor cu puterea Sa, și înțelepți, unind neștiința lor cu înțelepciunea Sa. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 2, p. 1003

Miercuri, 7 septembrie

Ilie – problema pripirii

Dumnezeu îl întâmpină pe slujitorul Său încercat cu întrebarea: „Ce faci tu aici, Ilie?” Eu te-am trimis la pârâul Cherit și, după aceea, la văduva din Sarepta. Te-am însărcinat să te întorci la Israel și să stai înaintea preoților idolatri pe Carmel; apoi te-am încins cu putere ca să conduci carul regelui până la poarta Izreelului. Dar cine te-a trimis în așa mare grabă în pustie? Ce misiune ai tu aici? ...

Multe lucruri depind de activitatea neîncetată a celor care sunt consacrați și credincioși, de aceea Satana depune toate eforturile ca să zădărnicească aducerea la îndeplinire a planurilor lui Dumnezeu prin cei ascultători. Pe unii îi face să piardă din vedere misiunea lor înaltă și sfântă și să fie mulțumiți cu plăcerile vieții acesteia. ... Pe alții îi face să cadă în descurajare cu privire la datoria lor, din cauza împotrivirii și a persecuției. ... Fiecărui copil al lui Dumnezeu a cărui voce a fost adusă la tăcere de vrăjmașul sufletelor îi este adresată întrebarea: „Ce faci tu aici?” Eu ți-am încredințat misiunea de a merge în toată lumea să vestești Evanghelia, să pregătești un popor pentru ziua Domnului. De ce ești aici? – *Conflict and Courage*, p. 214

Aduceți-vă aminte că sursa voastră de putere este rugăciunea. Un lucrător nu poate avea succes când se roagă în grabă și aleargă să se

îngrijească de ceva care se teme că ar putea fi uitat sau neglijat. El îi oferă lui Dumnezeu doar câteva gânduri grăbite, nu-și ia timp să gândească, să se roage, să-L caute pe Domnul pentru înnoirea puterilor sale fizice și spirituale. În curând, obosește. El nu simte influența înălțătoare și inspiratoare a Duhului lui Dumnezeu. Nu este înviorat printr-o viață proaspătă. Corpul lui epuizat și creierul lui obosit nu sunt alinate de contactul personal cu Hristos.

... Sunt unii care lucrează toată ziua, până noaptea târziu, ca să facă ceea ce lor li se pare că trebuie să fie făcut. Domnul privește cu milă la acești purtători de poveri obosiți și împovărați și le spune: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). – *Mărturii*, vol. 7, pp. 243–244

Când oamenii sunt devotați așa ca Ilie și au credința pe care a avut-o Ilie, Dumnezeu Se va descoperi așa cum a făcut atunci. Când oamenii se roagă ca Iacov, rezultatele care s-au văzut atunci se vor vedea din nou. Ca răspuns la rugăciunea credinței va veni putere de la Dumnezeu.

Pentru că viața Domnului Isus era caracterizată de o încredere continuă și era susținută de o comuniune neîncetată, lucrarea Sa pentru ceruri a fost fără greșală și fără șovăiri. ... Domnul Hristos știa că trebuie să-și întărească natura umană prin rugăciune. Ca să poată fi o binecuvântare pentru oameni, Domnul a avut nevoie de comuniune cu Dumnezeu, ca să primească de la El energie, perseverență și statornicie. – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 255–256

Joi, 8 septembrie

Lecția desfătării în Domnul

Psalmistul spune: „Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie” (Psalmii 37:3). „Încrede-te în Domnul!” Fiecare zi își are poverile, grijile și încurcăturile ei, iar când ne întâlnim cât de gata suntem noi să vorbim despre greutățile și încercările noastre! Lăsăm să pătrundă în inimile noastre atâtea necazuri de împrumut, atâtea temeri, dăm glas unei atât de apăsătoare poveri de neliniște, încât se poate crede că noi n-avem un Mântuitor iubitor și plin de milă, gata să răspundă cererilor noastre și să ne fie un ajutor întotdeauna prezent la vreme de nevoie.

Unii sunt mereu cuprinși de teamă și de griji închipuite. Ei sunt zilnic înconjurați de dovezile iubirii lui Dumnezeu și în fiecare zi se bucură de bunătățile providenței Sale, dar nu iau seama la toate aceste binecuvântări. Mîntea lor se ocupă continuu de ceva neplăcut, de care se tem că li s-ar putea întâmpla, sau de unele dificultăți care, în adevăr, pot exista,

dar care, deși foarte mici, le orbesc ochii ca să nu vadă mulțimea lucrurilor pentru care ar trebui să Îi fie mulțumitori lui Dumnezeu. – *Calea către Hristos*, pp. 121–122

În fiecare încercare noi avem o mare mângâiere. Nu are milă Mântuitorul nostru de slăbiciunile noastre? Nu a fost și El ispitit în toate lucrurile ca și noi? Și nu ne-a invitat să venim la El cu orice încercare și încurcătură? De aceea să nu ne simțim nefericiți pentru poverile de mâine. Să le purtăm pe cele de astăzi cu voieșie și curaj. Trebuie să avem astăzi încredere și credință. Și nu ni se cere să trăim mai multe zile într-una singură. Acela care ne dă putere pentru astăzi ne va da și pentru mâine. ...

Nimic nu rănește atât de rău sufletul ca săgețile ascuțite ale necredinței. Când vine încercarea, și va veni, să nu ne temem și să nu ne plângem! Liniștea din suflet ne ajută să auzim mai clar glasul lui Dumnezeu. „Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit și Domnul i-a dus în limanul dorit” (Psalmii 107:30). Să nu uitați că sunteți susținuți de brațele Celui Veșnic. „Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El” (Psalmii 37:7). El vă conduce în portul unei experiențe minunate. – *In Heavenly Places*, p. 269

Este nevoie să apreciem mai mult semnificația cuvintelor: „Cu așa drag stau la umbra lui” (Cântarea cântărilor 2:3). Cuvintele acestea nu aduc în mintea noastră imaginea unei treceri grăbite, ci pe aceea a unei odihne liniștite. ...

Să ne întoarcem de la căile pline de praf și de arșiță ale vieții și să ne odihnim la umbra dragostei lui Hristos. Aici primim putere pentru luptă. Aici învățăm cum să ne ușurăm truda și grijile și cum să vorbim și să cântăm spre lauda lui Dumnezeu. Cei trudiți și împovărați să învețe de la Hristos lecția încrederii liniștite. Ei trebuie să se așeze la umbra Lui, dacă vor să aibă pacea și odihna Lui. – *Mărturii*, vol. 7, pp. 69–70

Vineri, 9 septembrie

Studiu suplimentar

Mărturii, vol. 5, cap. 37, „Toleranța creștină”.

Așa cum moare sămânța

Sabat după-amiază, 10 septembrie

Toți colaboratorii Domnului Hristos care doresc să aducă roade trebuie mai întâi să cadă pe pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazdele adânci ale nevoilor lumii. Iubirea de sine și interesul egoist trebuie să dispară, pentru că legea sacrificiului de sine este legea conservării de sine. Sămânța îngropată în pământ aduce roade care, la rândul lor, urmează a fi semănate. În felul acesta, recolta se înmulțește. Agricultorul își asigură rezerva de grâu, aruncându-l. Tot astfel, în viața omului, a dăruii înseamnă a trăi. Viața care va fi salvată este viața care s-a dedicat de bunăvoie în slujba lui Dumnezeu și a omului. Cei care își sacrifică viața pentru cauza lui Hristos în lumea aceasta, o vor câștiga pentru veșnicie. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 86

Cei care lucrează pământul au mereu ilustrația aceasta în față. An după an, omul își păstrează provizia de grâu, aruncând, aparent, partea cea mai aleasă. Pentru un timp, aceasta trebuie să fie ascunsă sub brazdă, unde numai Domnul îi poartă de grijă. Întâi, se arată firul verde, apoi spicul și, în cele din urmă, grâul deplin în spic. Dar dezvoltarea aceasta nu poate să aibă loc decât dacă grăuntele e îngropat pentru a nu fi văzut, e ascuns și, după toate aparențele, pierdut.

Sămânța îngropată în pământ produce rod, și acesta, la rândul lui, e semănat. În felul acesta sporește recolta. Tot astfel și moartea lui Hristos pe crucea Golgotei va aduce rod pentru viața veșnică. Contemplarea acestei jertfe va fi slava aceluia care, ca rod al Lui, vor trăi în veacuri veșnice. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 623

Motivul pentru care mulți din acest veac nu fac progrese mai mari în viața spirituală este acela că ei interpretează voia lui Dumnezeu ca nefiind altceva decât aceea ce vor ei să facă. În timp ce își urmează propriile dorințe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinței lui Dumnezeu.

Ei nu duc nicio luptă cu eul lor. Sunt alții care, pentru o vreme, au succes în lupta împotriva dorinței lor egoiste după plăcere și viață ușoară. Ei sunt sinceri și zeloși, dar obolesc din cauza efortului îndelungat, a morții zilnice și a hărțuieilor neîntrerupte. Indolența pare că se invită, iar moartea față de eu ajunge ceva respingător și ei își închid ochii adormiți și cad sub puterea ispitei, în loc să-i țină piept.

Îndrumările date în Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă niciun loc pentru compromis cu răul. Fiul lui Dumnezeu S-a descoperit ca să-i poată atrage pe toți oamenii la Sine. El nu a venit pentru a legăna lumea ca să adoarmă, ci pentru a arăta calea cea strâmtă pe care toți trebuie să meargă, ca să ajungă, în cele din urmă, la porțile cetății lui Dumnezeu. Copiii Săi trebuie să urmeze calea rânduită de El; cu prețul sacrificării unei vieți comode sau îngăduirii de sine, cu prețul oricărei trude și suferințe, ei trebuie să mențină o continuă luptă cu eul. – *Faptele apostolilor*, p. 365

Duminică, 11 septembrie

Supunere în vederea slujirii

Pavel ... ne îndeamnă să avem în noi gândul „care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:4-8).

Pavel ... era convins că, dacă oamenii ar putea fi conduși să mediteze asupra uimitoarei jertfe aduse de Maiestatea cerului, egoismul ar fi izgonit din inimile lor. Apostolul zăbovește asupra fiecărui punct, pentru ca noi să putem înțelege într-o oarecare măsură minunata bunăvoință manifestată de Mântuitorul în favoarea păcătoșilor. El canalizează mințile mai întâi către poziția pe care Hristos a ocupat-o în cer, în sânul Tatălui Său; după aceea, Îl arată lăsându-Și deoparte slava, supunându-Se de bunăvoie condițiilor umilitoare din viața omului, asumându-Și responsabilitățile de rob și devenind ascultător până la moarte, și încă cea mai rușinoasă și revoltătoare, cu agonia cea mai lungă – moartea pe cruce. – *Divina vindecare*, p. 501

Mi-au fost arătați valdenzii și ce au suferit ei pentru religia lor. Ei au studiat cu conștiinciozitate Cuvântul lui Dumnezeu și au trăit potrivit luminii care a strălucit asupra lor. Au fost persecutați și alungați de la casele lor; le-au fost luate bunurile dobândite prin muncă grea, iar casele

le-au fost arse. Au fugit în munți și au îndurat greutăți de necrezut. Au suferit de foame, de oboseală, de frig și de lipsa hainelor. Singura îmbrăcăminte pe care și-o puteau permite cei mai mulți erau pieile de animale. Și, cu toate acestea, cei risipiți și fără cămin se adunau ca să-și unească vocile în cântări, laudându-L pe Dumnezeu că erau socotiți demni să sufere pentru Numele lui Hristos. Ei se încurajau și se înviorau unul pe altul și erau recunoscători chiar și pentru adăposturile lor sărăcăcioase. Mulți dintre copiii lor se îmbolnăveau și mureau de frig și de foame, și totuși părinții nu se gândeau nicio clipă să renunțe la religia lor. Ei prețuiau dragostea și favoarea lui Dumnezeu mai presus de confortul pământesc și de bogățiile lumii. Ei au primit mângâiere din partea lui Dumnezeu și, cu bucurie, au privit înainte, către răsplata promisă. – *Mărturii*, vol. 1, pp. 371–372

Dumnezeu ... așteaptă lucrători credincioși, oameni ai rugăciunii, care să semene de-a lungul tuturor apelor. Cei care lucrează astfel vor fi surprinși să descopere că încercările și greutățile suportate cu hotărâre în Numele și în puterea lui Isus vor da stabilitate credinței lor și le vor înnoi curajul. Pe calea ascultării umile se află siguranță și putere, mângâiere și speranță, dar cei care nu fac nimic pentru Isus, în cele din urmă, vor pierde răsplata. Mâinile slăbite nu vor fi în stare să se prindă de Cel Atotputernic, genunchii slabi nu vor oferi susținere în ceasul nenorocirii. Cei care studiază Biblia și lucrătorii creștini vor primi premiul slavei și vor auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău!” – *Mărturii*, vol. 4, p. 76

Luni, 12 septembrie

Moarte înainte de cunoaștere

Cei care caută neprihănirea lui Hristos vor stărui asupra temelor mării mântuirii. Biblia este un depozit inepuizabil, care îi asigură sufletului hrana necesară. Ei meditează la întruparea lui Hristos, contemplă marele sacrificiu adus pentru salvarea lor din pierzare, pentru a aduce iertarea, pacea și neprihănirea veșnică. Sufletul este plin de aceste subiecte mari și înălțătoare. Gândurile lor sunt preocupate de sfințire și adevăr, de har și neprihănire. Eul a murit, iar Hristos trăiește în slujitorii Săi. În timp ce contemplă Cuvântul, inima le arde înăuntrul lor, așa cum le ardea inima celor doi ucenici care mergeau spre Emaus, când Domnul Hristos i-a însoțit pe drum și le-a explicat Scripturile cu privire la Sine. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 87–88

Cerul nu va fi scump dacă-l vom obține prin suferință. Trebuie să ne tăgăduim eul în toată umblarea noastră, să murim zilnic față de el, să lăsăm să iasă în evidență numai Isus și să ținem neîncetat slava Sa înaintea ochilor. Am văzut că aceia care au îmbrățișat în ultima vreme adevărul vor trebui să știe ce înseamnă să suferi de dragul lui Hristos, vor avea de trecut prin încercări care vor fi dureroase și tăioase pentru a putea fi curățiți și pregătiți ca, prin suferință, să primească sigiliul viului Dumnezeu...

Când am văzut ce trebuie să fim pentru a moșteni slava și când am văzut apoi cât de mult suferise Isus ca să dobândească pentru noi o moștenire atât de bogată, m-am rugat să putem fi botezați în suferințele lui Hristos, ca să nu ne dăm înapoi în fața încercărilor, ci să le suportăm cu răbdare și bucurie... . Îngerul a spus: „Tăgăduiți-vă eul! Trebuie să faceți pași rapizi.” Unii dintre noi avuseseră timp să primească adevărul și să înainteze pas cu pas și fiecare pas pe care l-am făcut ne-a dat puterea să-l facem pe următorul. Timpul este însă acum pe sfârșite și ceea ce nouă ne-a luat ani ca să învățăm, ei vor fi nevoiți să învețe în câteva luni. Va trebui, de asemenea, să se dezvețe de multe, iar pe altele să le învețe din nou. – *Sfințirea vieții*, p. 67

Hristos este exemplul nostru. De dragul nostru, El S-a făcut sărac, astfel încât, prin sărăcia Lui, noi să putem deveni bogați. El ne-a învățat că toți trebuie să se adune laolaltă, în dragoste și în unitate, pentru a lucra așa cum a lucrat El, pentru a sacrifica așa cum a sacrificat El, pentru a iubi ca niște copii ai lui Dumnezeu.

Frați și surori, trebuie să fiți dispuși să vă convertiți voi înșivă, pentru a putea practica renunțarea la sine de care a dat dovadă Hristos. Îmbrăcați-vă simplu, dar îngrijit. Cheltuiți cât mai puțin posibil pentru voi înșivă. Păstrați în casă o cutie a renunțării la sine, în care să puneți banii economisiți prin mici fapte de renunțare la sine. Zi după zi, străduiți-vă să obțineți o tot mai clară înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu și să folosiți orice ocazie de le a împărtăși altora cunoștința pe care ați dobândit-o. Nu obosiți în facerea de bine, pentru că Dumnezeu vă dă neîntrerupt marea binecuvântare a Darului Său pentru lume. Conlucrați cu Domnul Isus și El vă va învăța lecțiile neprețuite ale dragostei Sale. – *Mărturii*, vol. 9, p. 131

Marți, 13 septembrie

Dispoziția de a asculta

Eli era un om bun, curat din punct de vedere moral, dar era prea îngăduitor. El și-a atras dezaprobarea lui Dumnezeu pentru că nu și-a întărit punctele slabe ale caracterului. Nu a vrut să rănească sentimentele nimănu și nu a avut curajul moral să mustre și să condamne păcatul. Fiii lui erau oameni josnici, ticăloși, dar, cu toate acestea, el nu i-a îndepărtat din pozițiile de încredere în care se aflau. Acești fii profanau Casa lui Dumnezeu. El știa acest lucru și era întristat din cauza lor, deoarece iubea curăția și neprihănirea, dar nu a avut suficientă tărie morală ca să pună capăt răului. Iubea pacea și armonia și a devenit din ce în ce mai puțin sensibil față de necurăție și față de nelegiuire. – *Ibidem*, vol. 4, p. 516

În primii ani de viață ai profetului Samuel, mama lui l-a învățat cu atenție să facă deosebire între bine și rău. Ea a căutat să conducă gândurile lui spre Dumnezeu, prin fiecare obiect familiar din jurul său. Pentru a-și împlini legământul că îl va dăruși Domnului pe fiul ei, cu o mare renunțare la sine, ea l-a încredințat în grija lui Eli, marele-preot, spre a fi educat pentru slujirea în casa lui Dumnezeu. ... Educația din primii ani l-a determinat să aleagă păstrarea integrității. Ce răsplată a primit Ana! Ce încurajare la credincioșie este exemplul ei! – *Îndrumarea copilului*, p. 197

Dumnezeu le-a dat oamenilor ochi pentru ca ei să poată vedea lucrurile minunate ale Legii Sale. El le-a dat urechi ca să poată asculta solia din partea Lui, rostită de predicator. El le-a dat oamenilor darul vorbirii ca ei să-L poată prezenta pe Domnul Hristos ca Mântuitor care iartă păcatele. „Prin credința din inimă, se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”

... Toți oamenii trebuie să-și păzească simțurile pentru ca Satana să nu obțină biruință asupra lor, căci acestea sunt căile de acces către suflet.

Va trebui să devii o santinelă credincioasă, care să vegheze asupra ochilor, urechilor și tuturor simțurilor, dacă vrei să-ți ții sub control mintea și să eviți ca gânduri deșarte, stricate, să-ți pângărească sufletul. Această lucrare, atât de necesară, nu poate fi îndeplinită decât prin puterea harului divin.

Satana și îngerii lui sunt foarte preocupați să paralizeze simțurile, astfel ca sfaturile, avertizările și muștrările să nu poată fi auzite sau, chiar dacă ar fi auzite, să nu aibă efect asupra inimii în vederea reformării vieții. – *Căminul adventist*, p. 401

Dumnezeu ne cere tuturor să fim niște lucrători gata de sacrificiu de sine. Fiecare aspect al adevărului are o aplicație la viața noastră zilnică. Binecuvântați sunt cei ce aud Cuvântul Domnului și îl păzesc. Nu este suficient să îl auzim, trebuie să și acționăm, să îl împlinim. Răspłata cea mare stă în împlinirea poruncilor. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 59–60

Miercuri, 14 septembrie

Încrederea în propriile puteri

Saul nu trecuse cu bine încercarea credinței și dezonorase serviciul divin în grelele împrejurări de la Ghilgal. El nu mai putea să-și îndrepte greșelile, dar Domnul dorea să-i mai ofere o ocazie pentru a învăța lecția încrederii necondiționate în Cuvântul Său și a ascultării de poruncile Sale.

Când a fost muștrat de profet la Ghilgal, Saul nu vedea nimic rău în purtarea sa. Credea, mai degrabă, că fusese tratat nedrept și a căutat să-și îndreptățească purtarea, aducând scuze pentru faptele sale. De atunci, nu s-a mai întâlnit cu profetul. Samuel îl iubea pe Saul ca pe propriul copil, iar Saul, cu tot temperamentul său cutezător și impulsiv, îl venera pe profet, dar nu a primit muștrarea lui Samuel și, de aceea, căuta să fugă din calea lui. – *Patriarhi și profeți*, p. 627

Când a fost chemat la tron, Saul avea păreri umile despre însușirile sale și primea cu bucurie învățătura. Era lipsit de cunoștințe și experiență și avea grave defecte de caracter. Dar Domnul i-a dat Duhul Sfânt ca îndrumător și ajutor și l-a adus în situații în care putea să-și dezvolte însușirile necesare pentru a fi un conducător al lui Israel. Dacă ar fi rămas smerit și ar fi căutat fără încetare să fie condus de înțelepciunea divină, el ar fi fost capabil să-și îndeplinească cu succes și onoare datoriile înaltei lui chemări. ...

Dar Saul, bizuindu-se pe înalta sa poziție, l-a dezonorat pe Dumnezeu prin necredință și neascultare. Deși la începutul chemării sale fusese smerit și fără orgolii, succesul l-a făcut încrezător în sine. Chiar prima izbândă din timpul domniei sale îi stârnise mândria inimii, iar aceasta era cea mai mare primejdie pentru el ... și, cu toate că, la început, l-a atribuit lui Dumnezeu onoarea, mai târziu Saul și-a atribuit-o sieși. A pierdut din vedere dependența lui de Dumnezeu și în inima lui s-a îndepărtat de Domnul. În felul acesta s-a pregătit calea pentru păcatul încumetării și pentru nelegiuirea de la Ghilgal. Aceeași încredere oarbă în sine l-a făcut să lepede muștrarea lui Samuel. Saul l-a recunoscut pe Samuel ca

fiind un profet trimis de Dumnezeu, de aceea ar fi trebuit să primească muștrarea chiar dacă nu putea să vadă că păcătuisese. Dacă ar fi fost dispus să-și recunoască greșelile, această experiență amară s-ar fi dovedit ca un adăpost pentru viitor. ...

Când a fugit de muștrarea trimisă prin Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu și a stăruit în încăpățânata lui îndreptățire de sine, Saul a lepădat unicul mijloc prin care Dumnezeu putea să lucreze pentru a-l scăpa de el însuși. El se despărțise de bunăvoie de Dumnezeu. Nu mai putea să primească ajutorul și călăuzirea lui Dumnezeu până nu se întorcea la El prin mărturisirea păcatului. – *Ibidem*, pp. 632–634

Joi, 15 septembrie

Înlocuitori

Cel care pierde din vedere faptul că depinde întru totul de Dumnezeu va cădea sigur. Noi luptăm cu un vrăjmaș mai puternic. Satana și oștirile lui ne urmăresc fără încetare ca să ne asalteze cu ispitele, iar nouă, prin puterea și înțelepciunea noastră, ne este imposibil să-i rezistăm. Așadar, ori de câte ori îngăduim ca inima noastră să fie atrasă departe de Dumnezeu, ori de câte ori ne permitem să cultivăm un spirit de înălțare și dependență de sine, vom fi biruiți în mod sigur. – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 322–323

Fă din Dumnezeu singurul tău sprijin! Când lucrurile stau altfel, este timpul să te oprești. Oprește-te chiar acolo unde te afli și schimbă ordinea lucrurilor! ... Cu sinceritate și cu sufletul flămând, strigă la Dumnezeu! Luptă-te cu forțele Cerului până când vei fi biruitor! Așază întreaga ta ființă în mâinile Domnului: suflet, corp și spirit, și hotărăște-te să fii instrumentul Său consacrat și plin de iubire, însuflețit de voința Sa, controlat de mintea Sa și umplut de Duhul Sfânt! ... Atunci vei vedea lucrurile cerești cu claritate.

Dacă vom permite minții noastre să zăbovească mai mult asupra lui Hristos și a lumii cerești, vom găsi un stimul puternic și un sprijin în bălăliile pe care le purtăm în numele Domnului. Mândria și iubirea pentru această lume își vor pierde puterea atunci când contemplăm slava acelei țări mai bune, care în curând va fi casa noastră. Pe lângă frumusețea lui Hristos, toate atracțiile lumești vor părea neînsemnate. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 105 (8 aprilie)

Zorobabel plecase la Ierusalim pentru a reconstrui Casa Domnului. Dar a fost asaltat de dificultăți. Dușmanii săi „au înmuiat inima poporului

lui Iuda, l-au înfricoșat ca să-l împiedice să zidească”. Însă Domnul a intervenit în favoarea lor și zidirea casei a fost terminată. [Se citează Zaharia 4:6,7,10].

Și astăzi, toți aceia care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu și lucrării Sale se vor confrunta cu aceleași dificultăți puse la cale ca să împiedice restaurarea și edificarea lucrării lui Dumnezeu și cu munții de greutate care s-au ivit în calea lui Zorobabel. Multe invenții omenești sunt folosite pentru a aduce la îndeplinire planuri făcute după mintea și voința unor oameni cu care Dumnezeu nu lucrează. Dar nici cuvintele laudăroase și nici mulțimea ceremoniilor nu sunt o dovadă că Dumnezeu lucrează împreună cu poporul Său. Nu puterea pe care și-o asumă omul este hotărâtoare în această privință. Aceia care se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu pot pune piedici pentru o vreme, însă același Spirit care a condus lucrarea Domnului de-a lungul anilor o va conduce și astăzi. „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor.” ...

Domnul va întări fiecare suflet în puterea Sa. El vrea ca noi să privim la El și să primim instrucțiunile de la El. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1179

Dispensațiunea în care trăim trebuie să fie dispensațiunea Duhului Sfânt pentru cei care Îl cer. Cereți binecuvântarea Sa. Este timpul să fim mai stăruitori în devoțiunea noastră. Noi suntem cei cărora le este încredințată lucrarea grea, dar fericită și glorioasă de a-L descoperi pe Domnul Hristos acelora care se află în întuneric. Suntem chemați să propovăduim adevărurile speciale pentru timpul acesta. De aceea, revărsarea Duhului Sfânt este esențială. Trebuie să ne rugăm pentru ea. Domnul așteaptă să-I cerem puterea Duhului Sfânt. Noi nu ne-am consacrat cu toată inima în această lucrare. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 511–512

Vineri, 16 septembrie

Studiu suplimentar

Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, cap. 53, „Domnul are ceva împotriva poporului Său”;

Patriarhi și profeți, cap. 60, „Încumetarea lui Saul”.

Domnul Hristos, în cuptorul încercării

Sabat după-amiază, 17 septembrie

El [Lucifer] a fost o ființă de o minunată putere și slavă, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Despre Lucifer, Domnul a spus: „Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe” (Ezechiel 28:12). Lucifer fusese un heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Dintre toate ființele create, fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă, datorită poziției înalte pe care o avusese la Tatăl.

Dumnezeu i-ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ, dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire și mijlocul folosit de El este prezentarea acestor principii. Cârmuirea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și iubirea trebuie să fie puterea dominantă. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 758–759

Domnul Isus nu și-a dat viața până când nu și-a dus până la capăt lucrarea pe care venise să o îndeplinească și, cu ultima suflare, a exclamat: „S-a isprăvit!” Îngerii s-au bucurat când cuvintele acestea au fost rostite, pentru că marele plan de mântuire era adus la îndeplinire într-un mod triumfător. În cer a fost bucurie, pentru că de acum, printr-o viață de ascultare, fiii lui Adam puteau să fie înălțați, în cele din urmă, în prezența lui Dumnezeu. Satana era înfrânt și știa că își pierduse împărăția. – *Istoria mântuirii*, pp. 226–227

Satana ... sperase să împiedice planul de mântuire, dar acesta avea temeliile înfipte adânc. Și acum, prin moartea lui Hristos, știa că el însuși va trebui să moară la sfârșit și împărăția lui avea să-I fie dată lui Isus. A ținut o consfătuire cu îngerii lui. El nu reușise să facă nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu și acum erau nevoiți să-și sporească eforturile și, cu toată puterea și șiretenia lor, să se îndrepte asupra urmașilor Lui. Ei trebuiau să-i oprească pe toți cei pe care-i puteau împiedica să primească mântuirea cumpărată pentru ei de Isus. Făcând acest lucru, Satana putea lucra încă împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. De asemenea, avea să fie în interesul lui să-i oprească pe cât mai mulți să vină la Isus. Căci păcatele celor care sunt răscumparați prin sângele lui Hristos se vor întoarce în cele din urmă asupra lui Satana, cel care le-a adus, și el va trebui să suporte pedeapsa pentru ele, în timp ce aceia care nu acceptă mântuirea prin Isus vor suferi ei înșiși pedeapsa pentru păcatele lor. – *Sfințirea vieții*, p. 178

Duminică, 18 septembrie

Primii ani

După ce a consimțit să părăsească locul Său înalt, Domnul Hristos a coborât de la o înălțime infinită ca să devină om. El ar fi putut lua asupra Lui orice condiție socială ar fi dorit. Însă măreția și rangul nu însemnau nimic pentru El; astfel se face că a ales cea mai umilă și smerită viață omenească. Locul nașterii Sale a fost Betleemul și, pe de o parte, părinții Săi erau săraci; însă Dumnezeu, Stăpânul lumii, era Tatăl Său. Nicio urmă de lux, tihnă, mulțumire de sine sau îngăduință nu a fost adusă în viața Sa, care a fost continuu tăgăduire de sine și sacrificiu. Fiind umil încă de la naștere, în mod vădit, El nu avea nici măreție, nici bogății, pentru ca nici cel mai sărman dintre credincioși să nu poată să spună că Domnul Hristos nu a cunoscut niciodată lupta cu sărăcia chinuitoare. Dacă ar fi deținut lucruri exterioare, bogății sau măreție, clasa de oameni cea mai săracă ar fi evitat societatea Sa; de aceea, El a ales starea cea mai umilă a unui număr mai mare de oameni. Adevărul de origine divină avea să fie tema Sa principală: El urma să semene adevărul pe pământ și de aceea a venit într-un astfel de mod, ca să fie accesibil tuturor, pentru că doar adevărul putea impresiona inimile omenești.

Mulțumirea lui Hristos în orice condiții îi irita pe frații Săi. Ei nu își puteau explica motivul păcii și seninătății Sale și nicio încercare din partea lor de a-L convinge nu Îl putea determina să participe la vreunul

dintre planurile sau aranjamentele lor care purtau amprenta de lucru comun sau vinovat. De fiecare dată, El pleca de la ei declarând cu fermitate că ei îi conduceau greșit pe ceilalți și erau nevrednici de numele de fii ai lui Avraam. El trebuia să fie un astfel de exemplu, încât copiii mici și membrii mai tineri ai familiei Domnului să nu poată vedea nimic în viața sau caracterul Său care să justifice vreo faptă rea. Tu ești cu totul deosebit, spuneau membrii familiei Sale. De ce să nu fii ca ceilalți copii? Însă acest lucru nu era posibil, pentru că Domnul Hristos avea să fie un semn și o minune încă din copilăria Sa, acolo unde erau cerute ascultarea strictă și integritatea. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 401

Orice faptă de nelegiuire, orice neglijare sau respingere a harului lui Hristos are repercusiuni asupra celui în cauză; acestea împietresc inima, pervertesc voința, întunecă înțelegerea și nu numai că te fac mai puțin dispus, dar și mai puțin capabil să te supui blândelor îndemnuri ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. ...

Chiar numai o singură trăsătură rea de caracter, o singură dorință păcătoasă cultivată perseverent vor face, în cele din urmă, fără efect puterea Evangheliei. Orice îngăduință păcătoasă adâncește aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Păcătosul care dă pe față o indiferență totală față de adevărul divin va culege ce a semănat. În toată Biblia nu găsim un avertisment mai serios adresat celor care tratează cu ușurință răul, decât cuvintele înțeleptului care spune că „cel rău este prins în însăși nelegiuirea lui” (Proverbele 5:22). – *Calea către Hristos*, pp. 33–34

Luni, 19 septembrie

Disprețuit și părăsit de oameni

Domnul Hristos a avut un trup omenesc și o minte omenească. ... El a fost os din oasele noastre și trup din trupul nostru. El a fost supus sărăciei, încă de la primul pas făcut în lume. El a fost supus dezamăgirii și încercării în propriul cămin, între frații Săi. El nu a fost înconjurat de caractere curate și plăcute, așa cum fusese în curțile cerești. El a fost înconjurat de dificultăți. El a venit în lumea noastră ca să păstreze un caracter curat și fără păcat și să respingă minciuna lui Satana, care spunea că fapturilor omenești le este imposibil să respecte Legea lui Dumnezeu. Domnul Hristos a venit pentru a împlini Legea în caracterul Său omenesc, exact așa cum toți oamenii pot să împlinească Legea în natura omenească dacă vor face așa cum a făcut Hristos. El îi inspirase pe sfinții din vechime

să scrie pentru binele oamenilor: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27:5). – *Solii alese*, cartea 3, pp. 129–130

Cărturarii și fariseii ... erau foarte invidioși pentru că oamenii ascultau cu atât de mare atenție cuvintele acestui nou Învățător. Ei s-au hotărât să termine cu această autoritate a Lui asupra mulțimilor. Și au început printr-un atac asupra caracterului Său, spunând că fusese născut în păcat și că El scotea demonii cu Beelzebul, domnul dracilor. Astfel s-a împlinit cuvântul care zicea: „M-au urât fără temei” (Ioan 15:25; cf. Psalmii 69:4). Conducătorii iudeilor L-au calomniat și persecutat pe Acela care este unic între zeci de mii și a Cărui ființă este plină de farmec.

Dacă ne despărțim de lume și de obiceiurile ei, ne vom confrunța cu ura celor lumești. Oamenii L-au urât pe Acela care era întruchiparea virtuții, pentru că era mai bun decât ei. Slujitorul nu este mai mare decât stăpânul lui. Dacă Îi sunt plăcute lui Dumnezeu căile voastre, lumea vă va urî. Dacă Maiestatea cerului a venit în lumea aceasta și a răbdat o viață de umilință și o moarte rușinoasă, noi de ce am da înapoi pentru că ascultarea înseamnă purtarea unei cruci? Dacă El a fost persecutat, putem să ne așteptăm la un tratament mai bun? ... Priviți la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! El îi va susține și îi va mângâia pe toți cei care vin la El pentru ajutor. – *The Upward Look*, p. 325

Lacrimile lui Isus nu curgeau din cauza suferinței Sale viitoare. Chiar în fața Sa se afla Ghetsimani, unde curând urma să-L acopere groaza unui mare întuneric. ... Și totuși, Răscumpărătorul plângea și suspina în chinuri sufletești nu pentru că acestea Îi aminteau de moartea Sa cruntă. Durerea Lui nu era egoistă. Gândul agoniei Sale nu intimidă sufletul acela nobil și gata să Se jertfească. Priveliștea Ierusalimului era aceea care a străpuns inima lui Isus – Ierusalimul care Îl lepădase pe Fiul lui Dumnezeu și batjocorise iubirea Lui, care refuzase să fie convins de minunile Lui puternice și se pregătea să-I ia viața. A văzut ce era cetatea aceasta, în vinovăția ei de a-L lepăda pe Răscumpărătorul, și ce ar fi putut să fie, dacă L-ar fi primit pe Acela care era singurul în stare să-i vindece rana. El venise să o mântuiască. Cum putea să o părăsească? – *Hristos, Lumina lumii*, p. 576

Marți, 20 septembrie

Isus în Ghetsimani

Când paharul suferințelor a fost pus în mâna Sa, în Grădina Ghetsimani, Mântuitorului I-a venit în minte un gând – să-l bea sau să lase lumea să piară în păcat? Suferința Sa a fost prea mare pentru a fi înțeleasă de mintea omenească. Când s-a abătut asupra Sa acea agonie a sufletului, „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ” (Luca 22:44). Paharul tainic tremura în mâna Lui. În această criză teribilă, când totul era în joc, îngerul cel puternic, care stă înaintea lui Dumnezeu, a venit lângă Hristos, dar nu ca să-I ia paharul din mână, ci cu asigurarea iubirii Tatălui, pentru a-L întări ca să-l bea.

Hristos a băut paharul și acesta este motivul pentru care păcătoșii pot să vină la Dumnezeu și să găsească iertare și har. Dar cei care se împărtășesc de slava Lui trebuie să fie părtași și suferinței Lui. ...

Oare ne vom lua noi crucea și, înțelegând clar ce înseamnă a-L urma pe Hristos, vom practica tăgăduirea de sine la orice pas? – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 49 (10 februarie)

În întunericul acela dens, era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El face din întuneric acoperământul Său și Își ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice ființă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. Și, în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și, dintre cei ce se găseau acolo, nimeni n-a fost cu El.

Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toți aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferința Sa au fost convinși de dumnezeirea Lui. Fața aceea, privită odată de oameni, nu avea să mai fie uitată. După cum fața lui Cain exprima vina sa ca ucigaș, tot astfel fața Domnului Hristos descoperea nevinovăția, liniștea și bunăvoința – chipul lui Dumnezeu. Dar acuzatorii Săi nu voiau să ia seama la acest semn al Cerului. În timpul lungilor ore ale agoniei Sale, Domnul Hristos fusese privit de către mulțimea batjocoritoare. Acum, El a fost ascuns cu milă de mantia lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 76–77

Dumnezeu ne-a iubit cu o iubire negrăită, iar iubirea noastră față de El se trezește pe măsură ce înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea

și înălțimea acestei iubiri atrăgătoare a Domnului. Prin cunoașterea iubirii Sale, dovedită față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită se înmoaie, se supune, iar păcătosul este transformat și ajunge un fiu al cerului. Dumnezeu nu Se folosește de măsuri constrângătoare; mijlocul pe care îl întrebuițează El pentru a izgoni păcatul din inimă este iubirea. Cu ajutorul ei, El transformă mândria în umilință, iar vrăjmășia și necredința în iubire și credință. ...

Dumnezeu este iubire. La fel ca razele de lumină care vin de la soare, iubirea, lumina și bucuria izvorăsc de la El și se revarsă peste toate făpturile Sale. Natura Sa este de a da. Viața Sa însăși este revărsarea iubirii neegoiste. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 76–77

Miercuri, 21 septembrie

Dumnezeul răstignit

În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocară crucii I-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit, dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omească și cât de puțini vor vrea să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 752–753

Când Isus atârna pe cruce și a strigat: „S-a isprăvit!”, perdeaua dinăuntrul templului s-a rupt de sus până jos pentru a arăta că Dumnezeu nu Se va mai întâlni cu preoții în templu și nu le va mai accepta jertfele și rânduielile și pentru a arăta totodată că zidul de despărțire dintre iudei și neamuri fusese dărâmat. Isus Se adusese pe Sine ca jertfă și pentru unii, și pentru alții, iar dacă voiau să fie mântuiți și unii, și alții trebuiau să creadă în El ca fiind singura jertfă pentru păcat, Mântuitorul lumii.

Când soldatul a străpuns coasta lui Isus, în timp ce El atârna pe cruce, au țâșnit două șuvoaie distincte – unul de sânge și celălalt de apă. Sângele urma să spele păcatele celor care aveau să creadă în Numele Lui, iar apa urma să reprezinte acea apă vie care se obține de la Isus și care îi dă viață credinciosului. – *Sfințirea vieții*, p. 209

L-am văzut pe Hristos în mijlocul unei mari mulțimi de oameni. El căuta să le impresioneze mintea cu învățăturile Lui, dar ei Îl disprețuiau și Îl respingeau. Oamenii îngrămădeau asupra Lui insulte și ocări. M-am întristat foarte mult când am privit această scenă. ...

Mi-a fost înfățișată agonia lui Hristos în Grădina Ghetsimani, când tainicul pahar tremura în mâna Răscumpărătorului. „Tată, dacă este cu putință”, S-a rugat El, „depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). În timp ce Se ruga Tatălui, mari picături de sânge cădeau de pe fața Sa pe pământ. Elementele întinericului erau adunate în jurul Mântuitorului, ca să-I descurajeze sufletul. ...

Cât de puțini sunt aceia care își dau seama că toate acestea au fost îndurate pentru ei personal! Cât de puțini spun: „Aceasta a fost pentru mine, ca eu să-mi pot forma un caracter pentru viața nemuritoare care va urma”!

În timp ce aceste lucruri îmi erau prezentate atât de viu, m-am gândit că niciodată nu voi fi în stare să prezint înaintea poporului acest subiect așa cum este el și v-am dat doar o slabă expunere a ceea ce mi-a fost arătat. Când m-am gândit la paharul acela care tremura în mâinile lui Hristos, când mi-am dat seama că El ar fi putut să refuze să-l bea și ar fi putut să lase lumea să piară în păcatul ei, am promis că fiecare energie din viața mea va fi devotată lucrării de a câștiga suflete pentru El. – *Mărturie*, vol. 9, pp. 101–103

Joi, 22 septembrie

Suferința lui Dumnezeu

În toată viața Sa, Domnul Hristos îi dăduse unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției care apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea să fie înțeleasă niciodată de om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită.

... El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care o va simți păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului

era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar – aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 753

Ce este calea noastră spre cer? Este un drum pe care se află toate avantajele ademenitoare? Nu. Este o cale îngustă și aparent incomodă. Este o cale a luptei, a încercării, a necazului și suferinței. Căpetenia noastră, Isus Hristos, nu ne-a ascuns nimic cu privire la luptele pe care trebuie să le ducem. El deschide harta înaintea noastră și ne arată calea. „Nevoiți-vă”, spune El, „să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea” (Luca 13:24). „Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea” (Matei 7:13). „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Apostolul repetă cuvintele lui Hristos: „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele 14:22). Așadar, oare aspectele descurajatoare sunt cele pe care trebuie să le menținem înaintea ochilor minții? ...

Acesta este Isus, Cel ce dă viață fiecărui har, Cel ce dă viață fiecărei făgăduințe, Cel ce dă viață fiecărei rânduiei, Cel ce dă viață fiecărei binecuvântări. Isus este substanța, slava și mireasma plăcută, este viața însăși. „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). Prin urmare, calea regală care se deschide pentru cei răscumparați nu este un întuneric descurajator. Peregrinajul nostru ar fi într-adevăr singuratic și dureros dacă nu ar fi pentru Isus. El spune: „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14:18). Așadar, să adunăm toate făgăduințele scrise. Să le repetăm, să medităm la ele în timpul nopții și să fim fericiți. ...

Oare nu călătorim noi pe o cale cu adevărat regală, care a fost deschisă pentru cei răscumparați de Domnul? Oare poate să fie oferită o cale mai bună? O cale mai sigură? Nu! Nu! Prin urmare, să punem în practică îndrumările care ne-au fost date. Să-L vedem pe Mântuitorul nostru ca fiind cetatea noastră de scăpare, scutul care stă la dreapta noastră ca să ne apere de săgețile lui Satana. – *Solii alese*, cartea 2, pp. 243–245

IULIE

1. V. Ieremia 17:7
s.a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18,
SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29

2. S. Isaia 49:8
s.a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18,
SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29

3. D. Isaia 50:4
4. L. Galateni 4:4
5. M. Isaia 55:9
6. M. 1 Petru 2:4,5
7. J. Efeseni 5:1
8. V. Ioan 13:36
s.a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:16,
SM 21:27, DJ 21:10, AR 21:27

9. S. Ioan 17:17
s.a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:05, MS 21:15,
SM 21:27, DJ 21:10, AR 21:26

10. D. 1 Corinteni 1:30
11. L. Ioan 16:24
12. M. Ioan 6:32
13. M. Isaia 33:22
14. J. Luca 9:56
15. V. Matei 26:39
s.a. B 20:57, CT 20:46, IS 21:01, MS 21:11,
SM 21:23, DJ 21:06, AR 21:23

16. S. Isaia 51:6
s.a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:00, MS 21:10,
SM 21:22, DJ 21:05, AR 21:22

17. D. Ioan 15:9
18. L. Ioan 1:12
19. M. 2 Corinteni 5:10
20. M. Psalmii 118:22
21. J. Romani 11:33
22. V. Ezechiel 33:8
s.a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05,
SM 21:16, DJ 21:00, AR 21:16

23. S. Zaharia 6:12
s.a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:54, MS 21:04,
SM 21:15, DJ 20:59, AR 21:15

24. D. Psalmii 44:26
25. L. Matei 5:16
26. M. Evrei 9:11
27. M. Isaia 50:10
28. J. Efeseni 1:22
29. V. Matei 6:19
s.a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:46, MS 20:57,
SM 21:07, DJ 20:53, AR 21:08

30. S. Isaia 66:2
s.a. B 20:43, CT 20:32, IS 20:45, MS 20:55,
SM 21:06, DJ 20:52, AR 21:07

31. D. Isaia 49:16

AUGUST

1. L. Isaia 44:8
2. M. Isaia 43:11
3. M. Isaia 42:8
4. J. Matei 5:17
5. V. 2 Timotei 3:16
s.a. B 20:35, CT 20:24, IS 20:37, MS 20:47,
SM 20:57, DJ 20:44, AR 20:59

6. S. 2 Cronici 6:14
s.a. B 20:34, CT 20:23, IS 20:35, MS 20:46,
SM 20:56, DJ 20:43, AR 20:58

7. D. Matei 21:42-44
8. L. Apocalipsa 1:7
9. M. Filipeni 2:7
10. M. 1 Corinteni 15:23
11. J. Coloseni 1:13
12. V. Isaia 53:4
s.a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:26, MS 20:36,
SM 20:46, DJ 20:34, AR 20:48

13. S. Matei 19:17
s.a. B 20:24, CT 20:13, IS 20:24, MS 20:35,
SM 20:44, DJ 20:33, AR 20:47

14. D. Psalmii 138:8
15. L. Matei 8:17
16. M. 1 Timotei 2:5
17. M. 1 Petru 1:20
18. J. Isaia 38:16
19. V. Ioan 18:37
s.a. B 20:14, CT 20:04, IS 20:14, MS 20:24,
SM 20:34, DJ 20:24, AR 20:37

20. S. Matei 4:16
s.a. B 20:13, CT 20:02, IS 20:12, MS 20:23,
SM 20:32, DJ 20:22, AR 20:35

21. D. 1 Ioan 1:6
22. L. Ieremia 32:17
23. M. Ioan 6:38
24. M. Psalmii 103:8
25. J. Psalmii 119:105
26. V. Apocalipsa 3:18
s.a. B 20:02, CT 19:52, IS 20:01, MS 20:12,
SM 20:21, DJ 20:12, AR 20:24

27. S. Zaharia 9:11,12
s.a. B 20:01, CT 19:50, IS 19:59, MS 20:10,
SM 20:19, DJ 20:10, AR 20:22

28. D. Isaia 40:10
29. L. Psalmii 34:17
30. M. Matei 26:53
31. M. Ieremia 8:22

SEPTEMBRIE

1. J. Luca 18:13
2. V. 2 Timotei 1:12
s.a. B 19:50, CT 19:40, IS 19:47, MS 19:59,
SM 20:07, DJ 19:59, AR 20:11

3. S. Faptele 10:38
s.a. B 19:48, CT 19:38, IS 19:45, MS 19:57,
SM 20:05, DJ 19:58, AR 20:09

4. D. 1 Ioan 3:1
5. L. Psalmii 25:11
6. M. Evrei 2:9
7. M. Matei 3:1,2
8. J. Isaia 40:11
9. V. 1 Petru 1:23
s.a. B 19:37, CT 19:27, IS 19:34, MS 19:45,
SM 19:53, DJ 19:47, AR 19:58

10. S. 1 Ioan 4:13
s.a. B 19:35, CT 19:25, IS 19:32, MS 19:43,
SM 19:51, DJ 19:45, AR 19:56

11. D. 1 Corinteni 1:23
12. L. Tit 2:11
13. M. Deuteronomul 32:2
14. M. Proverbele 19:23
15. J. 1 Ioan 3:10
16. V. Matei 25:13
s.a. B 19:24, CT 19:14, IS 19:19, MS 19:31,
SM 19:38, DJ 19:34, AR 19:44

17. S. Ieremia 23:6
s.a. B 19:22, CT 19:12, IS 19:17, MS 19:29,
SM 19:36, DJ 19:32, AR 19:42

18. D. Psalmii 111:3
19. L. Efeseni 5:1,2
20. M. Matei 13:23
21. M. Ioan 2:11
22. J. 2 Samuel 22:47
23. V. Psalmii 25:4
s.a. B 19:11, CT 19:01, IS 19:05, MS 19:17,
SM 19:24, DJ 19:21, AR 19:30

24. S. Ioan 7:46
s.a. B 19:09, CT 18:59, IS 19:03, MS 19:05,
SM 19:22, DJ 19:19, AR 19:28

25. D. Luca 1:32
26. L. Ioan 1:26
27. M. Apocalipsa 3:18
28. M. Zaharia 3:2
29. J. Luca 9:23
30. V. Zaharia 14:9
s.a. B 18:58, CT 18:48, IS 18:51, MS 19:03,
SM 19:10, DJ 19:08, AR 19:16